ناول

تور منیجر

عبدالجمیل ممتاز

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

ناول: تور منېجر
لیکوال: عبدالجمیل ممتاز
چاپ کال: ۱۳۹۱

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

د پیل څو خبرې

زموږ په کلیوالـه ټولنه کې ډیري خلک دي همداسې، چې په هېڅ اړوند خپل ساری نه ویني، که هره ښېګڼه ده؛ په همدوی کې ده، یو بل ته په اصطلاح (اوخ) دي. یو په بل کې داسې څه نه ویني، چې هغه د دوی ښه وایسېږی. په ځانګړي ډول اصلتوب او کم اصلتوب پکې بیخي ډېر مطرح کېږي، چې: (زه اصل یم او هغه کم اصل دی، زه له پلرونو خان پاتې شوی یم او د هغه پلار زموږ مزدوري کوله. زه پلانکی(خیل،زی) یم او هغه......

خو دا هغه بې کاره مفکوره ده، چې خلک د انسانیت له مفهوم څخه لېرې ساتي، او د هر ډول ناخوالو او تاوتریخوالو سبب یې ګرځي، هېڅ سړی په خپلو اولادونو ورونو او خویندو کې د اصلیت توپیر نه ویني، خو د ښه او بد صفتونه به یې خامخا ورته کارولي وي، نو بیا یو څوک څنګه کولی شي؟ چې د یو آدم(ع) په اولادونو کې پرته له دې چې د ښه او بد توپیر یې وکړي هغه پکې د اصلتوب او کم اصلتوب صفتونه را منځ ته کوي، حال دا چې د اسلام په سپېڅلي دین کې هم د انسانانو تر منځ توپیر یوازې د ښه او بد (مسلماني او کفر) مسئله یاده شوې ده. په اسلام کې د نسب له پلوه هېڅوک نه اصل کېدی شي او نه کم اصل، خو د عمل له اړخه بیا د هر چا مرتبه پکې پوره څرګنده او روښانه ده.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

دا ګیله د هغه ځوان ده چې یو خو په پردي هیواد کې د دهوکو او ناتارو له لاسه کړېدلی ؤ او سره د هغې لا نور هم په خپل هیواد کې د زور واکو له لاسه پرې د ناروا ایله ونه شوله، آن تر دې چې په کور کې یې د پلار له لاسه او په کلي کې یې د کلیوالو له لاسه ژوند ډېر تریخ شو، چې بلآخره له خپل کلي څخه خپه ووت او لوړه یې وکړه، چې بیا به نور کلي ته لاړ نشي. خیر دی که خپلوان او کلیوال یې نږدې نشته ورسره، خو دا چې په ښار کې د ګاونډیتوب حقوق تر ډېره حده پورې په پام کې نیول کېږي او هېڅوک د چا په کار کې کار نلري ډېر خوښ دی. له همدې امله اوس په بېغمه توګه ښه ژوند تیروي.

* * * * *

په یو چا باندې ډېر ژر باور کول د انسان خپله خطا ده او پایله یې د یوې تجربې په توګه د ځان سره نه ساتل، تر هغې هم پسې اوښتې ده. ژوند د تجربو یوه پیمانه ده، خو دا چې یو څوک د تجربو له کوم اړخه پیل وکړي؟ او په کوم اړخ یې پای ته ورسوي؟ دا په همغه پورې اړه لري.

تر ټولو ښه دا ده چې د ژوند هر لومړی قدم باید د دوهم قدم لپاره یوه تجربه وګرځول شي. که نیکي ده او یا هم بدي؛ دواړه د یوې اړیکې په پایله کې رامنځته کیږي، معنا دا چې د نه پېژندګلوۍ پر وخت، څوک د چا سره څه کار لري؟ د ژواندانه دا دواړه اړخونه د دوستۍ، خپلوۍ او په عمومي توګه د پېژندګلوۍ له پېښېدو وروسته د مطرح کېدو خبرې باسي او آن تر دې ورسیږي، چې اړیکه پر پیوند بدله شي او بلآخره دا پیوند د ژوند په ښایستونو کې یو نوی بدلون راولي.

خو ډېر کله دې اړیکې د ناسور زیری د ځان سره لرلی دی، هرڅه پکې هېر شوي دي او د انسانیت باور ته پکې ډېر په سپکه کتل شوي دي، ژوند ته یې اور ورته کړی او انسان یې په وار وار د دغه اور، اورلړونی ګرځولی دی.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

(تور منېجر) ناول په دا ډول پېښو سمبال انځور دی. کړاو، زياتی، غم او ښادي د دغه انځور رنګونه دي. دا چې زه د رنګونو په راټولېدو او سمبالېدو کې بريالی شوی يم، کنه؟ دا قضاوت د لوستونکي په واک دی.

(ممتاز)

پېيل

قيس نوی سراچه موټر اخستی و، په دې ورځ ښارکې راسره مخامخ شو، خدای خبر هغه چېرته روان و، خو بيايې هم ټينګارکاوه، چې کلي ته مو ورسوي، ما د افغاني نزاکت له مخې نه او نو ډېره ورته وکړه، خو هغه چې د کلي سړی و، يو دم په غوصه شو، ويې ويل:
ـ ښځه درسره ده، کنه داسې خبره مې اوس درته کړې وه.
زه هم نور ورسره ټينګ نه شوم، دواړه موټر ته ور وختلو.
د کلي سړک چې کليوالو يې د جوړولو تودې خبرې کولې، لا همغسې کندې کندې و، هېڅ بدلون نه و پکې راغلی، قيس خپل موټر سره ډېر احتياط کاوه، په کراره روان و، مور دواړه د شا په سيټ کې ناست وو، ما او هغې به چې په اردو ژبه خبرې کولې، قيس به په حيرانی

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

شا ته راوکتل هغه اند ېښمن شوی و چې دا ښځه څوک ده؟ د طالبانو رژیم و، د وړو او زړو ښځو پر سر شنې څادرۍ پرتې وې، دا یو حتمي شرط و چې باید ښځو څادرۍ پر سر کولای، تر څو د هغوی ستر پر ځای شي.
آخر د قیس حوصله تمامه شوه ویې پوښتل:
ـ ننګیاله ! دادې له کومه کړې چې داسې ور سره ګډ یې؟
ومې ویل:
ـ مامازو ! دا ځای ددې خبرو نه دی، بیا به کیسه درته وکړم.
هغه ښه و، په همغې یوه خبره چوپ شو، بیا یې پوښتنه ونکړه. خو کله چې کور ته ورسېدلو هر یوه به بېله بېله پوښتنه کوله، پلار خو همدا ویل: (دادې راتښتولې ده، دا کلیوال به څه وایي؟ زه خو دې په شرمونو وشرمولم، خدای خبر دا جنۍ ده که څه بلا؟) خدایي چې دا خبره یې ډېره سخته را باندې ولګېده، خو پلار می و، داسې ځواب مې نه شوای ورکولای چې د زړه غوصه مې پرې ناسته وای، یوازې دومره مې ورته وویل:
ـ پلاره ! هغه هم انسان دی څه حیوان خو نه دی، چې تاسې ورباندې شرمېدلي یاست.
مګر تر پلاره بیا مور ډېر مهربانه وي، د خپل اولاد په خپګان ډېره خپه کېږي. هغې زما پلار ته په وار وار همدا یوه خبره کوله: (سړیه ! څه اوس په ډېرو خبرو پسې ګرځې، داسې ښځه یې ده چې په ټول کلي کې یې جوړه نشته او بیا څه کلیوالو ته خو یې نه ده راوستلې)
پلار به مې یو څه ناڅه راضي شو، خو خدای(ج) دې کلیوالو ته انصاف ورکړي، چې هغه به کله جومات ته لاړ بېرته به لکه چا چې لمسولی وي، کور ته د راننوتو سره به په دوه دوه نه درېده. د کلي ښځو خو بیخي زموږ کره انډوخر جوړ کړی و، په خبرو کې یې خبرې رازیږولې، ځینو به زما مور ته ویل: (وی خورې ! ښائیست یې څه کوې؟ خدای خبر دا څوک ده؟ خبرې خو یې سمې لکه د جټانو په شان دي)
ځینې یې چې بیا په عقل پخې وې، هغوی به یو یو متل هم تېراوه: (کلاله ! وکړه خپله سیاله)
(د پلار یې شړۍ لنګ ګوره د زوی یې پایخې شرنګ ګوره)
بلاخره خبره تر دې حده راورسېده چې پلار مې په څلورمه ورځ په وهلو او ښکنځلو د خپلې ښځې سره له کوره ووسیتم، چې بیا مې له همغې ورځې راهیسې د کلي مخ په سترګو نه دی لیدلی. اوس د تودوخې موسم همدلته د کابل په ښار کې تېروو او د یخنۍ موسم هملته د خپل کارو بار ترڅنګ په لاهور کې.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

يوه ورځ مې دا هوډ وکړ چې په خپله کيسه بايد داسې څوک وپوهوم، چې هغه يې راته ټکي په ټکي د قلم په ژبه انځور کړي، که نور هېڅ نه وي، پلار ته خو به مې دا څرګنده شي چې: زما ښځه څوک ده؟ او خلکو ته د هغو انسانانو اصلي څېرې بربنډې شي، چې تل يې د پاکې څرمنې لاندې خپلې شومې موخې تر سره کړې دي.

کيسه داسې وه:

دغه مې دريمه ورځ وه، چوک ته بيا لاړم، په دې ورځ مې نو د ځان سره فيصله وکړه، چې که نن چا کار ته بوتلم خو ښه او تر ښه؛ کنه نو سبا به هرو مرو بېرته افغانستان ته ځم. په يو ګوښه ځای کې ناست وم، ورمېږ مې هم لکه د عاشقانو په شان کوږ نيولی و، چې که څوک زړه را باندې وخوږوي او کار ته مې بوځي. ورځ تر نهه نيمو بجو پورې ورسېدله، د لمر تاو داسې سور لګېده لکه د تناره غاړې ته چې ناست يم. کاته مې لږ وړاندې يو سپين کرولا موټر ودرېد، مزدوران پرې ورټول شول، خو ما خپل ځای ټينګ کړی و، د يوې ونې سيورې ته ناست وم، ما ويل کار خو نه پيدا کېږي نو په لمر ولې ځان وژنم. خو سترګې مې له سپين موټر څخه نه را اوښتې، رېې رېې مې ورکتل. دا وخت د موټر د مخې دروازه خلاصه شوه، د مزدورانو ترمنځ يو داسې بشر راڅرګند شو لکه بېخي يې چې لمر نه وي ليدلی، تورې سترګې يې پر سترګو، خواره تور ويښتان يې شاته پراته او سور ټيکری يې په غاړه کې پروت و، چې د سينې پر سر يې د سپينو جامو سره بل ډول خوند کاوه. هيسته راهيسته يې د چوک په مزدورانو کې سترګې واړولې، داسې برېښېده لکه يو څوک چې لټوي. د سلو تنو په شاوخوا کې به مزدوران ناست او ولاړ ول، خو په هغو ټولو کې يې ما ته لاس وخوځاوه. زما خو بېخي باور نه کېده چې ما به غواړي، شاوخوا کسانو ته په تمه وم، چې له هغوی څخه به څوک ورشي خو څوک ورنغلل.

هغې بيا لاس راته وخوځاوه او دا ځل يې غږ وکړ:

ـ ای سپينو جامو والا!

نور نو زما په وجود کې لکه مېږيان چې وځغلي، هېڅ نه يم پوهېدلی چې څنګه پاڅېدم او څنګه نږدې ورغلم.

هغې په اردو ژبه وپوښتل:

ـ پټهان يې ته؟

ما هم په اردو ژبه ځواب ورکړ:

ـ هو پټهان يم.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

هغې وويل:
ـ يو کار ته دې بيايم، خو په شرط د دې چې راونه تښتې !
دلته مې نو افغاني غرور راوتوريد ، ځواب مې ورکړ:
ـ غر خو به درته راونړوم، ته څه وايې !
د هغې سپين صدف غاښونه په يوه لنډه موسکا کې را ښکاره شول:
ـ نه- نه، هومره سخت هم نه دی، فکر وکړه په سمندر کې يو تن ډوبېږي، هغه ته به نجات ورکوې.
دا ښه وه چې زه نالوستی نه وم، کنه د هغې په دې کنايه خبره به ښه پوهېدلی وای، هغه د چا خبره څه ناڅه حاضر ځوابی هم وم، ورته ومې ويل:
ـ هيڅ خبره نه ده، که نجات مې ور نه شو کړلای، ځان خو به ورپسې لاهو کړم.
هغې وخندل او وروسته ورسره روان شوم. هغه شتړنګ ته کښېناستله او زه نو د شا په سيټ کې کوښښ کوم چې خپل حرکات او ناستی په داسې ډول اداکړم، تر څو د هغې له پامه ښه ورشم او يوازې ما هره ورځ کار ته راولي، خو زما په پټه غلا باندې پرته له خدايه نور يخپله هغه هم نه پوهېدله، ښغمه مې د هغې د خورو زلفو خوشبويي په ارامه حس کوله.
د موټر ټيپ کې يوه پنجابي کيسټ غږېدله، لاس يې وروغځاوه ټيپ يې بند کړ، وروسته يې وويل:
ـ زما نوم صايمه دی.
پوه شوم چې مقصد يې زه يم نوم مې ورو پېژانده :
ـ زما ننګيال.
ـ ننګيال؛ واه څومره خوږ نوم.
ددې په خوله زما نوم لاپسې راته خوږ شو ، همدلته مې پلار او مور ته د زړه لپې په دعا وغوړېدلې، چې خدای دې دواړه جنتي کړي، په داسې ښکلي نوم چې را باندې ايښی يې دی.
هغې زياته کړه:
ـ ستا نوم څه معنا لري؟
زما په کافي اندازه اردو ژبه زده ده، ما د هجرت په دوره کې تر لسمه پورې په پيښور کې پاکستاني ښوونځي کې زده کړه کړې او ور سره مې اردو داستانونه هم ډېر لوستي دي، همغه و چې صايمې ته مې د خپل نوم معنا ښه په وضاحت ښکاره کړه.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

هغې کټ وهل په خندا شوه، ویې ویل:
ـ کیسې مې ډېرې اورېدلې دي، خو اوس دا دی په خپلو غوږونو مې هم واورېدل، آخر دا تاسو افغانان ولې دومره له ننګ او غیرت څخه خبرې کوئ؟
ما خو مخکې هم یاده کړه، دا د الله پاک شکر دی چې زه لوستی وم او ورسره مې څه ناڅه منطقي مطالعه هم درلوده، کنه د افغانانو پوزه به مې ور پرې کړې وه، که مې سم ځواب نه وای ورکړی.
ورته ومې ویل:
ـ هره خاوره په خاصیت کې یو تر بلې توپیر لري، البته زموږ د خاورې خاصیت به همداسې وي، ځکه خو افغانان په ننګ او غیرت ډېر ټینګار کوي.
هغې خپلې اوږې پورته وغورځولې، ویې ویل:
ـ رښتیا هم.
ما هېڅ ونه ویل هغې وپوښتل:
ـ څومره تعلیم دې کړی؟
ما چې د خپلو زده کړو ورته وویل، هغې سمدستي زما خبره را غبرګه کړه:
ـ څه - څه! ته له اقتصاده فارغ یې؟
ـ هو نو، دروغ خو نه وایم.
یوه شوم چې تبیت یې راته وران شو، هېڅ یې ونه ویل، تر ډېره ځایه چوپتیا خوره وه، وروسته یې غږ وکړ:
ـ ننګیاله! راځه لومړی به کور ته لاړ شو، چای به وڅښو - بیا به کارته په کراره ورشو، سمه ده!
ما وویل:
- مېرمن! څنګه چې ستا خوښه وي.
دا و چې موټر یې په یوه کوڅه کې وروګرځاوه او له یوه آرنګ سره د یوې بنګلې د انګړ دروازه پرانستله، موټر یې ننویست. دوه چتیزې بنګلې ته چې مې کتل، د هغې ښکلی جوړښت، هغسې عصرې نقشه او هغه په چمن کې رنګارنګ ګلونه، زه به یې څه اوس یو-یو صفت کوم، خو د صایمې شان سره بلکل برابره وه.
زه یې دویم چت ته بوتلم، هلته یې خونه راوښودله، وروسته یې وویل:
ـ دا ستا خونه شوه.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړی

بیا یې په هغې خونه کې يوې دروازې ته لاس ونيو:
ـ اوس ورشه ! هلته په تشناب کې حمام وکړه- او هو ؛ هغه الماری وينې ! په هغې کې چې هره جوړه جامې ستا خوښېږي وا يې غونده.
ما نور له خدايه څه غوښتل؟ همدغه هر څه، يو ساعت پخوا مې د کلي سپېرې خاورې په خيالونو کې دوړېدلې، هر مازيګر د جومات مخې ته بنډار او د مور د لاس اوړدې بې منته ډوډۍ رايا دېدلې. خو صايمې هغه هر څه را څخه هېر کړل.
د حمام شاور مې پرځان را پرېښود ، که څه هم په تېرو درې څلورو ورځو کې مې هره ورځ په جومات کې پرځان اوبه اچولې، خو خيرې مې له بدن څخه نه لېرې کېدلې، دلته مې نو د ځان په پاکولو ښه زړه يخ کړ، وروسته مې له الماری څخه يوه جوړه سپينې جامې خوښې کړلې، سمې لکه ماته چې جوړې شوې وې. عطر مطر مې هم پر ځان ووهل او ورښکته شوم.
صايمه په صالون کې پر کاوچ ناسته وه، هغې زما انتظار کاوه، ريموټ يې په لاس کې او د ټلويزيون چينلونه يې بدلول رابدلول.
زه يې چې وليدم اوچته پاڅېدله او د ناستې بلنه يې راکړه.
ما هم د هغوی په ژبه ورته وويل:
ـ شکريه.
هغې چې په ځير راته کتل بيا يې وويل:
ـ څومره ښکلی ښکارېږې !
بيا مې ورته وويل:
ـ شکريه.
دا وخت نوکره راغله، د شيدو چای يې راووړ، پيالې ته مې کتل چې زما له يو غړپ سره تشېدله، چاره نه وه، مازې به مې پر شونډو ولګوله او بېرته به مې کېښوده.
صايمې دواړه سترګې راکې ښخې کړې وې، زما له پيله ورته پام و، په زړه کې خو همغه وخت ورباندې غل شوی وم، چې خونه يې راته ځانګړې کړله. د هغې د حرکاتو له امله مې په زړه کې دننه د انسانيت او شيطانيت مبارزه را وپارېدله، د هغې پر سترګو باندې سترګۍ(عينکې) نه وې. بادام- بادام خماري سترګې، نرۍ ګلابي شونډې اوښکلې څېره، سمه لکه په قلم چې جوړه شوې وې. زما له اټکله پنځويشت کلنه برېښېدله، او قد يې هم د منځنيو له جملې څخه و، ددې لپاره چې خپل حدود مات نه کړم سترګې مې ټلويزيون ته وروا ړولې، تر ډېره پورې چوپتيا خوره وه. وروسته صايمې چوپتيا ماته کړه غږ يې وکړ:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ

ـ تنګیال خان !
ما مخ وروا ړاوه هغې زیاته کړه:
ـ پلار او مور دې شته؟
ـ هو.
ـ او ورونه خویندې؟
ورته ومې ویل:
ـ ورور خو نه لرم، خویندې مې شته.
بیا یې وپوښتل !
ـ څه نومېږي؟
ـ یوه ډیوه، بله ښکلا
ـ څومره ښکلي، لکه ستا د نوم په شان ډېر ښکلي نومونه دي.
ډېر داسې نور سوال ځواب مو سره وکړ، په آخر کې یې وویل:
ـ ته اوس آرام وکړه، ستا کار د شپې پیلیږي، بېګا ته به ورشو.

* * * * *

د شپې شل کمې نهه بجې وې، بهر په کوڅه کې د موټر آرنګ شو، په سینه کې مې زړه په ټوپونو پیل وکړ، لکه ښه چې د لیدلو تږی یې وم، زه خو له غرمې راهیسې د فکرونو په دام کې راګېر وم، همدا اندېښنه راسره وه، چې زه به یې د څه لپاره کښېنولی یم؟ ورځ خو هم تېره شوه.
ډېر پر خپلو چورتونو راوڅرخېدم خو پرته له دې چې هغه ناپاکه راته وایسېدله، بله کومه پایله مې تر لاسه نه کړه. دا وخت د خونې دروازه ورو ورو وټکېدله، د راتلو بلنه مې ورکړه، کتل مې چې صایمه وه، سم لکه یو څه مې چې ورک کړي وي او بېر ته یې وموم، د هغې په لیدو مې ناارامه زړه آرام شو، هغه د سلام اچولو وروسته د تخت پرژۍ راسره کښېناسته، ویې پوښتل:
ـ بېړه خو ښه دی، ښځګه؛ آرام دې وکړ؟
ـ هو
هغې زیاته کړه:
ـ خونه ښځګه ده، خوښه دې شوه؟
ځواب مې ورکړ:

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ـ البته دا ستا خپله خونه ده !
زما له دې خبرې سره موسکۍ شوه، په لومړي ځل يې په ټوکو زما پر مخ خپل نرم لاس په ورو راپورې کړ، ويې ويل:
ـ ډېر هوښيار يې.
ما هېڅ ونه ويل، هغه اوچته پاڅېدله او روانه شوه، دوه درې قدمه وړاندې يې بېرته ترشا راوکتل:
ـ راځه چې ډوډۍ وخورو ! زه ډېره وږې شوې يم.
صايمه لاړه ووته، خو زما مخ وار په وار تخنېده، د هغې له نازه ډکه څپېړه لاهمغسې زما پر مخ پاتې وه او زړه مې بې سته پۍ ورپرېښودلې.
پر مېز څو ډوله خواړه او مېوې ايښې ول، موږ دوه په دوه ورته ناست وو، هغه په رښتيا هم وږې شوې وه، داسې مړۍ يې خولې ته غورځولې چې زه يې حيران کړم، اوس خو څه ناڅه سره روږدي شوي وو، ژر مې د اوبو ګيلاس ورته کېښود ومې ويل:
ـ انصاف ښه شی دی، واخله ! دا اوبه لږ وڅښه.
هغه موسکۍ شوه، د اوبو ګيلاس يې خولې ته پورته کړ. ما لېږو او دال دواړه نه خوړل، غوښه هم ايښې وه خو داسې نه وه پخه شوې چې زما زړه منلې وای، لکه يوازې په اوبو کې يې چې خوټولې وي، بيا هم تر هغو نورو څېزونو بلا پسې وه، دغه يې لاڅه کوې؛ زه د فتيرې ډوډۍ څخه دوه سپړمو ته راغلی وم، دلته مې هم پرې سر شو، له ناچارۍ نه مې لږ-لږ د غوښې سره رابيلوله. دا وخت د صايمې راته پام شو، غږ يې وکړ:
ـ ته ولې ډوډۍ سمه نه خورې، ناروغ خو به نه يې؟
اوس مې نو زړه هره خبره خولې ته راوستله، بې ځنډه مې ځواب ورکړ:
ـ ناروغ نه يم، فتيره ډوډۍ نشم خوړلی.
هغه زما له دې خبرې سره اوچته پاڅېده او مخامخ د صالون ټيليفون ته ودرېدله، يو څو خبرې يې وکړې خو ما سمې نه اورېدلې، وروسته يې غوږۍ بېرته کېښود، راغله کښېناستله. ټنډه يې ګونځې نيولې او ښه په غوصه برېښېدله، خو ما ځان غلی کړ، ما ويل که بيا څه ووايم و مې نه شړي، د ځان سره مې ډېر الله- الله کول چې که دا ځل په خير تمامه شوه بيا به هېڅ دا ډول خبره و نه کړم.
لس دولس دقيقې وتلې وې، چې څوکېدار د پلاسټيک يوه ِغوټه په لاس کې خونې ته راننوت، صايمې غوټه ترې واخسته او په څنګ کې راسره کښېناسته، کتل مې چې يو

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نری

خوراک کباب او یو خوراک پلاو د یوې اوږدې بازاري ډوډۍ سره یې زما مخې ته وغوړول. خبرې یې نه راسره کولې خو هر څه یې زما مخې ته راوړندې کول. عادت مې شوخ و، پخوانۍ وېره مې بیا هېره کړه، دا ځل مې د وریژو ډکه کاچوغه بې باکه خولې ته ورونیوله، هغې هم یوه خوږه موسکا وکړه، شونډې یې سره بېرته شوې او ما بې ځنډه د وریژو ډکه کاچوغه په خوله کې ورتشه کړه. بېل خوند یې وکړ، هر څه مې هېر شول او په یوه بله هوا کې شوم.

ډوډۍ نه وروسته یې راته وویل:

ـ راځه چې ځو- ناوخته کېږي.

هغه پاڅېدله او بېرته د راتلو ډاډ یې راکړ، شېبه پس د دروازې په خوله کې راودرېدله:

ـ ننګیال صاحب! ځو به.

وبه یې نه منې! زړه مې بیخي ورپسې بې ځایه شو، همغه تورې سترګې یې پر سترګو وې، په یو تور ټیکري کې یې ټول ځان پېچلی و او سپین مخ یې لکه سپوږمۍ چې په تورو وریځو کې را څرګنده شي، نه پوهېدم چې په کومه خوا یې بوولم، اندېښنه هم راسره وه؛ خو غږ مې ځکه نه کاوه چې که داسې انسان مې، مړ هم کړي پروا یې نه راتله. زړه کې مې همدا یوه خبره راګرځېدله، چې تل ورسره وای او ورسره وای. خو مزدور سړی وم هېڅ مې نشوای ویلی.

د لاهور ښار خو داسې نه دی لکه کابل، چې د ماښام اذانو سره یې بیا دوکانونه تړل شوي وي، تر ورځې هلته د شپې لخوا د بازارونو ګڼه ګونه ډېرېږي.

ما خو یوځای هم په نوم نه پېژانده خو له یوه سړکه بل ته او همداسې څو سړکونه وروسته صایمې غږ وکړ:

ـ دا صدر دی.

وروسته بیا دوهمه وه که دریمه، ښې لاس ته په یوه لویه کوڅه یې موټر وروګرځاوه، مخامخ یې یوې دروازې ته ګوته ونیوله:

ـ خان صاحب! ته به همدلته کارکوې.

ما هېڅ و نه ویل، دواړه له موټره ښکته شوو. که مبالغه و نه شي نږدې درې جریبه ګدام به و، په ګدام کې مې یوازې کارټنونه لیدل، نور نه پوهېدم چې څه پکې دي. صایمې زه د ګدام په دفتر کې کښېنولم، هغه د ګدام له مسول سره بهر ته ووتله، لږ ځنډ وروسته دواړه بېرته راننوتل، صایمې خپلې عینکې په لاس کې نیولې وې او سترګې یې څرکېدلې، غږ یې وکړ:

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ـ ته به نور د شپې همدلته کار کوې سمه ده !
د هو په موخه مې سر ورته و خوځاوه، هغې د ګدام مسول ته په اشارې سره زياته کړه:
ـ په جزياتو به دې منېجر صاحب وپوهوي- زه اوس ځم، سبا به سره ووينو.
صايمه لاړه خو زه يې د ګدام تور منېجر ته وسپارلم، همدا د ګدام مسول چې صايمې منېجر صاحب باله، داسې له رنګه تک تور و لکه توره شپه، يوازې غاښونه يې پکې سپين برېښېدل.
وروسته له يوې پيالې چاى نه يې تر هر څه د مخه يو سيټ موبايل راکړ، بيا له يوه همرنګي سړي سره وبونګېده، وروسته يې مخ راواړاوه، ويې ويل:
ـ مال مې په موټر کې ځاى پرځاى کړى دى، يو ميل تومانچه مې هم پکې ايښې ده.
ما يې خبره په خوله کې وروچه کړه:
ـ تومانچه؛ دا څه وايې؟ د تومانچې او ټوپک له لاسه خو زه دلته راتښتېدلى يم.
منېجر له غوصې لاپسې بدرنګه شو، برګ برګ يې راوکتل، خو ما خپله خبره ژر بېرته په خندا واړوله ومې ويل:
ـ سمه ده، چېرته يې يوسم؟
زما له همدې خبرې سره يې د تندي ګونځې ورکې شوې ويې خندل:
ـ ډېر هوښيار خان دى؛ ته لکه چې ډرايور هم يې؟
ما د هو په موخه سر ورته وخوځاوه، هغه زياته کړه:
ـ ښه نو بيا يوه بله ستونزه هم حل شوه.
ورته ومې ويل:
ـ ډريور يم، خو بلد نه يم.
ـ ته يې نور غم مه کوه ! هغه بندوبست مې کړى دى- يوازې مال به د کراچۍ تر بندره رسوې.
ډېرې لارښوونې يې نورې هم راته وکړې، خو له هغو څخه زه تېرېږم او اصلي مطلب ته راځم.
له ګدامه بهر راووتلو، زموږ له راوتلو سره جوخت درې موټرونه هم هلته ودرېدل، منېجر د شا موټر ته چې د ده په رنګ يو لنډکروزر و ګوته ونيوله او غږ يې وکړ:
ـ ورځه ! ستا موټر هغه دى، پنځه کارټنه مال ما پخپله پکې ايښى دى.
زه هم ورغلم، د موټر دروازه چې تياره پرانستې وه، شترنګ ته يې کښېناستم، داسې نه چې همدا مې لومړى ځل په دا ډول موټر کې شترنګ ته ناستى و. دوه کاله وړاندې چې زه له

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ایرانه راتلم، له کندهاره تر کابله پکې راغلی یم، خو ښه خاطره ترې نه لرم، ربښتیانی ډیره جالبه خاطره ده:
زه په یوه هوټل کې ناست وم، دوه طالبان راننوتل، یوه غږ وکړ:
ـ دلته څوک د کابل مسافر شته؟
شا اوخوا پنځلس تنه مسافر به هلته ناست ول، په هغوی ټولو کې ما دا باټه وکړه، ځان مې وروښود.
د هغوی موټر خراب شوی و، پیسې یې نه درلودلې چې جوړ یې کړي، دا چې زه په غیرت کې ورسره ګیر راغلم د هغه وخت(۳۲۰۰۰۰) لکه افغانۍ مې په موټر ورته ولګولې، ایله تر ماخوستنه جوړ شو.
کیسه را څخه په بله اوږده نشي، سبا سهار مې خپل بیګ موټر ته ورواچاوه، د هغوی په خوښه زه یې شټرنګ ته کښیناستم او کابل ته مو حرکت راوکړ، لنډه دا چې مابښام مهالې کابل ته راورسیدلو، زه نو اوس په زړه کې وایم چې که هیڅ نه وي، پنځوس لکه خو خامخا راکوي، د هغوی د موټر لګښت لا څه کوې، پر لاره مې د هغوی د خوراک څښاک پیسې هم ورکولې، بیخي تش تور راخوځېدلي ول، یاره طالبان هم.
د کابل امنیې قومندانۍ ته مې موټر ورننویست، که څه هم هغوی ډېر ټینګار وکړ، چې شپه هملته ورسره تیره کړم، خو زه نه پاتې کېدم.
یوه په خندا کې راته وویل:
ـ ځوانه پاتې شه، د تحریک ډوډۍ که خواره ده خو حرامه نه ده.
ما ورته وویل:
ـ نه مننه، وخت لا ډېر دی، شاه شهید کې مې د ماما کور دی، هملته ورځم.
د موټر په خواکې ولاړ وم، پوره نیم ساعت وروسته یوازې یو تن یې راڅرګند شو راغی، وروسته یې وویل:
ـ ملا وروره! ما خو ټول انډیوالان راولټول ایله دا (۱۸۰۰۰۰) لکه افغانۍ را برابرې شوې، څه خیر دی پاتې نورې ته راوبښه!
زه له ډېرې غوصې بیخی پر ځان ونه پوهېدم، د زړه له درده مې لږ اواز لوړ شو.
خو هغه ته زما په دې مازې لوړ اواز باندې زغم ورپاتې نه شو او را باندې را برګ شو:
ـ ولې د ظالم زویه! دا تحریک یوازې د طالبانو دی؟ستا..............

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

زه رښتيا هم ترې ووېرېدم، پوچ يې ډېر راته وويل، ما ويل داسې نه چې په خپل حق مې زندان ته واستوي، نور مې خوله پټه کړه او په پټه خوله د قومندانۍ له دروازې څخه راووتم.
نو دا وه په لنډ کروزر کې زما د لومړي ځل ناستې جالبه خاطره، وېرېدمه چې دا تر هغې پسې بدتره نشي.
راځم بېرته خپلې کيسې ته !
کراچۍ ته مو حرکت وکړ، هغه يو موټر چې نيسان ډاټسنه وه، تر مخه او زه ورپسې روان شوم. وروسته راپسې سپين لنډ کروزر چې دوه تنه په هغه کې ناست ول راوخوځېد، منېجر خو صايمې په نوم راپېژندلی و خو دا چې څېره يې همغه وخت هم زما ښه ونه ايسېدله، د هغه نوم مې تر پايه پورې په خوله رانغی.

* * * * *

وايي چې: (کوم غريب چا په خيرات کې نه پرېښود، ده ويل چې خر مې د ملک کره وتړئ)
زه هم يو مزدور سړی، خو چورتونه مې د خانانو وهل. په يوه سبب زما هېڅ ګناه نه وه، که صايمه ډېره راته ښکته او پورته نه وای شوې بيا نو زه هم څه ساده نه وم، چې خوشې په خوشې مې ځان ځوراوه.
په همدغو فکرونو کې وم چې يو ځای کې پوليسانو لاس راکړ، موټر مې کرار کړ خو زړه نازړه شوم چې ورته ويې دروم کنه، تر ما مخکې لارښود موټر هم دا وخت زما له سترګو پنا شوی و، خدای خبر هغه پرکومه خوا ځان تری تم کړ. د شا موټر ته خو مې هېڅ لا پام نه و.
موټر مې ودراوه، همدا چې پوليسان رانږدې کېدل، بېرته مې په اکسليټر ښه ټينګه کړه او ترې وتښتېدم، هغوی تر هغو پورې چې خپل موټر ته ختل او بيا يې حرکت راکاوه زه په يوه کرلېچ کې ترې پنا شوم.
زه اوس يوازې وم، ډاټسنه خو راڅخه تښتېدلې وه او سپين لنډکروزر مې هم بيا ونه ليد، فرعي سړک ته وروګرځېدم، دا وخت د تور منېجر زنګونه يو تمامېږي او بل راځي.
د عمومي او فرعي سړکونو تر منځ ګڼې ونې ولاړې وې، ترشا مې هېڅ شی نه ځرګندېدل، يوازې همغه د پوليسانو د موټر بېړني آرنګونه مې تر غوږو کېدل او بس.
موټر مې جوخت د ونو خواته ودراوه، لږ ځنډ وروسته مې کتل چې د پوليسانو موټر بغ شو، پر عمومي سړک په منډه تېر شو. تر دغه وخته لا د تور منېجر زنګونه راتلل، اوس مې نو په بيغمه زړه موبايل هوکې کړ، چې له هغه اړخه غږ راباندې وشو:

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ـ خان ! موبایل ولې نه اوچتوې؟
ورته ومې ویل:
ـ پولیس راپسې دي.
وارخطا یې وپوښتل:
ـ ته اوس چېرته یې؟
ـ نه پوهېږم، ملګري مې نشته، زه دا ځای نه پېژنم.
د هغه غږ رالوړ شو.
ـ ټوکې مه کوه، سمه خبره وکړه !
بلآخره مې هغه ته د تښتېدلو او پټېدلو وویل، له هغه څخه نور هېڅ غږ راونه خوت، کتل مې چې اړیکه پرې شوې وه، زه لا هملته په موټر کې ناست وم، چې لږ ځنډ پس مخامخ د یوه موټر څراغونه راڅرګند شول، هغه زما پر لوري را روان و، اوس نو په ریورس هم نه شوای تښتېدلای، نو څه مې کړي وای؟ نور ونه ځنډېدم، تومانچه مې راواخیسته، له موټره په ښېړه ښکته شوم او په یوه ونه کې لکه د پیشو غوندې پاس وختم، اړتیا نه وه چې تومانچه مې بیا آزمویلې وای، ځکه له هغه ځایه چې راخوځېدم ټوله مې ښه وکتله، په ګولیو ډکه وه او لټ یې هم سم کار کاوه. نور یې نو له ډز کولو څخه یو خدای خبرو، چې د وژلو او کنه؟
کتل مې چې هغه موټر د پولیسانو دی، زما د موټر مخې ته یې ودراوه، زه لکه د ونې ډډ شور هم نه خورم، کرار مې د یوه غټ ښاخ شاته ځان نیولی دی، تومانچې ته مې ګولۍ تېره کړې ده، وخت ته ګورم چې په څه ډول ټول یو ځای سټ کړم.
هغوی ټول څلور تنه ول، دوه تنه چې ټوپکونه ورسره ول زما د موټر دننه، لاندې او باندې یې ښه ولټول، خو زه یې ونه موندلم، دا وخت زما موبایل دننه په موټر کې وچونګېده.
هغه یې راواخیست او خپل مشر ته یې غږ وکړ:
ـ ارشد بهایي !
له هغوی دوو نورو څخه یو یې په منډه راغی او موبایل یې غوږ ته ونیو.
ما د ځان سره فکر وکړ چې زما سره خو پرته له تورمنېجر څخه بل هېڅوک اړیکه نه نیسي، خامخا به همغه وي. یو څو خبرې یې ورسره وکړې خو زه سم ورباندې ونه پوهېدم، یوازې په اچه-اچه (ښه-ښه) یې پوه شوم.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

د خدای کارونه ګوره ! د موټر لاندې باندې د سړک شاوخوا یې ټولې وکتلې، خو په هغې ونه باندې لکه ړانده چې شي، بیخي یې پورته را ونه کتل، ما د ځان سره دا پرېکړه کړې وه چې که مازې یې ونې ته راوکتل، بیا یې نه پرېږدم، یا به کورشي او یا ګور.
دا وخت یې د موټرشاتنۍ دروازه (ډاله) خلاصه کړه، کارټنونه یې را ښکته کړل، وروسته ځلور واړو یو- یو په غېږ کې ونیو او خپل موټر ته رهي شول، نور نو تردې ښه شېبه پر لاس نه راتله، اواره مې پر ماشه ګوته کېکاږله، لنډه پر دې ځلور واړه مې هملته پر ځمکه وغورځول، نور ونه ځنډېدم، په بیړه مې کارټنونه بېرته په خپل موټر کې ځای پر ځای کړل او حرکت مې وکړ.
له ما څخه نور پوخ سړک پاتې شو، رښا راخوره شوه که څه هم د پولیسانو په وژلو چانه وم لیدلی خو زه هسې وېرېدلم، اوس نو د سړک دواړو خواوو ته کرنیزه ځمکه تر سترګو کېدله، ښۍ خواته یې د پټیو منځ کې یوه کچه لاره غځېدلې وه، پر هغې ورسم شوم، نږدې لمونځ په قضا کېدو و، یوې حجرې ته مې موټر ور وګرځاوه، هلته مې له کوهي څخه اوبه راوویستلې، اودس مې وکړ، هملته د حجرې په څنګ کې جومات ته ورننوتم او لمونځ مې ژر ژر ادا کړ، وروسته مې کتل چې زما د موټر په خوا کې په ځوانۍ پوخ یو سړی ولاړ دی، روغبړ مو سره وکړ، له خبرو یې ځرګندېدله چې اردو خو یې اصلي ژبه نه ده، کنه څېرې یې هم د پنجابیانو سره توپیر درلود.
په پښتو مې ترې وپوښتل:
ـ وروره دا کوم ځای دی؟
هغه وخندل:
ـ دا اوکاړه ده.
زه خو اوس داسې نه شم ورته ویلی چې ما توره وکړه پولیسان مې ووژل، خبره مې په بل ډول ورته راواخیسته:
ـ وروره ! زه کراچۍ ته روان یم، لاره مې ورکه کړې، ځکه خو دلته راوګرځېدم.
هغه پر خپلو بریتونو لاس تېر کړ، ویې ویل:
ـ راځه یوه پیاله چای خو وڅښه ! بیا به غږېږو.
دننه حجرې ته ورسره ننوتم، لومړی زړه نا زړه وم، چې مرسته به راسره وکړي، کنه؟خو هغه رښتیانی پښتون و ، پر ما یې ننګ وکړ او ډاډه یې کړم چې له سره هم راته تېر دی.
وروسته یې وویل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ نن شپه را سره تېره کړه، سبا به لاړ شو.
ورته و مې ویل:
ـ نه، خیر یو سې، همدا نن یوه نیمه بجه باید هغو خلکو ته مال وسپارم.
هغه سردار نومېده، خو ما ورته ورور ویل، که څه هم هغه ډېر راباندې مشر و خو زه یې اړ کړم، چې باید په خپل نوم یې وستایم، لنډه پر دې خپل موټر مې د حجرې شاته ودراوه، سردار ته چې یو زوړ جیپ موټر ولاړ و، په هغه کې مو مال ځای پر ځای کړ او کراچۍ ته روان شوو.

* * * * *

د ماسپښین شل باندې یوه بجه وه، موبایل مې چالانه کړ او د تور منېجر شمېره مې ډایله کړله، موبایل مې غوږ ته نیولی و چې له هغه اړخه تور منېجر هلو وویل. هغه چې کله زما غږ واورېد، سړی تلولی غوندې شو او خبره ترې ورکه شوله.
ما غږ پرې وکړ:
ـ منېجر صاحب! مال مې ورته تسلیم کړ.
د هغه غږ را اوچت شو:
ـ دا ته څه وایې؟ ته اوس چېرته یې؟
زړه کې مې ویل چې خدایزده که نور حال درته ووایم، زه همغه وخت د سمندر پر غاړه ولاړ وم، ده ته مې وویل:
ـ د کراچۍ له ښاره په راوتو کې یم.
دا ځل ما اړیکه ورپرې کړه او موبایل مې بند کړ. د سمندر پر غاړه هلته لېرې دوه تور لنډ کروزر موټرونه ولاړ ول، هملته وروخوځېدم، ما وېل ورځم، که خدای وکړي چې همدوی وي نو خوند به وکړي، له ورنږدې کېدو سره زما مخې ته یو غښتلی سړی ودرېد، تورې سترګې یې پر سترګو وې، له څېرې څخه مې ګمان د انګریز ورباندې راغی.
سلام مې ورواچاوه، هغه هم په انګریزۍ کې راته های(HI) کړل، تورمنېجر مګر دانه ول راته ویلي چې دوی انګریزان دي، هغه یوازې د پېژند ګلوۍ، شفرونه راښودلي ول او بس. خو اوس مې پر شفرونو هم باور نه کېده چې رښتیاني به وي او کنه؟ د روغبړ لپاره مې لاس وراوږد کړ، هغه په انګریزۍ وویل:
ـ څوک یې ته؟
اټکلي مې تر خولې ورته ووتل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ Black road (تور سړک).
د هغه شونډې په خوشحالۍ سره ښېلې شوې، لاس يې را اوږد کړ او ويې ويل:
ـ Hot water (تودې اوبه) ښه راغلې !
ايله چې زړه مې ولګېد ، پخپله همدوی ول، زما موټر هلته ښايسته لېری ولاړ و ، انګريزي ته مې د لاس په اشاره وروښود او زه بېرته ورو ورو پلی ترې راستون شوم، لس دقيقې به وتلې وې چې هغوی هم راپسې راغلل، سمدستي درې ټوپکوالو شااوخوا معاصره کړه، وروسته يوه ښځه له موټره راښکته شوه، هغه که تر صايمې ښکلې نه وه نو بدرنګه هم نه وه، تر ما نږدې راغله او لاس يې را اوږد کړ، د روغبړ نه وروسته يې په خندا وويل:
ـ که په خرګاډي کې راغلی وای، بايد پوره مياشت مو درته انتظار کړی وای.
زه په انګريزۍ ژبه هم کافي پوهېدم، په ځواب کې مې ځنډ ونه ويست، ورته ومې ويل:
ـ که زه وم، دغه ارمان به مو هم ډېر ژر پوره کړم.
لږ موسکۍ شوه، وروسته يې يوه تن ته اشاره وکړله. هغه جيپ ته ورغی او دروازه يې را پرانسته، سردار دا وخت هلته لېرې ولاړ و ، انګريز د کارټنونو خولې ورځيرې کړلې، لټ په لټ يې کړل، وروسته يې يوازې يو کارټن په غېږ کې ونيو او خپل موټر ته روان شو ، انګريز چې کله ښځې ته د هو په موخه سر وخوځاوه، زما دمه جوړه شوه، غټه ساه مې واخيستله او زړه مې آرام شو.
ياره ! زه هم عجيبه قاچاقبر وم، تر دغه دمه هم لا نه وم خبر، چې هيرويين به پکې وي او هغه هم يوازې په يوه کارټن کې. پر لاره مې له وېرې کتلی هم نه شوای، ما وېل که خولې يې ور پرانيزم، بيا به يې دوی وانخلي، ياره ! ربښتيا هم چې د افغانانو ټول کارونه همداسې توکلي دي.
دا وخت د ښځې په څنګ کې همغه غښتلی سړی راپيدا شو ، يو ِغټ صيف يې د ډالرو ډک راته ونيو. ويې ويل:
ـ پوره درې لکه دي.
سر مې د منني په موخه ورته وخوځاوه، هغوی په خپله مخه لاړل او موږ په خپله مخه.
دا ډول معاملې مې په فلمونو کې ډېرې ليدلې وې، خو اوس دادی ما خپله په ربښتيا د پيسو صيف راواخيست، بيخي خندا راتله، چې ما وګوره او دا ډول معامله.

* * * * *

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

د شپې ناوخته مې د سردار د حجرې مخې ته يو ځل بيا اودس وکړ، په جومات کې مې د ماخوستن لمونځ اداکړ، وروسته مې سردار ته له خپلو دوه لکو کلدارو څخه چې تورمنيجر د خرڅې لپاره راکړې وې، پوره يو لک کلدارې مې ور بېلې کړلې، هغه نه اخيستې خو ما په زوره په جېب کې ورکېښودلې.
ډوډۍ مې سردار سره وخوړله، نور مې زړه طاقت نه کاوه، صايمه مې ډېره پر زړه راګرځېدله، که څه هم سردار ډېر راته ټينګ شو، خو زه لکه د کلونو راهيسې چې مين وم، زړه مې بوټ ورپسې ختلی و. د تورمنيجر خبره خو مې په سر کې ورته يادوله(چې سړی ښه سړی نه دی)، بايد چې له دندې نه يې ګوښه کړي.
لومړی مې د خپل موټر شاتنی پلېټ لېرې کړ، وروسته مې سردار سره خدای پاماني وکړه او يو ځل بيا د لنډکروزر شټرنګ ته کښيناستم، تر پاخه سړکه ښه ډاډه وم، خو وروسته له هغې مې زړه درځېده چې پوليس مې ونه نيسي.
يوه هوښياري چې ما له هغه اړخه کړې وه، د ښار دننه مې ځينې ځايونه په نښه کړي ول، په همغو نښو مې ېېرته ځان تر صدر پورې ورساوه، موبايل مې چالانه کړ او د تورمنيجر شمېره مې ډايله کړله.
لږ ځنډ وروسته د هغه غږ را اوچت شو:
ـ خان! چېرته يې ته؟ موبايل دې ولې بند کړی؟
دروا غ مې ورته وويل:
ـ کراچۍ کې يم.
ـ حرامي! ته لاتر اوسه هلته يې.
ما داسې وښوده چې زه په هېڅ هم نه يم خبر، ورته و مې ويل:
ـ مېډم ته، خو به دې نه وي ويلي؟
هغه لکه ليونی، په غوصه کې يې وخندل:
ـ مېډم- ههههها، ستا مېډم خو په شاليمار روغتون کې د ژوند آخري سلګۍ شميري، هغې پرون شپه ټکر وکړ.
سر مې وګرځېده، ښکته او پورته بيخي رانه ورک شول، د هغه خبرې ته بيخي حيران پاتې شوم، دا ښه شوه چې زه پخير بېرته راغلم، کنه سړی خو سم د لستوڼي مارو.
د صايمې د کور لاره خو مې نشوای موندلای او نه مې هم د هغې سيمې نوم زده کړی و. بلآخره مې پوښتنه پر پوښتنه شاليمار روغتون ته ځان ورساوه. د معلوماتو په دفتر کې د

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

مېز تر شا يوه غنم رنګه دنګه ښځه ولاړه وه، هغې ته مې د صايمې نوم واخيست، هغې د صايمې مکمل نوم راڅخه وغوښت، خو ما ته نه و څرګند، هغې ببرته د کتاب مخ پټ کړ، ويې ويل:

ـ ته پخپله ناروغ يې، لومړی خپل علاج وکړه.

زه ورسره جدي شوم په لوړ غږ مې ورته وويل:

ـ لطفاً ! زما تبيت ښه نه دی، سمې خبرې کوه !

هغې وخندل:

ـ ښاغليه ! دلته د صايمې په نوم څو تنه ناروغان دي، زه خو نشم کولای چې هرې يوې ته دې ځانګړی ودروم.

ما هم نرمه لهجه خپله کړله:

ـ وبښی ! هغه يې پرون شپه راوستلې وه.

هغې بيا د خپل کتاب پاڼې راواړولې، وروسته يې وويل:

ـ صايمه قريشي يادوې؟

اټکلي مې هو ورته وويل، هغې زياته کړه:

ـ هغه په لسمه خونه کې ده، مهرباني وکړئ، تاسو ورتلای شی.

د لسمې خونې دروازې ته ودرېدم، ورو مې دروازه ورپرانستله او ورننوتم، هغه انسان چې په ليدو به يې زه بې واکه کېدم او هغسې چې ما يې د ليدلو تمه درلوده، ونه ليدله. سر او لاسونه يې تر څنګلو پورې په سپين ململ ورتړلي ول، بې هوښه پرکټ پرته وه، زړه مې ډېر ورته بد شو، هملته مې د دا ډول ډېر مال او دولت څخه کرکه وشوه، چې په هغومره پيسو کې بيا هم بې پوښتنې په روغتون کې پرته وه.

شاليمار روغتون هم ښه مجهزو، خو اوس زما له پامه بد شو، په منډه بهر ووتم، د خلکو نه مې پوښتنه وکړه، چې تر ټولو ښه روغتون په لاهور کې کوم يو دی؟ چا د جناح روغتون صفت کاوه، چا د شيخ زاهد او چا د ....

وروسته مې(۱۲۲۰۰) کلدارې تحويل کړې، چې د تېرې شپې راهيسې د صايمې د درملنې خرڅه شوې وه. د لارښوونې د دفتر مامورې ډېره مرسته راسره وکړه، کنه زه د هغه ځای په قانون څه خبروم.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

صايمه مې جناح روغتون ته ورسوله، رښتياني چې هغه هم ډېر مجهز روغتون و، ډاکټران يې هم له څېرو څخه ښه پوه او ماهران برېښېدل، هغه د ټوکيانو خبره: د ډېرو سرونه لکه د ښيښې غوندې ځلېدل.
دا وخت دولس نيمې بجې وې، يوه خبره مې چې بايد په شاليمار روغتون کې هغې ماموري ته کړې وای، رانه هېره شوه. په منډه سړک ته ووتم، ټکسي مې غوره وګڼله او شاليمار روغتون ته مې وارخطا ځان ورساوه. همغه ماموره لا د مېز تر شا ولاړه وه، زما په ليدو يې وار له واره وپوښتل:
ـ ښاغليه! چې خيرت وي؟
ما د مخه دوه زره کلدارې تيارې په لاس کې نيولې وې، د هغې تر کتاب لاندې مې ورتېرې کړلې، هغې هيسته راهيسته سترګې واړولې، ويې ويل:
ـ دې ته څه ضرورت و؟
و مې ويل:
ـ دا ستا د زحمت لپاره، تا ډېره خوا خوږي وښوده، ډېره مننه.
د ببرته تللو پر مهال مې د نوم پوښتنه ترې وکړه:
ـ ستا نوم؟
هغې په خندا کې وويل:
ـ ناز
ـ ښکلی نوم دی.
هغې مننه وکړه، وروسته مې د موخې خبره ورته راواخيسته:
ـ و ښې! که چا زما د ناروغ په اړه پوښتنه کوله، لطفاً چې پته ورنکړې.
هغې دا وخت پيسې په ګوتو کې واړولې، له ډېرې خوشحالۍ څخه ويته- ويته شوه، وروسته يې ډاډ راکړ چې هيچا ته به پته نه ورکوي. زړه مې ولګېد، بېغمه ببرته جناح روغتون ته راستون شوم.
صايمه اوس تر ټينګې څارنې لاندې وه، ما يې يوازې له دهلېز څخه پوښتنه کولای شوه او هغه هم چې کله به کوم ډاکټر له بېړنۍ خونې څخه راووت.
سترګې مې بيخي دړې ګرځېدلې وې، تر دوه نيمو بجو پورې په دهلېز کې ناست وم، چې يو وخت سرطبيب راووت.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

باور وکړه د هغه ځای ډاکټران ځومره ښه خلک دي، دلته په افغانستان کې خو یو عادي نرس د چاسره سمه خبره نه کوي، سرطبیب خو پر ځای پرېږده.
ډاکټر پخپله غږ را وکړ:
ـ ښاغلیه ! اوس کولی شې د دوه دقیقو لپاره خپل ناروغ ووینې.
زه یې د روغتیا غم اخستی وم، ترې و مې پوښتل:
ـ هغه څنګه ده اوس؟
ـ اندېښنه مه کوه؛ الله ډېر فضل کړی.
ما هم له ډېرې خوښۍ نه د خونې دروازه ور پورې وهله ور ننوتم، دوه تنه ډاکټران لا دننه ول، هغوی هم ووتل، زه د کټ پر ژۍ ورته کښېناستم. ددې معصومیت ته مې چې کتل او د تورمنېجر دښمني او رزالت ته، د غوصې له امله مې زړه بیخي نا ارامي کوله.
سترګې یې لږ چوله کړې، زه یې ولیدم چې په خوا کې یې ناست یم، ورو مې ورته وویل:
ـ څنګه ده ! بېخه خو ښه دی؟
وچې شونډې یې په موسکا لږ څه سره بېلې شوې، خو څه یې ونه ویل.
دا وخت سرطبیب بېرته راننوت، پر ما یې غږ وکړ:
ـ ښاغلیه ! اغلې صایمه خو انشاالله چې روغه ده.
ما ترې ډېره- ډېره مننه وکړه، هغه وپوښتل:
ـ و بښۍ، ستاسو نوم؟
ـ ننګیال.
د ډاکټر په لاس کې قلم و، خپل سر یې پرې وګراوه، وروسته له خپلې لنډې چوپتیا څخه راووت:
ـ ننګیال؛ ډېر نا آشنا نوم !
بیا غلی شو او سر یې ښکته ونیو، صایمې ته یې وکتل او زیاته یې کړه:
ـ هو رښتیا ! لږ مخکې زما په خیال صایمې بي بي همدغه نوم یاداوه- هو، هو بلکل همدا نوم.
زه لکه ګل را وغوړېدم، که هغه وخت ډاکټر په خونه کې نه وای؛ صایمه به مې سر تر پښو پورې مچو کړې وه، بېحده مې زړه ته راخوږه شوه. ډاکټر څه خبر و، چې زه او هغه یو د بل سره څه کېږو ؟ ما خو د صایمې د مېړه په صفت ځان ور پېژندلی و.

* * * * *

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

يو وخت وروغوندي آواز زما تر غوږه شو:
ـ ښاغليه! ښاغليه!
وار خطا را پاڅېدم، كتل مې چې ناز راته ولاړه ده. زه خو بېرته پخپل عادي حالت كې شوم، ځكه داسې له خوبه راويښېدل ماته يوه معمولي خبره وه، خو هغه زما په راويښولو ډېره پښېمانه برېښېدله:
ـ ښاغليه! ډېر وبښه زه نه ومه خبره چې ستا حالت ښه نه دی. ما وبښه لطفاً!
ورته ومې ويل:
ـ هېڅ خبره نشته، زه بلكل ښه يم، بس د صايمې سودا راسره وه.
ـ هو رښتيا، هغه اوس څنګه ده؟ زه همداسې له لارې راوګرځېدم، ما ويل راځه يو ځل خو يې پوښتنه وكړم.
يو ځل بيا مې لكه د زړې ښځې په شان لېپې- لېپې دعاوې ورته وكړلې او مننه مې هم ترې وكړه.
وروسته مې ساعت ته وكتل، د سهار اووه نيمې بجې وې، زه او ناز دواړه جوړه صايمې ته ورغلو. صايمه څه خبره وه؟ چې ناز د هغه بل روغتون ماموره ده، وار له واره يې رانه وپوښتل:
ـ دا څوک ده؟
د صايمې دې پوښتنې زما دريځ نور هم پياوړی كړ، زه لا په فكر كې وم چې هغې بيا پوښتنه وكړه:
ـ ننګيال صاحب! تاته وايم، دا ښځه څوک ده؟
ـ اوه، ډېر وبښه! دا ناز نومېږي، د شاليمار روغتون ماموره ده. له هغه روغتون څخه يې ستا په راوستلو كې ډېره مرسته را سره وكړه.
ايله چې وروسته يې د ناز سره روغبړ وكړ، او د هغې له مرستې كولو يې بيا- بيا مننه ترې وكړه.

* * * * *

دريمه ورځ مازيګر مهال و، صايمه مې كور ته بوتله، د كور دننه مې ورو ورو له موټره راښكته كړه، وروسته يې يو لاس زما پر اوږه راكېښود او راسره وخوځېده.
د دوهم چت زينو ته په رسېدو سره ځای پر ځای ودرېدله او راته وړه وړه شوه:
ـ نشمه تللې.

www.ketabton.com د پښتو كتابونو پر ليكه نړۍ

ومې ویل:
ـ څه خیر دی، لږ دمه وکړه، په کراره به وخېژو.
تنده یې ګونځې کړله:
ـ نه- نه؛ درېدلی نشم په غېږ کې مې واخله!
خبره هغې وکړه خو زما سترګو تور وخوړ، نور نو زه هم ونه ځنډېدم، لاس مې تر ورنو ورلاندې کړ او اوچته مې را پورته کړله. همغه وخت کې مې په چورت کې راوګرځېدل، چې سړیه په کابل کې ګراني او بې کاري ګوره! مور او پلار په مزدورۍ پسې رالېږلی یم او زه دلته ایله پردۍ لور په غېږ کې ښکته او پورته کړم.
زه نو اوس رښتیانی پرې مین وم، غم دلته و چې ما خپل ټیټ حیثیت ته کتل، کنه دومره نزاکت ته مې ولاکه کتلي وای.
دوهم چت کې یې همغې خونې ته اشاره وکړه چې هغه بل پرون یې ما ته را پرې ایښې وه. دروازه مې په پښه پرانستله او ورننوتم. په کراره مې پر تخت څملوله. وروسته یې په خوا کې کښیناستم او د کندهاریانو په شان مې تر هر څه د مخه ورته وویل:
ـ ستړې مه شې.
هغې چې دواړه سترګې راکې ښخې کړې وې، ویې ویل:
ـ ننګیاله! نوم دې رښتیا هم درسره جوړ راغلی، واقعاً ستاسو د خاورې خاصیت تر ټولو غوره دی.
هغه لږ غلې شوه، وروسته یې زیاته کړه:
ـ ای! نه کیږي چې یو بل نوم هم ستا د نوم سره یو ځای شي؟
زه خو وپوهېدم چې مطلب یې خپل نوم دی، خو ما هسې ځان په ساده توب وواهه، کنه ښه چانس و. هغې ته مې ځان ښه ساده کړ، ومې ویل:
ـ پوهېږې! نیکه مې دې خدای پاک وبښي، هغه به محمد ننګیال یادولم او انۍ به مې ورته ویل چې نه؛ ننګیال ګل ورته وایه! خو پلار مې د دواړو نه منله، هغه ورته ویل یوازې ننګیال ښه دی او زما هم پخپله یوازې ننګیال خوښېږي.
هغه کټ-کټ په خندا شوه، د زړه زور یې لږ و کنه څومره په زوره به یې خندلي ول. تر ډېره یې د خندا له امله شونډې نه راټولیدلې.
ورته ومې ویل:
ـ ته خانده، زه به اوس یو ګیلاس شیدې درته راوړم.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ويې ويل:
ـ زه به هم درسره لاړه شم.
ورغبرګه مې کړه:
ـ بيا هم زما په غيږه کې !
هغه بيا په خندا شوله او ما يې هم د خندا ملګرتيا وکړه، وروسته همغسې په شيدو پسې پخلنځي ته لاړم. د برق کار و، په لږ ځنډ کې شيدې پخې شوې، پياله مې په اوبو کنګالوله چې له لاسه مې وښوېده او پر ځمکه ټوټه ټوټه شوه. اوس مې نو ښيښې هم هغسې نه شواى پرېښودلى، لومړى مې د هغو په راټولولو پيل وکړ، ناڅاپه د ماشومتوب د دورې يوه لنډۍ را په ياد شوه، ورو- ورو مې د ځان سره زمزمه کړه:
(يار مې هندو زه مسلمان يم – د يار لپاره درمسال جارو کومه)
د ځان سره مې وخندل، وروسته مې بله پياله د شيدو څخه ډکه په پتناسه کې کېښودله او لکه د هوټل شاګرد پتنوس په لاس ور روان شوم.

* * * * *

څلور شپې يې په کور کې ووتلې، صايمه اوس ډېره ښه شوې وه. د سر ټپ يې هم ښه شوى و، اوس هم يوه ورځ پس ډاکټر د هغې احوال اخيست.
يوه ورځ نږدې ماښام و، ډاکټر له کوره په وتلو کې راته وويل:
ـ ښاغلى ننګيال ! کوښښ وکړه چې تل يې همداسې خوشحاله وساتې. زه پوهېږم، تاسو يو د بل سره ډېره مينه لرئ، همدغه لامل دى چې هغه ډېر ژر ښه شوه.
که څه هم پرته له اقراره نورې ټولې د مينې خبرې اترې او ټوکې ټکالې مو سره ژوولې وې، خو بيا هم چې کله به له چوکاټه وتلې خبره رامنځته شوه، دواړو به يو بل ته له شرمه نه شواى کتلى.
د ډاکټر له رخصتېدو وروسته مې د ځان سره هوډ وکړ چې که هغه نشي راته ويلى نو ښځه ده، شرمېږي به- زه خو نارينه يم زه يې بايد په ډاګه کړم. نور مې نو سر ټيټ ونيو، پر زينو باندې داسې په منډه وختم چې کله دوه او کله درې زينې مې د ګامونو ترمنځ پرېښودلې. د نور کله په شان ورغلم او د تخت پر ژۍ ورته کښېناستم، بهر خو مې د ځان سره په کلکه تړون کړى و، خو اوس مې ژبه را باندې درنېدله، څو ځله مې زړه راټول کړ چې ورته ووايم خو ونه توانېدم.
آخر هغه زما په حرکاتو شکمنه شوه ويې پوښتل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ

ـ خيريت خو دی؟ څنګه وارخطا برېښې؟
رښتيا به هم وارخطا وم، ما ښکته کتل، هغې لاس زما تر زنې لاندې کړ او خپلو سترګو ته يې زما سترګې مخامخ کړلې، ويې پوښتل:
ـ ننګياله خيريت خو دی؟ څه در باندې شوي؟
سترګې مې بيا ښکته وغورځېدې، ومې ويل:
ـ نه پوهېږم.
دا ځل يې په دواړو منګولو زما مخ اوچت کړ، ويې ويل:
ـ هرو مرو څه خبره شته؛ ډاکټر خو به څه نه وي ويلي؟
ـ نه.
بيا يې په ټنډه کې ګونځې راپيدا شوې:
ـ نو بيا څه خبره ده؟
نور مې نو د زړه صبر مات شو، بې ځنډه مې د هغوی په خپله اصطلاح تر خولې ورته ووتل:
ـ I,I, I love you (زه، زه، زه تا سره مينه لرم)
هغې کټ وهل په خندا شوه، زه يې پخپله خبره پښېمانه کړم، داسې مې وانګيرله چې ګواکې پسخند يې وکړ، د يوې بهانې په لټه کې شوم، چې خپله خبره په ټوکه واړوم؛ ځکه زه او هغه ډېر سره لېرې وو، هيڅ باور مې نه کېده، خو هغې يو ناڅاپه خپل لاسونه راڅخه چاپېره کړل او غېږې ته مې راجوخته شوه، په ډېر احساساتي ډول يې وويل:
ـ زړګيه! زما ځانه! هغه وخت مو چې نه سره پېژندل ته مې لا په زړه کې ځای کړی وې، زه هم درسره مينه لرم، زه هم درسره مينه لرم.
تر لږ ځنډ چوپتيا وروسته يې زياته کړه:
ـ پوهېږې! چې ما پرتا څه وخت زړه بايللی؟
ما د نه په موخه سر وخوځاوه، هغې وويل:
ـ زما او ستا تر ملاقات دوه ورځې مخکې.
ـ په کوم ځای کې؟
په يوه وړه موسکا کې يې شونډې وخوځېدې:
ـ په همغه چوک کې، چې زه او ته سره مخامخ شولو.
زه بيخي چوپ پاتې شوم، هغې زياته کړه:
ـ تر تا پخوا مې هم له همغه چوک څخه مزدوران راوستل خو.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

همدې خبرې سره يې خپل سر ته سوکان وويستل او په چيغو شوه:
ـزه ډېره ګنهګاره يم. يا خدايه ! ما وبښه، ما وبښه.
دا ځل يې حرکاتو ته حيران پاتې شوم، کله ژړا کله خندا ، سمه لکه ليونۍ. ډېره مې ډاډه کړله خو ويې نه منله، زړه يې ښه په ژړا تش کړ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ـدا زه ښه ګڼم، چې همدا اوس دې په خپل اصليت خبر کړم، زه نه غواړم تا سره جفا وشي.
لږ څه غلې شوه، خو زه يې هم څه ويلو ته پرې نه ښودم، سمد ستي يې سر را پورته کړ ويې ويل:
ـد قاچاق له نوم څخه مې کرکه کيږي، خو څنګه وکړم ! مجبوره يم- د خپل مېړه قاتل لټوم. زما مال، دولت او دا کاروبار، دا ټول زما د مېړه دي.
هغې چې د مېړه وويل، زړه مې يو دم ښکته وښويد ، ځان راته د هغې په کور کې لکه غل داسې وايسېده، رښتيانې ووېرېدم. د هغې دا معصومه څېره له خطره ډکه راته ښکاره شوه.
خو زه يې اوږدې انديښنې ته پرې نه ښودم، سمد ستي يې زياته کړه:
ـ خدای خبر چې هغه بيا دې دنيا ته سترګې را لوڅې کړي. هغه په ښکاره خلکو ته يو سوداګر برېښيده خو په اصل کې لوی قاچاقبر و. يوه يې د سګرېټو فابريکه ده، چې دوه نيم سوه تنه همدا اوس کار پکې کوي. دوه لويې مغازې لري، او دواړه يې د قاچاقو مرکزونه دي.
صايمې د اوبو ګيلاس خولې ته پورته کړ، د اوبو يو غړپ وروسته يې زياته کړه:
ـزما مېړه ساحل قريشي داسې نه و لکه زه چې له چوکه مزدوران راولم. نه،نه ! هغه خپل ځانګړي خلک درلودل، بيخي اصلي غړي. که به هغوی يو هم نه و ، بيا به همغه د ګدام منېجر رياض، کراچۍ ته مال رساوه.
هغې لنډه ساه واخيسته، وروسته يې کيسه وغځوله:
ـننګياله ! د دوه مياشتو وړاندې خبره درته کوم. يوه ورځ چې سبا ته يې د جمعې ورځ وه، د همغې جمعې پر نهه نيمو بجو يې بايد شل کيلو ګرامه هيرويين کراچۍ ته رسولې وای، خو داځل ټولو ځانونه وويستل، ساحل که هر څومره پيسې ورته زياتې کړې، بيا هم هغوی يې وړلو ته را وړاندې نه شول.
رياض يو بې کوره او بې اوره سړی و ، هغه ته يې په همغه ګدام کې ځای ورکړ، اوس شپه او ورځ پکې اوسېږي. داسې دی لکه د ده کور چې وي. هغه احسان هيرونکي هم ځان په

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

ناروغۍ واچاوه، ساحل ډېر ورته وويل خو هغه نامرده انکار وکړ. مازيګر و چې ساحل بېرته کورته راغی، راته ويې ويل:
ـ رياض خو نه راضي کېږي، وبرېږم چې د کلونو ګاک له لاسه ورنکړم.
ما ترې پوښتنه وکړه:
ـ نو څه ترون لري؟
سمد ستي يې ځواب راکړ:
ـ نور يې يوه شېبه هم نه پرېږدم چې را سره و اوسېږي، هيڅ خبره نه ده، دا ځل مال زه پخپله ورم.
صايمې بيا د اوبو ګيلاس خولې ته پورته کړ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ـ ننګياله ! هغه په دومره ډېر مال او دولت کې لا نوره هم هڅه کوله چې خپلې پيسې ډېرې کړي، ځان يې خطر ته ور کاوه خو دا يې نه ويل چې څه به ورپېښېږي. ډېر ښه شو چې همداسې شو، هغه نه منله، لږ به مې چې حقيقت ورته ووايه، هغه بې غيرته به بې اختياره د طلاق خبره راواخيسته، زما په وس نه وه پوره، کنه ما چېرته پرېښود. پلار ظالم خو مې ددې لپاره ورکړم، چې د هغه په مال او دولت کې زما په وسيله ځان ورسره شريک کړي. ساحل لکه ما غوندې هيڅوک نه لري، هيڅوک نه، خو کاشکې زما د پلار ارمان پوره شوی وای، هغه تر ساحله پخوا ارمانجن مړ شو.
صايمې په ورغويو د اوښکو ډکې سترګې ومومښلې وروسته يې کيسه بيا اوږده کړه:
ـ ننګياله ! ساحل په همغه ماښام له کوره ووت، خو په همغې شپه دوه بجې يې احوال راغی، چې هغه په روغتون کې دی، چا په ګوليو ويشتلی. خدای خبر هغه چا وويشت، خو نه يې ددې دنيا کړ او نه د هغې. له همغې راهيسې په کوما کې تللی، نور نو خدای(ج) خبر چې څنګه به شي؟ بې حاله په شيخ زاهد روغتون کې پروت دی.
صايمه غلې شوه، او کيسه يې نوره په همدې ځای بس کړله. دا ښه شوه چې پخپله غلې شوه، کنه زما سرتمبه خو تمه وه، چې بايد اصلي کيسې ته راشي، چېرته چې را باندې مينه شوې ده؟
ياره ! انسان هم تل د نفسي غوښتنو اطاعت کړی دی، کله چې صايمې په سر کې د خپل مېړه نوم واخيست، زما په زړه کې يو ډول د رقابت اور بل شو، هغه غريب هلته په کوما کې پروت و او ما دلته د صايمې حسن او خوږې غېږې ته په زړه کې ګوړې ماتولې، د ځان سره مې دا اټکلوله چې ګوندې همغسې په کوما کې له دنيا نه لاړ شي.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ناڅاپه زما تر خولې په پښتو ژبه ورته ووتل:
ـ نورې اوبه څښې؟
هغه ونه پوهېدله، سر یې وخوځاوه:
ـ څه، څه؟
ورتهومې ویل:
ـ په خپله ژبه وغږېدم.
ـ نو څه دې وویل؟
خبره مې اردو کړله:
ـ همدا چې نورې اوبه څښې؟
تر ډېره پورې زمونږ دواړو همدغه مضمون شو. د هر څيز په اړه به يې پوښتنه کوله چې هغه ته په پښتو کې څه وایي او هغه ته؟
دا وخت ساعت د شپې څه باندې لس بجې وې، ترې ومې پوښتل:
ـ وږې شوې نه يې؟
ـ نه ؛ زه نوره نه وږې کېږم.
ورغبرګه مې کړه:
ـ ته لکه چې په سترګو هم خوراک کوې؟
په خندا یې لاس را اوږد کړ او دواړه جوړه پخلنځي ته روان شوو، دا دوه ورځې زه په پخلنځي کې ښکته او پورته کېدم، دومره خوند یې نه را کاوه لکه نن شپه، آن پخلنځی راته ښکلی ښکلی کېده. هګۍ مو په ګډه پخې کړې، همله ورته کښېناستو، د شرافت ټوټې سترګې را پورته کړې او غږ یې وکړ:
ـ بسم الله کړه !
هغې تر هغو پورې لاس ښکته نه کړ، تر څو ما مړۍ خولې ته پورته نه کړله، د پاکستانيو دا عادت دی چې هغوی د ډوډۍ خوړلو پر وخت خبرې ډېرې کوي، نه پوهېږم چې ولې؟ خو اوس زما په ګټه وې، ما ويل راځه همدا سې توده په توده ښه ده، د هغې پاتې کيسه مې منځ ته راواچوله.
صايمې سمدستي سترګې را کې ښخې کړلې ويې ويل:
ـ پوليس خو به نه يې؟
ـ نه؛ خو ډېر اند ېښمن يم - چې هم را باندې مينه شوې او هم دې قاچاق را باندې يوړل.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړی

د هغې سترګې رډې راوختلې، داسې يې وښوده لکه پر حقه چې وي، په لوړ غږ يې وويل:
ـ هغه زما مجبوريت و ! زه يې بيا هم استوم او بيا هم، تر څو له همدغې لارې خپل دښمن ومومم.
ـ خو زه په دې نه پوهېږم، دا په څه ډول؟
هغې وويل:
ـ ما يو خوب ليدلی و، تعبير يې څوکسا نو راته وکړ، خو ډېرو په همدې يوه خبره ټينګار کاوه چې زما دښمن په خپل کور کې را سره دی، خو زه يې نه پېژنم او نه مې وس پرې رسېږي، هغوی دا هم وويل چې زما دښمن به د بل هېواد يو اجنبي سړی مومي او د همغه له لاسه به له منځه ځي.
ـ ښه نو بيا، هر يو ولې په واقعيت نه پوهوې؟
ـ دا ځکه چې کار له خطره ډک دی، شايد هيڅوک حاضر نشي، او پوهېږې ! ته لومړنی تن وې چې کور ته مې راوستلې، هغه نور مې برابر ګدام ته بوول.
ـ زه خو دې هم بوتلم.
هغه له همدې خبرې سره چوپه پاتې شوه او سر يې ښکته ونيو.
ما ورزياته کړه:
ـ زه خو دادی اوس مخامخ درته ناست يم، خو د هغو نورو له حاله به خبره يې؟
هغې سمدستي سر راپورته کړ:
ـ خدای خبر، خو رياض تور مخی راته وايي چې ځينې يې وتښتېدل او ځينې يې پوليسانو ونيول.
ورغبرګه مې کړه:
ـ او تا هم ومنله؟
ـ هو نو.
ـ ښه نو د خپل منېجر په اړه څه فکر کوې؟
هغې يوه لنډه ساه واخيسته ويې ويل:
ـ په هغه هم اوس باور نه لرم، ډېر دهوکه باز او دروغجن سړی دی، ما په همغې شپه رياض ته وويل چې تا په ګدام کې د ځان سره ونيسي، ځکه ! ما دا فکر کړی و چې ته به د ګدام دننه کار کوې، کيدی شي ستا په وسيله زما دښمن را پيدا شي، خو هغه بی غيرته بيا هم، کراچۍ ته واستولې.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړی www.ketabton.com

اوس زه وپوهېدم چې یوازې صایمه زما نه ده؛ زه هم د صایمې یم. خو یو خنډ چې لا پاتې و، هغه د صایمې مېړه و، که مې د شیطان منلي وای، شاید په همغه روغتون کې مې د هغه د وژلو بندوبست کړی وای، خو دا ښه وه چې خپل شرافت مې لکه د پلار په شان مخې ته درېده او له هغو وسوسو څخه چې زه یې په ګناه کولو مجبورولم، زما د واک لاسونه را لنډول.

* * * * *

ما د خپلو حدودو ماتولو هوډ نه درلود، خو د هغې له خولې یو ناڅاپه راووتل:
ـ ننګیاله! زه لا تراوسه هم د یو چا امانت یم، انسان ډېر کمزوری دی، نه چې له موږ څخه خطا سر وکړي.
وروسته اوچته پاڅېدله، ویې غوښتل چې د خوب تخت نور ماته پرېږدي او خپله پر ځمکه پریوزي، خو کله ما هغسې ورسره منله، بالښت مې راواخیست او زه پر ځمکه پریوتم.
هغې وویل:
ـ دغه ځای تاسره نه ښایي.
ما ټوکه وکړه:
ـ د ځمکې خلک پر ځمکه پریوزي او د اسمان خلک.
بې ځنډه یې زما خبره راغوځه کړه:
ـ او د اسمان خلک به چېرته؟
ومې خندل، د هغې تخت ته مې اشاره وکړه او ومې ویل:
ـ له ځمکې لږ پاس پریوزي.
زما دا خبره تور ټوپک شوه، ښځه اوچته په ځای کې راکښېناسته او له ډېرې غوصې یې خپل سر ته سوکان وویستل، زه لکه رسوا شوی غل ځای پر ځای همغسې پر کیڼ اړخ پاتې شوم، د پښېمانۍ له امله مې نور قل هم ونه کړ. هغې تر ډېره راته کتل وروسته یې پښې له تخته راځوړند کړلې، راغله او زه یې تر لاسه ونیولم، ویې ویل:
ـ راپاڅېږه! ته هم عجیبه انسان یې ولا،
زه هم په چوپه خوله ورسره پاڅېدم، له شرمه مې سم نه شوای ورته کتلی، هغې په نرمه لهجه شونډې وخوځولې:
ـ ننګیاله! ته ولې دومره ژر خپه کېږې؟ پوهېږې! ستا خپګان زما د زړه وینې څښي.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

ما هيڅ ونه ويل، لکه ماشوم سر مې ټيټ نيولی غلی ناست وم، وروسته دواړه جوړه پر تخت څملاستو، خو هغه وخت له ما څخه يو کالبوت جوړ و او په خپل ځان مې افسوس کاوه، چې کله-کله خو مې دا يوه بې عقله خبره نه کولای.

* * * * *

موږ دواړو سبا نهاري کاوه، چې نوکرې د خط يو پاکټ راووړ او صايمې ته يې ونيو، هغې پاکټ ته وکتل بې ځنډه يې ما ته راکړ، ليک په رښتيا هم ماته را استول شوی و، حيران پاتې شوم چې زما پته خو چا نه درلودله، دا نو په څه ډول تر ما راورسېد؟صايمه هم په دې کار حېرانه شوه. خير خو د پاکټ خوله مې ورخلاصه کړه، يوه ورځپاڼه پکې وه، چې په لومړني مخ کې يې د همغو څلورو پوليسانو پر تصويرونو زما سترګې ولګېدلې. بلکل همغه چې ما د کراچۍ پر لاره وژلي ول.

د ورځپاڼې سر ليک کې ليکل شوي ول: (څلور تنه پوليسان په څلورو ګوليو ووژل شول)

دا وخت صايمې وپوښتل:

ـ خير خو دی؟

صايمې ته مې هم هغه تصوير ور وښود، هغې وار له واره د خط پاکټ د ميز له سره راواخيست، ما ورته کتل چی د پاکټ له منځه يې يوه ټوټه کاغذ را وويست. لومړی يې ولوست وروسته يې ما ته ونيو.

په کاغذ کې ليکل شوي ول: (خان! ورځپاڼه خو دې وليدله، خو زه ډاډ درکوم چې پوليسو ته دې نه وريېژنم، او که چېرې د هيروينو پيسې دې راته ونه سپارلې بيا نو راته سخته هم نه ده)،د ليک په پای کې د نوم پر ځای ليکل شوي ول: (حتماً مې پېژنې)

صايمې ورځپاڼه راپورته کړله ويې وپوښتل:

ـ رښتيا به راته وايې! دا تا وژلي؟

ژر مې په خوله لاس ورکېښود، تر لاس مې ونيوله او بېرته خونې ته وختلو، وروسته مې ورته وويل:

ـ هو؛ هغوی څلور واړه ما وژلي.

ـ مګر ته قاتل يې!

په داسې حال کې چې هغې خپل لاسونه ډېر خوځول، تر مټو مې ونيوله او يوه کلکه څپېړه مې پر مخ ورپورې کړه او په لوړ غږ مې وويل:

ـ آيا د قاتلانو وژل هم ګناه ده؟

د پښتو كتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

که څه هم خوارکۍ ژوبله شوه، خو بیا یې هم د ځان پروا ونه ساتله او د واقعیت څرګندولو لپاره یې مخ راواړاوه، په آرامه لهجه یې وویل:
ـ ته نو څه وپوهېدې، چې هغوی قاتلان ول؟
ـ ځکه! هغوی زه وژلم.
صایمې لکه زما خبره چې بیخي اورېدلې نه وي، خپلو ویښتانو کې یې ګوتې تېرې کړلې او په لوړ غږ یې وویل:
ـ خان، خان! ما نه غوښتل چې ته یو قاتل و اوسېږې.
خو ما ته نوره حوصله نه شوه را پاتې، آخر یې اړکړم چې په کیسه یې باید و پوهوم، کنه دا وخت خو د هغې د خبرولو هم نه و. د پیسو صیف مې په همغې لومړنۍ شپه د هغې تخت لاندې ایښی و، لاس مې ورتېرکړ او د صایمې مخې ته مې کېښود.
هغې چې ډالرو ته وکتل، بیا یې ماته سترګې راواړولې، خو ماورته نور د خبرو کولو وخت ورنکړ، کیسه مې له همغه ځایه ورته پیل کړه چې زه یې په ګدام کې تور منېجر ته پرېښودم، چې کله مې تر جناح روغتون پورې راورسوله، صایمه داسې شوه لکه لړ مخکې یې چې درواغ کول، زما غېږې ته راجوختېدله او په ژړغوني آواز یې وویل:
ـ زه ډېره ظالمه یم، زه ډېره ظالمه یم، ما وبښه، لطفاً!

* * * * *

اوس د ماسپښین څه باندې درې بجې وې، صایمه راته ودرېدله، زما یو ځل بیا زړه ورته وسولېده، هغې چې هر څومره خپل ځان ساده کاوه، همغومره ښکلې کېدله، دا ځل یې ویښتان ټول شاته تړلي ول، زرغون ټیکری یې پر سر او لیمو رنګه جامې یې اغوستې وې، غږ یې وکړ:
ـ راځه چې شیخ زاهد روغتون ته ځو.
زه خو وپوهېدم چې د خپل مېړه احوال اخلي، ښه را باندې ونه لګېدله، دا ربښتیانی همداسې ده؛ همغه ځای سوځي چې اور پرې بلېږي. هملته زه د دوو بنو له زړونو خبر شوم او ومې منله چې په هېڅ ډول هغوی نه دي ملامتې، که هغوی هر څومره بې اتفاقي وکړي لاهم کمه ده.
هغې بیا غږ وکړ:
ـ ننګیال صاحب! تاته وایم را ځه چې ځو.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

آخر ورسره پاځېدم، خو زه د پاکستان له زندان څخه ډېر وېرېدلم، خلکو يې کيسې راته کړې وې، ما ويل پر لاره مې تور منېجر و نه ويني پوليسو ته به مې په لاس ورکړي. خپل موبايل مې چالانه کړ او يو ځل بيا مې د تور منېجر شمېره ډايله کړه.
صايمې وپوښتل:
ـ چا ته زنګ وهې؟
ـ ستا اعتباري منېجر ته.
ـ د څه لپاره؟
دا وخت د هغې ځواب پاتې شو او د تور منېجر غږ په موبايل کې را اوچت شو:
ـ خان! دا ښه ده چې هوښياري دې وکړه، کنه زه دې بې عقلۍ ته اړ کولم.
ما ورته وويل:
ـ نه، نه منېجر صاحب! تا سره خو.
خبره يې راپرې کړه:
ـ د پيسو خبره کوه! څه وخت يې راته سپارې؟
د موبايل لوړ غږی فعال و، صايمې ټولې خبرې اورېدلې، هغې په غوږ کې راته وويل چې همدا نن شپه ورسره وټاکم. همغسې مې ورته وويل.
تور منېجر کټ وهل په خندا شو:
ـ ايله چې دا ځل دې د کار خبره وکړه، بلکل سمه ده، د شپې يوولس بجې پر محفوظ چوک د پيسو سره ولاړ اوسېږه، زه هملته درځم.
ما ترې وپوښتل:
ـ ولې ګدام ته؟
ـ نه- نه، ما ګدام پرېښی دی. او ګوره! که هوښياري دې وکړه بيا خو زما سر کې هم ماغزه شته.
صايمه له ډېرې غوصې نه توره شنه وا وښتله، ټنډه يې په ګونځو بدرنګه شوه ويې ويل:
ـ روغتون ته نه ځو، همدا نن شپه زه پخپله رياض وژنم.
ما خولا پخوا دا فکر کړی و، چې که صايمه خبره شوه بايد مخه يې ونيسم، کنه نو د ځان سره به ما هم په هغه تور مخي ووژني.
ورته ومې ويل:
ـ نه- نه، دا ستا کار نه دی، اوس ستا د دښمن، دښمن زه يم.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

هغې هېڅ ونه ویل ما ورزیاته کړه:
ـ او څرګنده هم نه ده چې ساحل یې ویشتلی کنه؟
ـ نه ننګیاله، زړه مې همدا اسې راته وایي، قاتل همدی دی.
ومې ویل:
ـ د زړه خبرې دا وخت مه کوه ! ځکه زړه یوازې د مینې دی.
صایمه موسکۍ شوه:
ـ همدا ته یې، بلکل ته ! همدغه ستا ټولې نښې زما د خوب په تعبیر کې راته ویل شوې دي، ته زما دښمن موندلی شې خو.
خبره مې ور پرې کړله:
ـ خو زه به هم سر پکې خورم،کنه- ما خو درته په لومړۍ ورځ په همغه چوک کې وویل چې ځان خو به ورپسې لاهو کړم.
د صایمې له سترګو اوښکې راماتې شوې، ما ورزیاته کړه:
ـ نه لیونۍ، همغسې بېرته وخانده ! خوبونه خو د تقدیر لیکنې نه دي چې تغیر نه کوي.
خو ویې نه منله همغسې په ژړا له خونې ووته، زه ورپسې په زینو کې ور ښکته کېدم چې د کور ټلیفون په صالون کې وچونګېده.
صایمې د ټلیفون هېڅ پروا ونکړه او لاړه پر مخ ووتله، ټلیفون هم په یوه ساه ګډ و، تر هغو پورې چې زه ورغلم او غوږۍ مې راپورته کړ.
له هغه اړخه د مېړه قریشي پوښتنه وشوه، خو صایمه قریشي له صالونه وتلې وه، سړی ډېر وارخطا ایسېده، ویې ویل:
ـ له شیخ زاهد روغتون څخه ډاکټر اشرف خبرې کوم، مېړه ته ووایه چې ناروغ یې ښه نه دی، هرڅومره ژر چې کولای شي رادې شي !

* * * * *

روغتون که هرڅومره ښه ځای شي، بیا هم تر هغو پورې څوک نه ورځي ترڅو ورته اړ نشي.
روغتون ته څېرمه له موټر نه ښکته شولو او دواړه څنګ په څنګ روغتون ته ننوتو، اوس نو زه صایمې ته ګورم چې په کومه خونه ورننوځي، هغه مخکې زه ورپسې یوې خونې ته ورننوتلو.
صایمه ناڅاپه ځای پر ځای ودرېدله، شا اوخوا یې سترګې واړولې خو په خونه کې یې هېڅوک ونه لیدل، تشه توره وه. دا وخت زما تر شا یو نارینه غږ را اوچت شو:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

ـ سلام عليکم، مېرمن قريشي !
تر هغو مې چې ورکتل، هغه زما مخې ته ودرېد ، صايمې په وارخطايۍ ترې وپوښتل:
ـ ډاکټر اشرفه ! هغه سا حل؟
ډاکټر ځواب ورکړ:
ـ ما وبښه مېرمن، ما ستاسو کور ته زنګ وهلی و ، خو تاسو پر وخت راونه رسېدئ، هغه اوس پوره ساه ورکړېده.
صايمې ما ته وکتل او په ژړا شوه، د ډاکټر پر اوږه يې سر ورکېښود او لکه د ماشوم غوندې يې چيغې پيل کړې، که څه هم ډاکټر د پاخه عمر سړی و خو زما پر مغروره نفس نه آوارېدله، زړه مې آن ستوني ته راپورته شو. نور نو زغم را پاتې نه شو، صايمه مې له دواړو مټو ونيوله او له خونې نه مې وويستله، تر هغو يې چې جنازه په امبولانس کې اېښودله، موږ په دهلېز کې انتظار کاوه. صايمې ژړل او ما هم د غمشريکۍ لپاره خپلې شونډې ځوړند نيولې وې، وروسته يې چې د جنازې تابوت په امبولانس کې کېښود ، صايمې وويل:
ـ زه هم په امبولانس کې ورسره ځم.
بې اختياره مې تر خولې ورته ووتل:
ـ نه، ته نشې ورسره تللی ! نور هغه ستا محرم نه دی.
صايمه را باندې را برګه شوه:
ـ ته بيا څوک يې چې دا خبره کوې؟
که څه هم خبره يې ډېره ترخه را باندې ولګېدله، خو هېڅ عکس العمل مې و نه ښود ، بيا مې همغه خبره ورته وکړه:
ـ نه صايمې ! زه راضي نه يم، دا کار ناروا دی.
هغې خپل لاس زما له لاسه څنډ واهه او په لوړ غږ يې وويل:
ـ ته نو په کوم دليل راسره روا يې؟ زه په امبولانس کې ځم، وپوهېدې.
همدا يوه خبره وه چې نور يې د بېلتانه ديوال ترمنځ ودراوه، که څه هم دومره غټه خبره نه وه، خو هسې د بېلتانه سبب شوه. زه نور ترې روان شوم، تر شايې دوه درې ځله غږ هم را پسې وکړ، خو په زړه مې د صبر خاورې واړولې او په مخ له روغتون څخه ووتم.
کله کله انسان ته له مجبورۍ دا ډول پېښې را مخکې کېږي، کنه هيڅوک په غم او خپګان نه دي خوښ. د سړک پر غاړه تر ډېره ځايه پورې تللی وم، ما ويل د خپلو ملګرو خونې ته به

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

ورشم، خو هلته مې د تور منېجر سره نن شپه ژمنه کړې وه، چې درې لکه ډالر به ورته سپارم سم لکه پور يې چې راباندې وي، د غله زوی ! خو اوس راسره په جېب کې درې زره کلداره هم نه پوره کېدلې، حيران پاتې وم، څه وکړم؟ تر افغانستانه خو مې پوره خرڅه کېدله، آن يو سوغات موغات مې هم اخستلی شوای، خو غټه بې ننګي راته درېدله، همدا چې تورمنېجر به مې بيا د تېښتې کيسې هر چاته کوي، وايي به چې يو بې ننګه پټان و داسې و او.........

ګرمۍ ډېر په تنګ کړم، د تندې له لاسه مې خوله وچه کلکه شوه، هلته مې له يوه دوکان څخه يو بوتل يخې اوبه راواخستلې، مخامخ يو پارک و په هغه کې کرار د يوې ونې سيوري ته پريوتم. تر ډېره مې د فکرونو کتاب ولټاوه، خو هېڅ کومه غوره لاره مې ونه شوای موندلای، بلاخره مې موبايل له جېبه راوويست او تور منېجر ته مې زنګ وواهه.

له هغه اړخه بيا د هغه بې ډوله غږ راپورته شو:

ـ آآ، خان ! د شپې يوولس بجې خو لا لېرې دي.

زه چې له ډېره خپګانه پر خپلو خبرو نه پوهېدم ، ومې ويل:

ـ خو زه غواړم همدا اوس درسره وګورم.

ـ ياره پټانه ! ډېر چلباز يې.

ـ نه، نه- هېڅ خبره نشته.

ويې پوښتل:

ـ نو د څه لپاره مې غواړې؟

ما غوښتل چې له نږدې ورسره وغږيږم، تر هغو به يې په تمه کوم، تر څو يا پيسې ورته وسپارم او يا يې هم له دنيا نه تېر کړم.

ورته ومې وويل:

ـ ډېره ضروري خبره ده، ځکه مې زنګ درته وواهه.

ـ ښه نو ؛ زه چېرته درشم؟

ـ په نوم يې نه پېژنم، په يو پارک کې ناست يم، مخامخ د MBC په نوم يوه ودانۍ ولاړه ده.

هغه وويل:

ـ ښه،ښه- څه سمه ده، زه درځم.

زه نو په دې فکر کې وم چې هغه به اوس يو بې زهرو مار وي، تر هغو چې پيسې تر لاسه کوي د هېڅ کوم غبرګون هوډ به هم ونلري، ځکه مې ښه په ډاډه زړه خپله پته ورکړله.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

* * * * *

زه په چورتونو کې ډوب شوی وم، د صايمې غم مې کاوه چې دا څنګه يو دم سره جدا شوو؟ هغې ولې داسې وکړل؟ماته بيا ګوره ! دا څو شپې چې په خوندونو کې وم هېڅ خبره نه وه، نن بيا څنګه اسلام را په ياد شو؟ او په روا او ناروا وپوهېدم، خو اوس به يې په څه ډول را پخلا کړم؟ دا هم بې ننګي ده چې زه بېرته پخپله ورشم، او که ورنشم تورمنېجر ته به پيسې له کومه مومم؟

همدا چورتونه ول چې په څنګ کې مې يو توربخونی سړی کښېناست، وار له وراه يې تورې شونډې وخوځېدې:

ـ پاکستانی خو نه راته برېښې؟

ما مخ ورواړوه:

ـ نو؟

ـ نو خامخا پټان يې !

پوه شوم چې د تورمنېجر سړی دی، ورته ومې ويل:

ـ د کار خبره کوه !

هيسته راهيسته يې وکتل، وروسته يې بيا تورې شونډې وخوځېدې:

ـ رياض بهايي بهر پر سړک درته انتظار کوي.

ما هم نوره اوږده نه کړله او ورسره پاځېدم، زه نو په دې تمه وم، چې يوه دوه ورځې خو به خامخا مهلت راکوي، خو خبر نه وم چې هغه آن زما د وژلو تياری نيولی دی.

د پارک دروازې ته مخامخ يوه طلايي رنګه ډاډسنه ولاړه وه، په هغې کې وروختم، ما پسې هغه بل تن راوخوت، په موټر کې هغوی څلور تنه شول او زه يو، هغه هم د شا په سيټ کې د دوو تنو تر منځ ناست وم. يوازې د هغوی غاښونه د خبرو پر مهال سپين ښکارېدل، نور سم لکه کارغانو سره چې ناست يم، دغه يې لاځه کوې، داسې بد ټينرونه يې اچول چې بيخي يې زما نفس را په تنګ کړ.

دا وخت تورمنېجر زما پر اوږه لاس راکېښود ويې ويل:

ـ ښه؛ اوس خبره کوه ! څنګه چل دی؟

ورته ومې ويل:

ـ که يو دوه ورځې نور هم وخت راکړې.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

له همدې خبرې سره يې يو ټينګ سوک پر مخ راپورې کړ چې آن په سر کې مې څرېکې شوې. مخکني تن خو وار له واره تومانچه مخامخ راته نيولې وه، تور منېجر موټړوان ته په بله ژبه يو څه وويل، وروسته يې دوه درې سوکان نور هم ووهلم، بيا يې خپلې تورې منګولې زما په ګريوان کې را ښخې کړلې ويې ويل:

ـ ته څه فکر کوې؛ ما به نور هم وغولوې؟ نه، نه! نور دې نه پرېږدم، تا زما پوره څلور تنه وژلي، کله دې بې مرګه پرېږدم.

ايله چې عقل مې سر ته راغی، خو اوس او به تر ورخه تېرې وې، هېڅ مې نه شوای کولای، يوازې د خدای هيلې ته مې ځان وسپاره او بس.

توره تياره وه، موټر دا وخت د باغونو په منځ کې روان و، ګڼ ګڼ باغونه په مخه راتلل، شپه وه، نه پوهېدم چې د څه شي باغونه ول خو يوه او بله خوا يې د سړک ښه پوښلې وه، موټر ښه په منډه روان و، او د دوی ظالمانو هم چې زړه به يې شو، يو يو ګوزار به يې را باندې کاوه.

دا وخت يې د يو باغ پر دروازه موټر ورننويست، د باغ څخه لوړ ديوال تاو شوی و، بيخي لوړ. زما دا خپل ځانته وار په وار غوصه راتله چې بې عقله سر تمبه افغانه! په هغه تور پنجابي پورې به دې خندل، دال خور به دې ورته ويل، اوس دادی د همغه دال خور په دام کې راګير شوې.

خو نوره مې هېڅ کومه لاره چاره نه درلودله، پرته له آيت کرسي څخه چې هغه مې آن په کوچنيوالي کې د جومات له مولوي صاحب څخه په يادو زده کړې وه، هغه به تل همدا ويل چې آيت کرسي شريف د هر ډول بلا مخه نيسي.

* * * * *

د باغ په منځ کې يوه سپېره خونه وه، هغې ته يې ورننويستم، وروسته يې چې دروازه راپسې بنده کړله، خونه تپه تياره شوه، خپل ځان مې هم نه شوای ليدلی، يوازې يوه کوچنۍ کړکۍ يې لرله، خو په هغې کې يې هم ډبل سيخان تېر کړي ول، ورپسې يې بيا يوه سيمي جالۍ هم نيولې وه، نور ګېرچاپېره تور ديوالونه ول. فکر مې وکړ چې د زړه خوږي لپاره خو يې خدايزده که دا جالۍ نيولې وي، تور مخی ډېر ځيرک دی، حتماً يې د مرغيو لپاره نېولې ده چې دننه په خونه کې ځاله ونکړي او بيا به يې زندانيان وخوري. توبه، توبه! دومره سخته دښمني خو ولاکه تر اوسه شيطان هم له انسان سره کړې وي.

زړه مې وار په وار راتنګېده، يو خو ګرمي وه، بل پکې ډېر بد بوی لګېده، هېڅ کومه چاره مې نه شوای سنجولای، هغه د ټوکيانو خبره: (چې خدای کړه درته پېښه نو ځان کړه ورته

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

مېښه)، کرار مې د کړکۍ مخامخ دیوال ته ډډه ووهله او د پاک خدای(ج) هیلې ته کښیناستم. هغوی لا د خونې په خواکې بهر ناست ول، خونې ته د چرسو بوی رانووت، البته چرس یې وهل، پخپل منځ کې یې کله پنجابي او کله سندي ژبه کوله، زه ډیر پرې نه پوهېدم، ځکه غږ یې سم نه راته، خو مطلب مې ترې اخیست.
تورمنېجر ډېر په کړس غږېده، د هغه دوه خبرو زما ټول عقل راویښ کړ، ایله مې ځان او جهان وپېژندل، یوه یې دا خبره وکړه چې: (د پټان پروا نه راځي، دیارلس تنه مې دلته په همدې ډول وژلي دي، د هغوی چا پوښتنه وکړه؟ چې دده به وکړي)، بله دا چې: (صایمه هم وژنم، مال او دولت یې ټول زما دی، هغه نور هیڅوک نه لري، لکه ساحل مې چې وواژه دا به هم په یو ډول له دنیا نه تېره کړم).
شا او خوا نیم ساعت به یې مجلس کړی وي، وروسته یې غږونه ورو- ورو لېرې کېدل تر هغو چې بیخي پسې ورک شول.

* * * * *

عقل او فکر مې دواړه ستړي کړل، خو هېڅ د خلاسون کومه لاره مې ونه موندله، تر دې چې سپوږمۍ د همغې کوچنۍ کړکۍ له لارې خپله رڼا راولوروله، د خونې منځ یې څه ناڅه رڼا کړ، په خونه کې یو ټوټه ټوټه پوزی هم خورو، ښه و تر سمټو بیا هم بلا پسې و. دا وخت مې ناڅاپه د خونې په کونج کې پر دوو تنو سترګې ولګېدلې، ورنږدې شوم، هغوی له خوځېدو لوېدلي ول، خو ساه لا پکې غړېدله، تبیت مې ډېر ورته وران شو، لکه ما غوندې هغوی ته به هم مور او پلار په تمه ول، چې زامن به یې مزدوري کوي او څه پیسې به وروړي. خو دوی کمبختانو د ژوند وروستۍ شېبې دلته د تورمنېجر په تور زندان کې تېرولې، هغوی دواړه هم پښتانه ول، نور یې د ډېرو خبرو کولو توان نه درلود او نه هم ما ته لازمه وه چې ټکي په ټکي مې بیان ترې اخیستی وای.
بلاخره مې هوډ وکړ، چې همدا نن شپه که په غابښونو هم وي باید د وتلو لاره وباسم، کنه نو دا سې به شم لکه دا دوه نور چې رڼې رڼې ګوري او هېڅ یې په وس نه دي پوره. د دروازې له ماتولو څخه مې تمه وشلېدله، د اوسپنې پخه دروازه وه، ډېر زور مې پرې وواهه خو بلا هم ونه وهله.
وروسته مې په دیوال کې یو تور چاک تر سترګو شو، خو هغه د مېږیانو کتار و چې پر دېوال یې توره لیکه جوړه کړې وه، د هغوی چورت هم نه و خراب چې دا زندان دی او که لاره؟

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

زما خیال لکه د ماشوم غوندې ورسره اخته شو د ځان سره مې وویل: (که مېږیانو بهر ته لاره کړې وي، زه به هم ورسره ووځم) خو بېرته په خپلې خبرې پورې خندا راغله: (لکه چې لیونی شوم که څنګه؟).
په سر د هغې مې بیا هم سترګې ور پسې څارکړلې، هغوی یو تر بله تېر او بېر کېدل، څوک له چته غولي ته را ښکته کېدل او څوک پورته چت ته ختل. ما ویل چې مېږیان مړه نشي ډېر په احتیاط مې یوه ټوټه پوزی راواړاوه، ورپسې مې بله ټوټه پوزی هم پر دا بله راواړاوه، دا وخت یو موږک را پیدا شو، په منډه خپلې سوړې ته ننوت. اوس مې نو د موږک سوړه هم وموندله، دا ځل بیا لکه لیونی د ځان سره په خبرو اخته شوم: (کاشکې د موږک سوړه د مېږیانو د ځالی پر ځای وای، لږ خو به مې د دروازې غورځولو لپاره یوه چوله موندلې وه، ځان ته مې غوصه راغله چې: (هلکه ننګیاله ! ورځ دې وګرځېدله). په رښتیا هم انسان ډېر حریص وي، لومړی مې د مېږیانو ځاله لټوله، وروسته چې د موږک هغه را پیدا شوه، غوښتل مې چې د دواړو ځالو ځایونه سره بدل شوي وای، لاړم د موږک سوړې ته کښېناستم، په فکر کې ډوب شوم چې: (یاره، دا انسان هم هسې خوشې غټ دی، ده ته به په هر ځای کې لوېږي او لوړې دروازې له کومه کېږي، اوس که د موږک په شان بې قده بې قامته وای، له دې سوړې به مې خامخا اوس ځان ویستلی و).
بیخي مې د لیونتوب چورتونه وهل، آخر لکه څوک چې راته ووایي: (پاڅېږه ! په چورتونو خو نه کېږي، هغه دی مرګ په خپلو سترګو وینې که د موږک په څېره نشې کېدلی د هغه سوړه خو د ځان لپاره لویولای شې، پاڅېږه ! لاس په کار شه !)، ماسره هېڅ شی نه و، موبایل او پیسې خو تور منېجر را څخه اخستي ول، په موبایل سوړه نه لوېدله خو د یو چاسره مې اړیکه پری ټینګولای شوله، خو د انسان خپل همت او حوصله تر ډېرو وسلو غوره دي، هغه هم که په رښتیني ډول ترې ګټه واخستل شي، نو هېڅ څیز یې مخه نشي نیولی.
د خونې غولی سمټي و، څو ځایه مې د هغې سوړې شااوخوا په سوک ووهله، څه نا څه تشه راته وایسېدله، لاس مې ورننویست، لومړی زما دوه ګوتې پکې ځایېدلې، ورو- ورو مې ټولې منګولې ته پکې ځای جوړ کړ، وروسته مې ښه په کلکه دوه درې ټکانونه ورکړل چې له وروستي ټکان سره سلامت تبنکی(چمله) راواوښت.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

د مورېک سوړه په دېوال کې بهر ته وتلې وه، څه به اوس د لپې لپې خاورې کیسه کوم، شا اوخوا نیم مترمربع ځمکه مې د ټوټه شویو سمټو په وسیله ژوره کړله دیوال پاس د ځمکې پر سر ولاړ پاتې شو، دومره خوشاله شوم لکه ماشوم چې اختر ته خوشالیږي.
زه ورته لومړی د افغانستان د دېوالونو په فکر کې تللی وم، ما ویل دا به هم چې کم وي نیم متر خو به په ځمکه کې ښخ وي، خو فضل د خدای(ج) و، نه په هغه ډول سورور او نه هم په ځمکه کې ښخ و، که څه هم دېوال یوه خښته و، خو زه یې ډېر ستړی کړم، ایله مې د سهار تر لمانځه مهاله دیوال سوری کړ، د رڼا په لیدلو مې دمه جوړه شوله، غټه ساه مې واخیسته، وروسته مې د ځان په اندازه سوړه لویه کړله او بهرته ترې ووتم.
د لاسونو ګوتو ته مې ایله بهر پام شو، سرې وینې ترې بهېدلې، دننه خو مې ځکه باک نه پرې راووړ، چې مرګ ساعت په ساعت را لنډېده، دا ښه وه چې د مورېک سوړه د دېوال خواته را پیدا شوه کنه په تشو لاسونو مې چېرته دومره توره کولای شوله، هغه ښوی دېوال او سمټې غولې ته به لاس تر زنې ناست وم.
اوس نو لمر راختلی و، باغ ته مې کتل چې نه یې سر ښکارېده او نه یې بر، ټولې ونې پکې د آمونو ولاړې وې، د سوړې له لارې مې هغه دوه تنه نه شوای راوېستلای، په منډه تر دروازې راتاو شوم، دروازې ته غټ کولپ پروت و، خو ما یې نور هېڅ غم نه کاوه، تش لاس نه وم چې لیوني چورتونه مې ورته وهلي وای، کولپ ته مې غټ کانی وویست، څلورم و که پنځم ګوزار سره مې لاندې په ځمکه راوغورځاوه، دروازه مې پرانستله، هغوی دواړه مې یو یو پر شا باندې د باغ تر دروازې راوړل، اوس حیران پاتې وم چې د باغ دروازه په څه ډول پرانیزم؟ ځکه! هغه هم له بهره را پسې تړل شوې وه.
کله کله د وېرې او یا غوصې له امله سړی داسې کارونو ته اړ شي چې وروسته یې بیا خپله هم په لیدلو حیرانیږي. د دېوال په خواکې لوړ لوړ چنارونه ولاړ ول، پر یوه چنار مې ځان ورونښلاوه او ورو- ورو پرې وروختم، وروسته ډېر ښه په اسانۍ د دیوال پر سر ورواوښتم، که څه هم دېوال لوړ و، خو بې اختیاره مې لاندې ځان وغورځاوه. یوه پښه مې ډېره وخوږېدله، خو د وېرې له امله مې هېڅ باک پرې رانه ووړ او روان شوم.
که د غسې چا راته ویلي وای چې ورشه! د هغې خونې دیوال په لاسونو سوری کړه او بیا له دغه لوړ دیواله لاندې ځان راوغورځوه، منل خو یې پر ځای پرېږده، څومره به مې ور پورې خندلي ول، چې دا لیونی ګوره! دا څه وایې؟

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

خير خو د باغ دروازه مې هم پرانستله، دواړه انډيوالان مې يو، يو له دغه ځايه پر شا باندې ډېر لېرې يو وړل لکه مار خوړلی چې له پړي ډاريږي، د لېرې به مې له خلکو څخه لاره چپه کړله، ځکه ! ما ته دا وخت هر پاکستانی تور منېجر بريښېده او له هر يوه څخه وېرېدلم.

* * * * *

د شپې ناوخته اسلم په خپلو پښو راودرېد او سورګل خو آن مازيګر لا د خپلو پښو شوی و، هغوی دواړه د سوات ول او په سوات کې هم په يوه کلي کې اوسېدل، دوی هم صايمې لکه ما غوندې دواړه يو ځای تور منېجر ته سپارلي ول، د اسلم د واده درې مياشتې وتلې وې، هغه د پلار او مور يو زوی و، خو سورګل بيا په ورونو کې پټ و، ټول پنځه ورونه ول او تر اوسه يې لا دوه ورونه تر ده مشران بې واده ګرځېدل.
تر نيمې شپې مو ښه د زړونو خواله سره وکړل، ډوډۍ نه وه خو د باغونو په ميوو مې چې هغوی دواړه راورغول، همغسې مو ځانونه هم ورباندې ماړه کړل، وروسته مو په کراره يوې خواته مخه وکړه، تر يوه ځايه پورې نور هم باغونه په مخه راتلل، نوره بيا اواره دښته وه، هر لوری راته ځرګندېده.
سورګل يو ناڅاپه غږ وکړ:
ـ هاغه دی سړک ! موټرو ته ګورئ چې ښکته پورته کېږي.
دا وخت اسلم تر مورږ دواړو مخکې شو ويې ويل:
ـ هو ولا، ياره سورګله ! زما خو نور له پنجابه توبه ده، زه خو په همدې شپه کور ته راوانېږم.
سورګل وخندل:
ـ ځه مړه ! جېب کې دې د مورږک لکۍ نه سپېره کېږي، ته بيا کورته ځې.
ـ ولې ياره ! ټول خو به داسې نه وي لکه دا کافر چې و.
خو ما هېڅ ونه ويل، په پټه خوله ورسره روان وم، يو وخت يوې کچه لويې لارې ته ووتلو، د موټرو هم ور باندې تګ راتګ شوی و، همدا لاره مو ونيوله تر هغو چې پاخه سړک ته ووتو. ماشوم چې نوی په لوستلو راځي، نو هغه ډېر په اسانه کولی شي چې الف، ب، ت، ث له يوې مخې ولولي، که چېرې په منځ کې د يو توري پوښتنه ترې وشي بيا به رڼې رڼې ګورې او لوستلی به يې نشي. مورږ هم چې کله د لارې سرته ووتلو، ايله مې وپېژندله چې څو ورځې مخکې د هغو څلورو پوليسانو تر وژلو وروسته زه پرې راغلی او ببرته تللی وم، همدلته مې سردار را په ياد شو چې سړيه دا لاره خو د هغه حجرې ته ورغلې ده.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړی www.ketabton.com

اسلم او سورګل ته مې د سردار د حجرې وويل، چې شپه به يو ځای هملته تېره کړو. خو دا ځل سورګل هم د اسلم سره په يوه خوله شو، هغه سر ښکته نيولی و، غږ ترې راوخوت:
ـ ننګياله وروره! تا پر موږ ډېر غټ احسان وکړ، خدای دې مه خواروه، که ته نه خپه کېږې، موږ به کور ته لاړ شو.
که څه هم د انډيوالۍ په دود مې ډېر ورته وويل چې پاتې شي، خو ويې نه منله، هغوی له سړکه بلې خوا ته يو قدم هم نه تلل، هملته د موټر په تمه ودريدل، زه هم تر هغو ورسره و درېدم تر څو د يو موټروان په زړه کې خدای پاک د رحم اوبه توی کړې او موټر يې ودراوه، په موټر کې ګڼ شمېر سپرلۍ ناسته وه، دواړه ښه په جرأت وروختل او د يوې خدای پامانۍ په ويلو سره رانه پنا شول.
البته د هغوی به همدومره په وس پوره وه چې به تلو کې يې راته وويل: (خدای دې مه خواروه)
ما د هغوی په همدې خبره زړه ډاډه کړ او د سردار حجرې ته وخوځېدم، تر هغو مې بلې خوا ته مخ هم ونه ګرځاوه تر څو مې د حجرې دروازه وروټکوله، سردار خو زما له کارو باره خبر و، هغه زما په ليدلو ډېر وارخطا شو، تر هر څه د مخه يې وپوښتل:
ـ پوليس خو به نه وي درپسې؟
و مې ويل:
ـ اوس هغه سړی نه يم، پوليس ما څه کوي.
خو سردار زما په خبره باور ونکړ، خپل زوی يې له خوبه راويښ کړ، ورته ويې ويل:
ـ زمانه! ته ورشه بهر وګوره، چې پوليس نه ښکاري، هله بچيه!
د سردار زوی مې تر لاسه ونيو او راومې ګرځاوه، نوره حوصله مې نه وه چې خبره اوږده کړم خو چاره مې هم نه درلودله، اړ شوم چې بايد قناعت ورکړم، ورته ومې ويل:
ـ سرداره! کيسه اوږده ده، خو اوس دا ومنه! نه قاچاقبر يم او نه هم پوليس راپسې دي.
ايله چې سردار په کرار شو، نور يې څه ونه ويل، سمدستي يې پر يوه کټ توشکه خوره کړه ويې ويل:
ـ ته اوس آرام وکړه، سبا به د خيره غږيږو.
ما خو خپل ځان نه و ليدلی، خدای خبر زه به په څه حال وم، بدن مې وار په وار را باندې درنېده، لکه ټول ځان مې چې ټوک- ټوک وي، هېڅ مې نور خپل غږې نه شوای راټولولای.
وروسته مې پر هډونو خوږ راولګېد، داسې سخته تبه مې شوه ما ويل هډوکي مې ټول

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

مات دي، سردار یوه د ځان خوږې ګولۍ راکړه، تر یوه وخته پورې لا ویښ وم، نور بیا پر ځان نه یمه پوهېدلی او همغسې خوب وړی وم.
یو وخت مې چې سترګې رڼې کړې، په سپېره چت مې سترګې ولګېدلې، داسې راته وبرېښېد، لکه د تور منېجر تور زندان، اوچته را پاڅېدم، ګورم چې سردار د کټ پر ژۍ راته ناست دی او د قرآن کریم تلاوت کوي، زړه مې بېرته پر ځای شو، غټه ساه مې واخسته، زما نور بدن ښه و، یوازې د لاسونو ګوتې مې خوږېدلې، کتل مې چې ټولې په سپین ململ باندې پیچل شوې وې، حیران شوم چې سردار زما د خوږ احساس څنګه کړی دی؟ دا وخت سردار قرآن کریم ښکل کړ، پاس پر رېکي یې کېښود، وروسته یې زوی ته وویل:
ـ زمانه ! هله بچیه- تشناب ته اوبه په منډه یوسه !
بیا یې تر شا غږ وروکړ:
ـ ګوره ! هغه زما سپینې جامې هم هلته ورته ځوړند کړه !
ما نو داسې فکر کاوه چې البته یو ساعت یا دوه ساعته به مې خوب کړی وي، ځکه لا همغسې توره شپه وه، خبر نه وم چې پوره ورځ تېره شوې ده او د بلې شپې ما خوستن دی.

* * * * *

د ځان وینځلو سره زما د بدن ټول هډونه سپک شول، سردار دا وخت تر موره هم راته مهربان ښکاره شو، حجرې ته د ورننوتو سره سم یې د شیدو ډکه پیاله راته ونیوله، ما چې له دوه شپو او دوه ورځو راهیسې ډوډۍ په ژبه نه وه ایښې، په رښتیا هم ډېر وږی شوی وم، د تېرې شپې میوې همدومره وکړل چې موږ یې له مرګه وژغورلو، کنه په مېوه کله ځوک مړیږي.
یخنې شوروا یې ځانګړې ماته پخه کړې وه، ما هم ښه په ماړه نس وخوړله، زه له خدای پاکه ډېر خوښ وم چې همت یې راکړ، له هغسې خونړې ځایه راووتم او هغه دوه نور مې هم د ځان سره راووېستل، زه دانه وایم چې اسلم او سورګل ته ما ژوند ورکړ او هغوی مې له مرګه راوژغورل. دا د الله پاک(ج) اراده وه کنه زه هم د هغوی په شان یو انسان یم، خو ددې سره بیا همت او غیرت هم ښه شی دی، که چېرې هغوی دواړه مې په هغسې حالت کې هلته پرېښې وای، شاید د ژوند تر پایه پورې زه د خپلې بې ننګۍ له امله خپل وجدان ته خجالت وای.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

هر انسان د خپل ژوندانه هر تړون پخپله نيسي، دا چې هغه هر څه کوي، مختار يې هم پخپله همغه انسان دی، خو زه هسې لکه ليونی د هغوی دواړو ناځوانۍ ته ځورېدلم. خير، تر هغې خبرې را تېرېږم، د سردار ډېره راته تلوسه وه، هغه ته مې خپله کيسه ټوله تېره کړله، په پای کې مې د صايمې په اړه ترې وپوښتل چې هغه ملامته ده او که زه؟ هغه لږ موسکی شو په ځواب کې يې وويل:

ـ دا موږ افغانان ټول همداسې کبرجن يو، زما دا د ځمکې څښتن نه دی! دا ډېر ښه سړی دی، کله، کله زه هم ترې خپه کېږم خو په سر د هغې بيا هم هغه ما را پخلا کوي.

ما ورته وويل:

ـ يعنې ملامت زه يم؟

ـ نو ستا زړه دی چې هغه ملامته ده!

ما سر ښکته ونيو، هغه زياته کړه:

ـ د هغې مېړه مړ و، او تا ورته د محرم او نامحرم کيسه را اخيستې وه، وروركه! دا خبرې په موږ افغانانو کې دي په بل هيچا کې نشته.

د سردار خبرو ته مې هېڅ دليل نه درلود، وروسته، وروسته يې تاثير زما په عقل منګولې راښخولې، خوب مې وتښتېده او د صايمې انديښنه راولوېدله، چې هغه به اوس څنګه وي؟ زه به يې يادېږم کنه؟ دا خو رښتيا هم زه ملامت يم، هغه مې يوازې پرېښودله، يا الله! تور منېجر لا وژلې نه وي، پرون شپه خو ډېر ورته وګواښېد، تور مخی ډېر بد سړی دی.

همدا چورتونه ول چې زه يې تر سهاره خوب ته پرې نه ښودم، په ځای کې پروت وم، سترګې مې پټې نيولې وې خو د خوب مازې پرېښانۍ هم را باندې را نغله.

* * * * *

لنډه پردې څلورمه ورځ بېرته لاهور ته د راتلو په تکل کې شوم، هلته مې نور صبر نه کېده، که څه هم سردار نه پرېښودم، خو پر ما باندې پرته له صايمې څخه نوره يوه دقيقه هم ډېره غمبدله، ددې پروا نه راتله چې تورمنېجر به مې ووژني، ما سره د صايمې غم و او په هغې پسې مې زړه ورختلی و.

آخر سردار هم راسره را رهي شو، پر لاره يې دوه بنډله پيسې راته ونيولې، ويې ويل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نری

ـ هه ننګياله ! دا درسره واخله، همغه ستا پيسې دي، تر اوسه مې لانه دي خرڅې کړي.
د سردار دا نرتوب به مې تر مرګه پورې هېر نشي، دا ځل يې هغه د چا خبره په پوره معنا وګټلم. د لاهور ښار ته راورسېدلو، لومړی مو د صايمې د کور دروازې ته سر ورښکاره کړ، دروازه يې کولپ وه، هلته مې هېڅ داسې څوک ونه ليدل چې ما ترې پوښتنه کړې وای، بېرته راوګرځېدلو، د کوڅې په سر کې يو دوکان و، تېرو څو ورځو کې به مې کله کله سودا ترې ورله، دوکاندار سره نوی اشنا شوی وم، هغه ښه پرهېزګاره بريښېده، د لويې ګيرې او طريقوي ويښتانو خاوند و. نور کله به چې دوکان ته ورننوتم د عليکم سلام نه به يې وروسته ډېر په مينه غږ وکړ:
ـ خان صاحب په خير راغی.
خو نن يې هغه خبره پر ځای پرېښوده، زما سلام ته يې عليک هم ونه وايه او ټنډه يې هم ډېره تروه نيولې وه. حيران پاتې شوم، چې ده ته خو ما هېڅ نه دي ويلي، دا نو ولې په ډډه اوښتی دی؟ د نورو ځوانانو په خوله به ما هم هغه ته چاچا (ماما) ويل بې ځنډه مې غږ پرې وکړ:
ـ چاچا ! خيرت خو دی؟
په غوصه يې شونډې وخوځېدې:
ـ پټهان ! آخر دې ګوره نمک حرامي وکړه !
چاچا په ګوليو ويشتلی وای خو چې دا خبره يې نه وای راته کړې، په سر د هغې مې ټنډه هم ورته ګونځې نه کړله په نرمه مې ورته وويل:
ـ تر اوسه خو مې ستا نمک نه دی خوړلی، نو نمک حرام په څه شوم؟
ـ زما نمک دې تاته زهر وګرځي، ته ځان ته پښتون هم وايې.
فکر مې وکړ چې که اوس دليل ورسره وايم نو کيسه اوږدېږي، راځه په يو چل ځان ورځخه خلاص کړم، ما لا بهانه را لټوله چې د هغه شونډې بيا وخوځېدلې:
ـ ګوره خانه ! دا شکر باسه چې مېډم صايمه ژوندۍ ده، کنه په هېڅ ډول ته د ښښنې وړ نه وې.
اوس زه پوه شوم چې تورمنېجر رښتيانی خپل کار کړی دی، پر صايمې يې هم هغه ده ايله ونه کړله. خو چاچا بيا پر ما دا ګمان کړی و، چې ګوا کې مايې د وژلو هڅه کړې، آخر مې هغه را کښېناوه، لنډ-لنډ مې د تورمنېجر په اصليت و پوهاوه، ايله چې سړی را نرم شو.
وروسته مې د صايمې پته ترې وغوښتله، هغه وويل:
ـ پرون مې له هغه پوليس نه پوښتنه وکړه، هغه راته وويل چې په شاليمار روغتون کې بستر ده.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

دا ښه شوه چې دوکاندار چاچا مې په خپله بېګناهۍ قانع کړ، کنه يوه بلا خو هغه هم راته کتېوله. غرمه مهال د شاليمار روغتون ته ښه په ډاډه زړه ورننوتلو، ما ويل څه خو ناز هلته شته، خامخا راسره مرسته کوي.
سردار بهر په انګړ کې پاتې شو او زه دننه ورغلم، د معلوماتو په دفتر کې د مېز تر شا يوه نازکه نجلۍ ولاړه وه، هغې سره مې د سلام په ويلو خبرې پيل شوې، همدا چې د صايمې په اړه مې ترې پوښتنه کوله، تر شا يو آشنا غږ را باندې وشو:
ـ سلام عليکم، ښاغلی خان !
کتل مې چې ناز خپل لاسونه په تخرګونو منډلي او غنم رنګه ليچې يې پر سينه باندې سر پر سر ايښي دي، زما شا ته ولاړه ده. ډېر خوښ شوم، داسې لکه صايمه مې چې موندلې وي او همدا اوس مې لاس نيولی وروليې.
هغې دوهم ځل بيا غږ وکړ:
ـ ښاغلی خان ستړی مشې !
ـ اوه، ډېره ښښنه غواړم؛ تاسو د ورځې هم؟
ـ هو، کله د شپې او کله د ورځې.
روغبړ نه وروسته مې صايمه ورته را ياده کړله، هغې خپلې شونډې وچيچلې، ويې ويل:
ـ ما پسې راځه !
بهر مې د ځان سره سردار هم جوړه کړ او ورپسې روان شولو، هغه د يوه شين سوزوکي موټر شترنګ ته کښېناستله.
سردار راته وويل:
ـ ننګياله ! نه به ځو ورسره، ښځه- ښځه نه ده، په کومه بلا مو ککړ نه کړي؟
ـ نه وروره ! ناز له هغو ښځو څخه نه ده ! ماته معلومه ده.
لنډه دا چې لومړی موټر ته زه وروختلم او بيا راپسې سردار راوخوت، ناز ته د سردار په اړه پوښتنه پيدا شوې وه، ډېر يې ورته کتل آخر يې له مانه پوښتنه وکړه:
ـ ښاغلی خان ! دا صوفي خو ما ونه پېژانده؟
ورته ومې ويل:
ـ دا زما ورور دی، سردار.
ـ مګر ځېرې مو يو بل ته نه دي ورته.
ورغبرګه مې کړله:

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ـ زموږ ورورې په خبرو کې نه، په زړونو کې ده.
زما له دې خبرې سره یې نور هیڅ غږ ونکړ، خو داخل ما ترې وپوښتل:
ـ زه نه پوهېږم، موږ چېرته ځو؟
ـ زما کور ته.
ـ د څه لپاره؟
ـ دا به هلته بیا درته ووایم، د راز خبره ده.
نور مې نو کړس ور سره جوړ شو:
ـ زما له رازونو سره هیڅ کار نشته، زه صایمه لټوم.
هغې په لوړ غږ وویل:
ـ خو ته یې یوازې نشې موندلای.
دا وخت سردار ورنسکور شو غږ یې پرې وکړ:
ـ موټر ودروه! ښکته کېږو موږ، همدلته، همدلته موږ ښکته کېږو.
ناز سمدستي خپل موټر د سړک یوې غاړې ته بریک کړ، وروسته یې مخ راواړاوه:
ـ د صایمې په اړه یوازې زه درسره مرسته کولای شم، نوره ستا خوښه.
زه نه پوهېدم هغې څه غوښتل، چې دا ډول خبرې یې کولې. سردار د موټر دروازه پرانستله او په ښکته کېدو کې یې غږ وکړ:
ـ ننګیاله! هوښیار سړی یې، دا د دوه پیسو ښځه ده ګوره، ودې نه غولوي!
سردار له موټره ښکته شو، ناز مخ راواړاوه او ویې ویل:
ـ خان! سبا هم ما په روغتون کې موندلی شې.
نور نو هغه په خپله مخه لاړه او موږ هم کرار-کرار بېرته شالیمار روغتون ته راوخوځېدلو.
سردار چې شونډې یې په موسکا سره بېلې شوې ویې ویل:
ـ یاره ننګیاله! ټول سروکار دې له ښځو سره دی.
ما ته خندا راغله ورته ومې ویل:
ـ ولاخو چې نارینه نه وي، سړی ښځو ته خامخا اړکېږي او رښتیا هم! دا وطن لکه یوازې د ښځو چې وي.
ـ یاره خو؛ همله مې درته وویل، دا ښځه-ښځه نه ده، ته هسې ورسره روان وې.
ـ راځه په همدې کې به مو خیر و.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

دا ځل مې سردار هم د ځان سره ملګرى کړ، روغتون ته دننه ورننوتلو، د معلوماتو په دفتر کې لا همغه نازکه نجلۍ ولاړه وه، د سلام نه وروسته مې پوښتنه ترې وکړه:
ـ و بښنه !آيا صايمه قريشي همدلته ده؟
هغې يو ځل ماته وکتل، بيا يې سردار ته، وروسته يې وپوښتل:
ـ تاسو؟
سردار يې په ځواب کې وويل:
ـ دا هم تا پورې اړه لري؟
ـ حتماً، که درته ووايم، تر ځلورو بجو پورې روغتون بند دى، دا هم، ما پورې اړه لري.
هغه رښتيا هم چې دا وخت دوه تنو پوليسانو ډله خلک را په مخه کړي او له دهلېزه راووتل، پوليسو پر مورډ هم غږ وکړ:
ـ هله-هله ! بهر وځۍ، تر ځلورو بجو پورې روغتون بند دى، هيڅا ته اجازه نشته.

* * * * *

سبا سهار زه يوازې روغتون ته وخوځېدم، په مېلمستون کې مو خونه نيولې وه، غريبانه مېلمستون و، په شپه يې درې سوه کلداره کرايه اخيسته، هغسې خو نور هوټلونه ډېر ول، خو همدغه د شان په نوم هوټل مو خوښ کړ، چې پر (سو وادي) سړک باندې و. زه هم ولاکه په دې اړه دومره هوښيار وم، دا ټول د سردار برکت و، کنه ټولې پيسې به مې بې ځايه خرڅې کړې وې. بله دا چې د هغه مهاجرکارت هم سره طلا وګرځېد، که هغه مو نه درلودلاى، بيا نو چا خونه هم نه راکوله.
خير خو په دغه سهار مې سردار ته بهانه وکړله، چې يو ځل بيا د صايمې کور ته ورځم، کيداى شي دا ځل يې نوکره يا څوکيدار راغلي وي، له هغوى څخه به پوره احوال واخلم. خو په اصل کې داسې نه و، زه د ناز پروني سلوک اندېښمن کړى وم، پوهېدم چې د سردار پر وړاندې يې نه راته يادوي، نو ځکه مې هغه دا ځل هوټل کې پرېښود او زه يو ځل بيا شاليمار روغتون ته ورغلم.
البته هغې نازکې نجلۍ د ورځې دنده تر سره کوله، بيا د همغه اوږده مېز تر شا ولاړه وه، دا ځل مې دريم سلام هم ډېر په مينه ورډالۍ کړ، وروسته مې د صايمې په اړه ترې پوښتنه وکړه، هغې شونډې سره ونښلولې، لاس يې وروځاوه او د ټليفون غوږى يې را پورته کړ، لږ ځنډ پس په خبرو شوه:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ هلو؛ سلام علیکم صاحب- یو تن د صایمې قریشي پوښتنې ته درځي ! هو- همدا اوس؟ سمه ده؛ بیخي ښېغمه اوسه- هو؛ هو، ډېره ښه ده- وروسته یې د ټلیفون غوږی کېښود او مخ یې راواړاوه:

ـ ښاغلیه هغه همدلته راځي، د هغه سره بیا کولی شې چې ورشې، زه په تمه وم چې دا (هغه) به لا څوک وي؟ دقیقه نه وه وتلې چې یو پولیس راته ودرېد، ویې پوښتل:

ـ ښاغلیه! د صایمې قریشي لیدو ته ورځې؟

زما هم لکه د نورو مهاجرو په شان د پولیس په لیدلو مې رنګ تک سپین واوښت، خو اوس چوپ نه شوای پاتې کیدلای، له مجبورۍ مې د هو ځواب ورکړ، هغه سمدستي شناخت کارت رانه وغوښت، همدا و، چې هک پاتې شوم، نه مې د هو ځواب ورکړ او نه د نه.

پولیس دا ځل په ترخه لهجه وپوښتل:

ـ د کوم ځای یې؟

ما د افغانستان نوم ورته واخیست، هغه نور صبر و نه کړ، بې ځنډه یې زما ګریوان ته لاس راواچاوه او په چټیاتو یې پیل وکړ. زړه مې نور پر ځای نه و پاتې، همدا مې له ځان سره ویل چې د کوم زندان له تمبو به مې ورواړوي، اوس مې د تښتېدلو امکان هم نه و، دوهم پولیس د ټوپک سره مخامخ راته ودرېد، په آرامه ورسره روان شوم، دا وخت خدای خبر ناز له کومې خوا راغله او زموږ مخې ته په انګړ کې ودرېدله، ویې پوښتل:

ـ دا مو چېرته خوځولی دی؟

پولیس ډېر په پټکه وویل:

ـ دا په تا پورې اړه نه لري!

ناز دوهمې خبرې ته خوله هم چوله نکړله، بې ځنډه یې خپل کارت وروښوده، پولیس د کارت په لیدلو سمدستي زما مټه پرېښودله او د ناز احترام یې پیل کړ.

ناز ښه په آمرنه ډول ورته وویل:

ـ همدا اوس یې خوشې کړئ! دا زه پېژنم، ډېر شریف سړی دی.

ـ مګر دا خو پټان دی، دده له صایمې سره څه کار؟

ناز وخندل:

ـ ښښنه غواړم، هغه یوه بله صایمه ده- دا غریب د هغې نوکر دی، کله -کله د ضرورت لپاره ورته راځي.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

آخر پوليس خپلې لاسکړۍ(ولچک) زما له لاسونو څخه لېرې کړلې او وروسته يې د ناز په خاطر زما څخه هم ښښنه و غوښتله.

* * * * *

ناز ډېره غټه ځواني را سره وکړله، کنه خداى خبر هغوى به زه په کومه خوا بوولى وم؟ خو دا ځل مې تېره اند ښښنه پر ځاى پاتې شوه، ددې ننۍ څېرې ته تعجب يووړم، چې يوه معمولي د روغتون کارکوونکې او دومره لوى اختيار؟ آخر څه کاره ده؟ چې زه يې په مازې خبره د پوليسانو له منګولو خوشې کړم، ډېرې پوښتنې مې په مغزو کې د ناز تر کوره پورې راوګرځېدلې، خو ځواب مې نه شواى ورته ځانګړى کولاى.
ناز موټر کور ته ننويست، وروسته دواړه يو ځاى له موټره ښکته شولو، دا تر مخه او زه ور پسې يوې ښکلې خونې ته يې بوتلم، پوه شوم چې د هغې خپله وه، ځکه خو يې خپل تصويرونه پکې لګولي ول، دواړه يو بل ته مخامخ کښېناستلو، خو زه اوس هغه ننګيال نه وم پاتې، هغې پر ما غټ احسان کړى و، په ځغرده ويل خو پرېږده چې کتلاى مې نه شواى ورته.
هغې غږ وکړ:
ـ ښاغلى !
ژرمې خپل نوم وروښود:
ـ ننګيال !
ـ هو رښتيا؛ ښښنه غواړم ننګيال خان! زه په کور کې يوازې يوه بوډۍ مور لرم، هغه هم له ځايه نشي خوځېدلى، د کور ټول کارونه زه پخپله کوم.
پوه شوم چې چاى هم خدايزده که راته راوړي، ورته ومې ويل:
ـ له نن نه پس د صايمې دا نوکر در سره مرسته کولى شي !
هغې وخندل:
ـ نو څه مې کړي واى، ګوره خان! ته نه يې خبر، ستا په شان ډېر بې ګناه دا اوس هم په زندانونو کې له کلونو را هيسې شپې او ورځې تېروي، همدا غوره بهانه وه چې راخوشې مې کړلې.
ومې ويل:
ـ هسې ما ټوکه وکړه، ډېره مننه درنه کوم، تا پرما غټ احسان وکړ.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

هغې نور هېڅ ونه ويل، د لږ ځنډ لپاره چوپتيا خوره شوه، کله به ما هغې ته کتل او کله به هغې ماته، همدا ډول کتلو مې په زړه کې شيطانت را وپاراوه، شايد هغه تر ما هم اوښتې وه، ځکه؛ د کتلو ډول يې وار په وار بدلېده، خو بيا هم په هوډ يې پوره نه پوهېدلم، که چېرې نيت يې د شيطانۍ او مستۍ کولو وای؛ دومره صبر يې نه کاوه، هرو مرو يې زه پوهولم، خو زه د هغې دا ډول نيت ته نه وم په تمه، ما غوښتل د هغې په هدف ځان وپوهوم، خو دا چوپتيا چې تر څو غځېدله، هومره يې پايله ښه نه برېښېده. په دروا‌غو مې دوه درې ځله وټوخل، وروسته مې سمدستي د صايمې خبره منځ ته راواچوله:

ـ ښه نو؛ صايمه به چېرته ووينم؟

ناز په شونډو کې موسکۍ شوه ويې ويل:

ـ ډېر ژر دې پوښتنه وکړه.

ما وخندل خو ځواب مې ورنکړ، هغې زياته کړله:

ـ په يو شرط يې ليدلی شې !

ـ په کوم شرط؟

ـ دا چې ته به زما يو کار کوې !

و مې ويل:

ـ نو ستا دا ننۍ مرسته، ستا د خپلې موخې لپاره وه؟

ناز اوچته ودرېدله او غږ يې لوړ شو:

ـ آيا دا مرسته ستا په تاوان وه که څه؟

ـ مګر ته خو اوس سودا راسره کوې.

دا وخت د هغې سترګې له اوښکو را ډکې شوې، ويې ويل:

ـ هو؛ ته يې سودا وګڼه.

نوره مې ورسره ونه غځوله، ما ويل راځه که اوس هر څه وي، دا قمار به هم ووهم، اوس خو يې پوروړی يم.

ورته و مې ويل:

ـ ښه؛ وايه ! څه ډول شرط دی؟

د هغې پر شونډو موسکا را خوره شوه، بېرته پر خپل ځای کښېناستله، ويې ويل:

ـ مننه خان؛ دا به ستا ډېر غټ احسان وي پر ما باندې.

هغې يوه لنډه ساه واخيستله، وروسته يې زياته کړه:

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ـ البته ته به ما یو ازې د روغتون د کارکوونکي په حیث پېژنې؟
ما د هو په موخه سر وخوځاوه، هغې وويل:
ـ مګر زه د آی ایس آی غړې هم یم، هه دا وګوره ! دا مې کارټ.
د ناز دې اصلي څېرې زه لا پسې ووېرولم، خو هېڅ مې ونه ویل، هغې زیاته کړه:
ـ ښاغلی خان ! زه یو بل تصویر هم لرم.
ـ څه ډول تصویر؟
ـ ډېر خچن تصویر، باور وکړه ډېره مجبوره یم، کنه تر اوسه مې خپل احسان پر چا نه دی بار کړی.
زه یې ډیرې اندېښنې ته پرې نښودم او خپله خبره وغځوله:
ـ څه به یې اوس ټکي په ټکي درته وایم، زه د یو زلمي هلک د مینې په دام کې راګېره وم، یو تر بله ډېر خواږه وو.
هغه لږ څه غلې شوه وروسته یې زیاته کړه:
ـ دا د تېرې ورځې کیسه ده، ماسپښین درې بجې وې، همدا هلک چې زه یې یادوم شاهد نومېږي، هغه ما پسې راغی او زه یې له کوره بوتلم، موږ خو یو بل ته زړونه ورکړي ول، مینه مو کوله، زه څه خبره وم چې سړی حرامي دی. تر ماښامه مو په صدر کې ښه چکر وواهه، دوه جوړه جامې یې هم راته واخستلې، وروسته زه خپل کور ته راتلم، خو د ډیر ټینګار له امله یې اړ وېستم چې د هغه کور ته ورسره لاړه شم.
ناز ساه واخستله، وروسته یې کیسه اوږده کړه:
ـ خان ! د هغه کور ته ورتګ زما لومړی ځل نه و، له پنځو میاشتو را هیسې مو د یو بل کور ته تګ راتګ کاوه، هغه داسې نه دی لکه ما غوندې؛ هغه د لوېې کورنۍ څښتن دی، پلار مور، خویندې، او ورونه ټول لري. هغه ډېر شتمن دی، په نشاط کالونۍ کې یې ځانګړی یو کور زما لپاره اخستی و، تل به زه هملته ورسره تلم، په دغه ماښام د کور دننه د موزیک آواز زما تر غوږه شو.
ترې ومې پوښتل:
ـ شاهده ! دا موزیک پېریان غږوي که څنګه؟
ځواب یې را کړ:
ـ البته ټلویزیون چالان پاتې دی.
ما ویل ځه خو رښتیا به وایي، لومړی زه خونې ته ورننوتم.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

ناز په ژړا شوه، خو زه همغسې غلی ورته ناست وم، کیسه یې وار په وار جالبه کېدله، هغې سترګې وموښلې وروسته یې خپله کیسه وغځوله:
ـ خان صاحب ! دننه په خونه کې مې ناڅاپه یوه پردي سړي باندې سترګې ولګېدلې، تر دغه وخته مې هغه په هېڅ ځای کې نه و لیدلی، وار خطا بېرته راوګرځېدم، شاهد په دروازه کې ولاړ و، هغه موسکی- موسکی کېده، ما داسې فکر وکړ چې البته ربښتیا هم هغه پیری دی او یوازې ماته یې ځان را څرګند کړی، حتماً شاهد یې نه ویني چې هغسې خاندي، په منډه مې د شاهد غېږه کې ځان وروغورځاوه، چیغه مې کړله:
ـ هغه دی؛ ربښتیا هم پېری ناست دی، ته وګوره ورته !
دا وخت پر ناز باندې ژړا ډېره زوروره شوه، ښه په زوره- زوره یې وژړل. خو زه لا همغسې لاس تر زنې ورته ناست وم، لږ شېبه یې اوښکې توی کړې، وروسته یې پاتې کیسه راواخستله:
ـ ننګیال خان ! شاهد نامرده زما له دې خبرې سره پر مخ یوه کلکه څپېړه راکړه او زه یې د خونې منځ ته ور وغورځولم. له دې وروسته یې نوره په ویلو شرمېږم، خان ! هغه پردي سړي زما عزت لوټ کړ، زما عزت یې لوټ کړ او نامرده شاهد راته کتل، یوازې کتل څه ! کمره یې راته نیولې وه، زموږ دواړو لوڅ فلم یې ډک کړ. خو هغه حرامي لا تر اوسه نه دی خبر چې زه د آی ایس آی غړې یم، کنه دومره جرات یې نه کاوه.
ناز خپله کیسه همدلته پای ته ورسوله، په ربښتیا هم د هغې په خوله ډېره درد وونکې وه.
ما ورته وویل:
ـ زه اوس څه کولی شم؟
ـ زه هغه فلم بېرته غواړم، او دا کار یوازې ته کولی شې !
ـ نه- نه؛ زما په وس نه ده پوره.
هغې چیغې کړلې:
ـ د خدای په خاطر ! زه به تبا شم، زه به رسوا شم.
و مې ویل:
ـ ګوره ناز ! د آی ایس آی زور ستا سره دی، ته یې چې نه شې کولی. نو زه یې څنګه کولی شم؟
ـ نه خان ! زه نه غواړم چې زما اداره را باندې خبره شي، آخر زما د عزت خبره ده.
ـ او که هغه فلم اوس په بازار کې خپور شوی وي، بیا ؟

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

د هغې شونډې وخوځېدې:
ـ نه؛ دومره ژر يې نه شي خپرولی، خو که نن شپه تېره شوه بيا به نو هر څه له لاسه ووځي.
ـ خو هغوی به اوس تښتېدلي وي؟
ـ هو، خو زما څخه نه دي ورک، هغوی پرون شپه په الفلاح مېلمستون کې تېره کړې ده او نن سهار صفا پالس مېلمستون ته کډه شويدي، د سرويس ټکټ يې هم کړی دی، د شپې پر لسو بجو کراچۍ ته روانېږي.
ورته ومې ويل:
ـ هغوی دواړه به په يوه خونه کې وي؟
ـ هو، په ديارلسمه خونه کې.
لږ څه غلې شوه، وروسته يې زياته کړه:
ـ خو ته به خپل کار له نهو بجو څخه مخکې کوې، کيدی شي هغوی تر لسو وړاندې له هوټله ووځي.
په آخر کې ناز يوه تومانچه او د شاهد يو تصوير راکړل، د راوتلو پر مهال يې تر شا غږ راوکړ:
ـ نهه بجې به د هوټل لاندې زه درته انتظار کوم.

* * * * *

زه خو هسې هم په غمونو او جنجالونو کې لړلی وم، خو سردار خوارکي ته ګوره چې په لوی لاس يې ځان را سره ککړ کړ. همدا چې له ټکسي څخه ښکته شوم، سردار زما مخې ته ودرېد وار له واره يې غږ وکړ:
ـ ننګياله! نور چې هر چېرته ځې، زه به هم درسره ځم، پوهېږې! دا نيمه ورځ مې ټوله همدلته د سړک پر غاړه تېره کړېده، ډېر درته اند ېښمن وم.
ـ لکه چې ډوډۍ دې هم نه ده خوړلې؟
ـ نه کنه؛ بيخي مې هېره وه.
په اوږه مې لاس ورکېښود، ومې ويل:
ـ ښه نو، راځه لومړی ډوډۍ وخورو.
سردار ته مې د ډوډۍ په سر خپله کيسه تېره کړه، هغه بيا خپل سر وخوځاوه، ويې ويل:
ـ ته ولې ساده کېږې! هغه چې د آی ايس آی غړې ده، نو ولې يې په خپله نه نيسي؟
ورته ومې ويل:

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

- زه د هغې پوروړی يم، هغې پرما غټ احسان وکړ، ته وو ايه ! ما څه کړي وای؟
- ياني تا ورسره په کلکه منلې ده؟
- هو، خو ستا په ډاډ !
سردار د اوبو ګيلاس خولې ته پورته کړ، وروسته يې سترګې راکې ښخې کړلې ويې ويل:
- سمه ده، زما غم مه کوه، زه د همدې لپاره درسره راغلی يم، خو که خپل کار پسې وګرځې دا به ښه وي.
ډوډۍ نه پس خپلې خونې ته راوخوځېدو، د ماسپښين لمنځونه مو په خونه کې وکړل.
يوه نيمه بجه وه، سردار ته مې وويل:
- سرداره ! ما خو ډېر چورت وواهه، خو دا کار په زور نه کېږي.
سردار وخندل:
- نو څه کوې مرکه ورلېږې؟
- نه سرداره ! ما يوه د چل لاره سنجولې ده- او بايد تر ماښامه يې پلې کړو.
سردار لا پر مصله ناست و، ويې ويل:
- پنجابيانو سره چل ! نه- نه ننګياله ! يوه بله لاره راولټوه.
- ته خو يې يو ځل واوره !
هغه وخندل:
- ښه ده؛ ووايه ! څه ډول لاره ده؟
و مې ويل:
- زه بايد هغه هوټل ته د پوليسۍ په جامو کې ورشم، هغه وخت په ډاډه زړه هر څه کولی شم، که اړتيا شوه وژلی يې هم شم.
سردار راته غوږ و، ما ورزياته کړه:
- او له هوټله بېرته په راوتلو کې بيا د يو پوليس مخه هم کله څوک نيولی شي.
سردار د خپل عادت له مخې بيا خپل سر وخوځاوه، ويې ويل:
- خو د پوليس جامې به دې هم له نازه اخستې وې.
- نه سرداره ! هيڅوک بايد زمونږ په پلان و نه پوهېږي، جامې به په بازار کې را پيدا کړو.
سردار وويل:
- سمه ده، جامې به زه درته را پيدا کړم، همدا اوس به ورپسې ووځم، خو ته نور هم غور پرې وکړه.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ

* * * * *

ایله د مازیګر پر څلورو بجو سردار د یوې پلاستیکي کڅوړې سره خونې ته راننوت، غریب ډیر ستړی شوی و، د ده له خپلې خولې چې د بازار کوڅه پر کوڅه پلی ګرځېدلی، تر څو یې پولیسي جامې موندلې وې، دغه یې لا څه کوې لومړی یې له کڅوړې څخه پولیسي ډنډه راوویستله، له خندا ډک-ډک کېده ویې ویل:

ـ هه ! یوازې دا سوغات یې په دوه سوه روپۍ شوه، پوهېږې جامې په څو شوې؟

ـ لکه چې ګرانې وې که څنګه؟

موسکی شو ویې ویل:

ـ یاره ! زه خو یې په لس روپۍ هم ناخلم، خو څنګه یې کوې اوس، منې یې ! اووه نیم سوه کلدارې مې پرې وروشمېرلې.

د پولیسۍ جامې مې واغوستلې، خولۍ مې هم لکه د هغوی په شان کږه پر سر کېښوده، وروسته مې پر سردار غږ وکړ:

ـ څنګه ده ! ربښتیانی پولیس شوم کنه؟

هغه وویل:

ـ ورځه وروره ! له ربښتیاني دې هم ور پسې واړوله، زه خو وایم- تر یو څو ورځو که خو څوک په تانه(حوزه) کې هم دربندې و پوهېږي.

دواړو کټ-کټ وخندل، وروسته د پلان مطابق سردار تر ما مخکې له هوټله ووت. شل دقیقې مو تر منځ ووتلې، زه هم ور پسې ووتم، تورې سترګۍ مې پر سترګو کړې وې، سردار مې ولید، هغه د صفا پالس مېلمستون مخې ته پر سړک ولاړ و، ښه ډاډه ورروان شوم، ما ویل ځه خو را په څنګ به شي، نا ګاره ترې تېر شوم، خو هغه خدای خبر په کوم چورت کې تللی و، ربې ربې یې را ته کتل ویې نه پېژندم، غوښتل مې بېرته وروګرځم، چې په همدې کې سردار را په څنګ شو ویې ویل:

ـ نولسمې ته مخامخ دیارلسمه !

ما او سردار خو دا پتېلې وه چې کله خونه ونیسي، بیا به نو د هوټل د باندې راته دریږي او د خونې پته به راکوي، خو دا چې اوس هغه داسې په سختۍ وپېژندلم، بل څوک خو مې بیخي نه شي پیژندلای، اوس مې نو پوره باور پر ځان راغی چې اصلي پولیس یم.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نری

سردار همالته بهر پاتې شو، زه دننه هوټل ته ننوتم، مخکې تر دې چې زه سلام پرې واچوم، د مېز تر شا یو ځوان راته ودرېد، د (اسلام علیکم) ویلو سره یې زما هر کلی هم وکړ، د کښېناستو بلنه یې راکړه، وروسته یې غږ وکړ:
ـ هلکه ادریسه! هله حولدار صاحب ته چای راوړه!
ورته ومې ویل:
ـ نه-نه، د چای وخت نه دی، مننه.
ـ څه خیر دی رابه یې وړي، ښه خیریت خو و؟
ما دواړه څنګلې پر مېز ورکېښودلې ومې ویل:
ـ نن ستاسو هوټل ته څو تنه مسافر راغلي او تللي دي؟
هغه وار خطا شو، شونډې یې وخوځېدلې:
ـ هسې اوس څه ووایم، که غواړې چې کتاب پسې وګورم؟
ـ نه-نه، هغه ته ضرورت نشته.
سمدستي مې هغه تصویر ورونښود، ترې ومې پوښتل:
ـ دا خو به پېژنې؟
هوټلي د تصویر په لیدلو بې ځنډه دروازې ته لاس ونیو، ویې ویل:
ـ هو-هو، دا سړی همدلته دی، هغه ملګری یې همدا اوس بهر ووت.
زه اوس بیخي ډاډه شوم، تر اوسه خو ناز پوره رښتینې وه، د هغې د دهوکې هېڅ نښه نه را ښرګندېدله، بیغمه کښېناستم، د سردار راتګ ته لا وخت پاتې و، شااوخوا پنځه دقیقې مې نورې هم هوټلي په خبرو بوخت وساته.
کاته مې چې سردار د پلان مطابق هوټل ته راننوت او برابر خپلې خونې ته لاړ، دا وخت ما ته چای کېښودل شو، دا ښه وه چې د چای پیاله ختمېنه وه، چای پکې یخ شوی و او ژر ژر مې وڅښه، وروسته دیارلسمې خونې ته د ورتلو په هوډ پاڅېدم. هوټلي غوښتل زما سره یو څوک واستوي خو ما یې په خوله کې خبره وروچه کړله، ومې ویل:
ـ آخر زه پولیس یم، نولسمې خونې ته مخامخ دیارلسمه خونه کې اوسېږي.
د هغه شونډې په یوه حېرانېدونکې خندا ښېلې شولې، نور ما هم تر شا ښېرته راونه کتل، پاس دوهم چت ته وختم، ښي لاس ته دریمه د پای خونه دیارلسمه وه، نولسمه ورته مخامخ وه خو دروازې بیا د ټولو خونو یوه تر بلې تېرې ښېرې وې، لومړی سردار ته ورننوتم، هغه ته مې وویل:

د پښتو کتابونو پر لیکه نړی www.ketabton.com

ـ زما له اټکله په خونه کې اوس يو تن پاتې دی، هوټلي راته وويل چې يو تن يې بهر وتلی.
ـ نو بيا خو لا ښه ده، تر هغو چې ملګري يې راځي، دده به کار وروکړو.
ـ نه سرداره ! زه يوازې ورننوځم، هه ! دا تومانچه ته درسره واخله.
هغه وويل:
ـ مګر تر ما خو تا سره ښه ده کنه !
ـ نه- نه، تا سره ښه ده، هغه تر هغو په دې پوهېږي چې زه پوليس نه يم، ما به خپل کار کړی وي، زه يوازې له بهره وبرېږم.
ـ ځه ورځه ! له بهره بېغمه اوسېږه.
د ديارلسمې خونې دروازه مې وروټکوله او ورننوتم، خونه کې هېڅوک تر سترګو نه شول يو دوه ځله مې وټوخل، ما ويل که په تشناب کې څوک وي؛ خامخا اوس راوځي، خو بيا هم د چا ځرک ونه لګېد. تشناب ته نږدې ورغلم، دروازه يې د خونې په کونج کې وه، په تشناب کې د نل اوبه شوږېدلې، هيچا ځواب رانه کړ، زړه نا زړه مې د تشناب دروازه ورټېلوهله، ناڅاپه دومره ووېرېدم چې آن د سر ويښتان مې رازيږ شول. همغه سړی چې تصوير يې ناز راته را کړی و، په تشناب کې مړ پروت و، په غاړه کې يې سره رسۍ پرته وه او هغه د چا خبره يو ګز ژبه يې تر خولې راوتلې وه.
بېرته راوګرځېدم، خونه کې يوازې يو بيګ د کټ پر سر پروت و، هغه مې راواخيست او په منډه بېرته راووتم، دهلېز کې لا همغسې کراري وه، بيګ مې سردار ته ورکړ، ورته و مې ويل:
ـ ځه، همدا اوس له هوټله ځان باسه، زه درپسې يم.
سردار زينو ته نه و رسېدلی، بيا مې غږ پسې وکړ:
ـ سرداره !
هغه همـلته ځای پر ځای ودرېد، زه ورغلم په خپل بدل کړي پلان مې وپوهاوه، وروسته مې ټينګ تر مټې ونيو او د ځان سره مې وخوځاوه. هوټلي د سردار په ليدلو خپلې سترګې را پورې ونښلولې ويې ويل:
ـ حولدار صاحب ! دغه سړی خو په نولسمه خونه کې و.
بې ځنډه مې ځواب ورکړ:
ـ د يارلسمه او نولسمه زه څه کوم، زما سړی په کار دی.

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

هوټلي د سردار په نيولو ډېر خواشينی شو، خو څه يې کړي وای، پوليس سره د چا زور برابر دی، رښې رښې يې راته کتل، ما سردار ترې وويست. بهر مې سمدستي ټکسي ودراوه او دواړه پکې وختلو. په شان هوټل کې زمونږ هېڅ نه و پاتې، هلته ورتګ ښه نه راته برېښېده، ځکه ناز هم اوس زما تر پامه بده شوې وه، ترې ووېرېدم، د هغه سړي وژنه اټکلي نه وه، هرومرو د ناز هم پکې لاس و. خو دا چې په خير بېرته راووتلو، لامل يې د ټاکلي وخت څخه ډېر مخکې زمونږ لاس په کار کېدل و، کنه دا ځل مو د خلاصون امکان هم نه و. خو ولې هغې داسې وکړل؟ يو ځل يې د پوليسو له منګولو آزاد کړم او اوس يې بېرته تر هغه بدتره په دام کې را ګيرولم؟ ډېر چورتونه مې ووهل خو هېڅ نه ورته پوهېدم.

ټکسيوان به د هر واټ په پای کې پوښتنه کوله:

ـ حولدار صاحب! کومې خواته؟

ماته خو يوه خوا هم نه وه څرګنده، اټکلي به مې يوې خوا ته لاس ونيو، يو ځای کې د بازار ښه ګڼه ګوڼه پر مخه راغله، غږ مې پرې وکړ:

ـ استاذه! همدلته ښکته کېږو.

سردار د پوښتنې په موخه راوکتل خو ما ناځوابه پرېښود، ټکسيوان ته مې يو پنځوسی ورکړ همهلته ترې ښکته شولو.

سردار تر شا غږ را پسې وکړ:

ـ ننګياله! چېرته روان يې؟

ما ورته وويل:

ـ راځه يوه يوه جوړه جامې به واخلو!

ـ ولې څه خبره ده؟ سبا به يې په کراره واخلو، درځه اوس خونې ته!

بېرته ورو ګرځېدم:

ـ سرداره! نور هغې خونې ته نه شو ورتلی.

ـ ولې؟

ـ دا ځل مې ځای زندان دی او ته به هم راسره يې!

هغه زما په مطلب پوره ونه پوهېد، ما ورزياته کړه:

ـ دا بيګ وينې! دا د همغه سړي دی چې ما په صفا پالس کې مړ وليد.

سردار زما له دې خبرې سره سمدستي شاته وکتل، ما ورته وويل:

ـ بېغمه اوسېږه! تر اوسه لا مابنام هم نه دی شوی، هېڅ خبره نشته.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نرۍ

سردار په لومړي ځل راته په غوصه شو:
ـ لړ لړ زما هم منه! ما هغه پخوا پېژندلې وه، خو ته هسې سرتمبه کېږې.
ـ راځه اوس دا ځای د دغو خبرو نه دی، خدای به خير کړي.
لومړی مو په يوه دوکان کې دوه جوړه ګنډل شوې جامې واخستلې، وروسته مو يو غټ بيګ هم واخست او هغه د مړي بيګ مو پکې ورکېښود. هملته مو حمام هم وکړ، جامې مو په حمام کې بدلې کړلې، ماښام تياره د يوې خونې په لټه کې شولو، بلآخره مو پر سالار سړک په مهران هوټل کې يوه خونه ونيوله، دا هوټل هم يوازې مېلمستون و، ډوډۍ مو له بازاره راوړله، خو زه تر هر څه بيګ ته ډېر اندېښمن وم، سردار ته مې وويل:
ـ ته دې خپله ډوډۍ وخوره! زه به دا بيګ وګورم.
په هغه باندې زما خبره ښه ونه لګېدله، په لوړ غږ يې وويل:
ـ ولې وار خطا يې، راځه کښېنه! شپه خو لويه ده.
نور نو د سردار له خبرې نه تېرېدم، ډوډۍ مې تر پايه ورسره وخوړله، وروسته مې بيګ راواخست او ټول هر څه مې پر ځمکه ترې وغورځول، ښه مې لټ په لټ کړ، پر ته له دوه جوړه يخنکاغونو، يو ټيليفون، دوه لکه کلدارې او دوه غټو کتابونو څخه چې په هندي ژبه ليکل شوي ول، نور مې هېڅ شی پکې ونه موندل.
زه نور هېڅ نه پوهېدم، کله به چورت راولوېد چې ناز په دې پېښه کې غټلاس لري، خو کله به وويرېدم چې که هغه سړی خپل ملګري وژلی وي؛ دا هم امکان لرلی شي. زه به نو ناز ته هغه فلم له کومه کوم؟
لس کمې نهه بجې وې سردار ته مې وويل:
ـ سرداره صفا پالس ته يو ځل نه ورځو!
هغه په يوه ځنګ ډډه وهلې وه او چته را کښېناست ويې پوښتل:
ـ ولې بيا څه چورت درولوېد؟
ـ ورځم، ګورمه چې ناز رښتيانی هلته راځي او کنه؟
سردار د يوه کتاب تصويرونه کتل، کتاب يې پر ځمکه وغورځاوه، ويې ويل:
ـ راځه چې ځو، خو له موټره به نه ښکته کېږې.
ورسره ومې منله، پنځه باندې نهه بجې وې، چې صفا پالس ته مخامخ د سړک له پورې غاړې څخه مو د ټکسي له منځه ننداره کوله، ټوله ودانۍ کې تپه تياره وه، آن هغه شاوخوا

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

يې نږدې دوکانونه هم تړلي ول، سترګې مې شاوخوا ډېرې واړولې، خو نه مې ناز تر سترګو شوه او نه د هغې موټر، لس باندې نهه بجې شوې، سردار بې صبره شو، ويې ويل:
ـ ځو به کنه؛ هغه خو نشته.
ټکسيوان ته مو په سر کې دا بهانه کړې وه چې دلته زموږ ملګرې راځي، هغه د ځان سره بيايو، رښتيا هم نور هلته زموږ پاتې کېدل ښه پايله نه درلوده، ټکسيوان ته مې وويل:
ـ درځه استاذه! هغه رانغی.
بېرته خپلې خونې ته راغلو، خو زما انديښنې وار په وار ډېرېدلې، يوه شېبه مې هم نوره په کراره نه تېرېده، د صايمې بېلتانه بې سکروټو نيني کولم، خپل نصيب ته مې غوصه راتله چې دوه ورځې مې د مينې نه وې وتلې، بيا بېلتون راورسېد، زه يې تر کړولو په ځغلولو ستړی کړم، دا نو ولې؟ ما خو کومه ګناه هم نه وه کړې.
پرته له دې چې ځان مې په شاليمار روغتون کې بستر کړی وای، بله چاره مې نه درلوده، هسې هم هغومره ناروغي راکې وه چې يوه دوه ورځې مې هلته د بسترکېدو په بهانه تېرې کړې وې.
شپه نه را باندې سبا کېدله وار په وار مې د زړه نارامۍ زور اخيست، د شپې يوولس بجې وې، په ځای کې را کښېناستم، په سردار مې غږ وکړ:
ـ سرداره! و سرداره!
هغه خوارکی له خوبه راويښ شو وارخطا يې وويل:
ـ آآ، څه وايې؟
د سردار په راويښولو خپل ځان بد راته ښکاره شو، ډېر پښېمانه شوم، د ځان سره مې وويل: (آخر ولې؟) هره ستونزه چې را پېښېږي بايد يوازې زه يې وګالم، سردار بايد بېرته خپل زوی، خپل کاروبار ته ورشي، هغه ولې را سره په عذابوم.
سردار بيا غږ وکړ:
ـ ننګياله خيرت خو دی؟
زما څخه ځواب ورک و، ورته ومې ويل:
ـ زه نور د اور منځ ته ور دانګم، همدا نن شپه.
ـ دا څه ليونۍ ليونۍ خبرې کوې، ليونی شوې که څنګه؟
ـ کاشکې ليونی وای، ما به دا دومره غمونه څه کول.
سردار غلی شو ما ورزياته کړه:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ سرداره ! تا ته هم نور زحمت نه در کوم، زه خوشالیږم چې ته دې خپل زوی ته ورشې، ته هسې را سره په عذابېږې.
بې ځنډه يې وپوښتل:
ـ ته نو څه کوې؟
ـ زه ناروغ يم، په شاليمار روغتون کې ځان بستروم.
ـ نه وروره ! د غسې يې نه منم، زه به هم درسره يم.
هغه ډير ټينګار وکړ چې ما به يوازې نه پريږدي، خو زه په دې وېرېدم چې هغه را سره هسې په بلا ککړيږي، بايد خپل زوی ته ورشي، هغه هم هلته يوازې دی.
لنډه پردې سردار مې راضي کړ.
هغه تر سړکه را سره ووت، غوښتل يې تر روغتون پورې را سره لاړ شي خو ما هملته غېږه ورکړله او په ټکسي کې ترې وختم، سترګې مې له ژړا راډکې شوې، د سردار غوندې ملګري څخه هم آخر له مجبوريته بېل شوم، کنه د بېلېدو سړی خو نه و.
هورښتيا ! زه لا ټکسي ته نه وم ختلی، سردار هغه دوه لکه کلدارې راته ونيولې، ډېر مې ورته وويل چې دومره پيسې زه څه کوم، ستا پيسې هم ډېرې را سره پاتې دي.
خو په سر د هغې سر زوري يې وکړله، پنځوس زره يې په جېب کې راکېښودلې.

* * * * *

د روغتون مامورينو را سره نه منله چې زه دې هلته بستر شم، خو ما هوښياري وکړه، لس زره کلدارې مې ورکړې او ځان مې ورته مسافر وښود. وروسته يې يوازې همدا پاتې شپه تر سبا نهو بجو پورې د يوې خونې بستر زما په نوم کړ.
پنځه زره کلدارې مې بيا هم په رسمي ډول په خوښۍ تحويل کړلې، وروسته يوې نرسې زما بستر راوښود او کرار مې پرې واړول، هغې نرسې د دوهم ځل لپاره زما احوال واخيست، ډېره خوږه- خوږه کېدله، خدای خبر چې هغې له انسانيته را سره اخلاق کول، که بل څه مطلب يې درلود ، خو زه اوس ډېر ځيرک وم، فکر مې وکړ چې په ښه کار بايد تلوار وشي، دا چې هر څه پېښېږي هغه به پېښېږي، کيدای شي همدا نرسه را سره مرسته وکړي. د نرسې سترګو ته مې کتل، ښه په ډاډه زړه مې دوه پنځه سوېزه په موټي کې ورکېښودل.
هغه د پيسو په ليدلو موسکۍ شوه، ويې پوښتل:
ـ ښاغليه دا د څه لپاره؟
زما شونډې هم په خندا ورته بېلې شوې:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نري

ـ دا ستا د انسانيت او خواخوږۍ لپاره.
هغې هېڅ ونه ويل، همغسې په خوشحالۍ لاړه ووتله. زه خو د شنو افغانيو په خرڅولو عادت وم، کلداري هم همغسې راته ښکارېدلې. لږ ځنډ وروسته نرسه بيا راننوتله، دا ځل مې دوه زره کلداري ورکړلې، زه اوس و پوهېدم چې نرسه زما خبره په ځمکه نه غورځوي، راځه د صايمې په اړه ورته ووايم، بې باکه مې غږ پرې وکړ:
ـ نرس!
هغې مخ را واړوه- ويې ويل:
ـ ښاغليه! څه دې ويل؟
ـ هو، مګر ډېر وېرېږم.
ـ له څه شي نه؟
ـ همدا چې درته ووايم، کنه؟
هغه په خندا شوه شونډې يې وخوځېدې:
ـ البته په خپله خبره باور نه لرې!
زما دا زړه کې راوګرځېدل چې ولا ښځه لکه چې غلطه پوهه شوه، په ځغرده مې ورته وويل:
ـ بې باوره خبرې زه بلکل نه کوم، خو که ته يوه ژمنه را سره وکړې احسان به دې وي.
د نرسې تنده په ګونځو راټوله شوه، ويې ويل:
ـ ته څوک يې چې زه ژمنه درسره وکړم؟
ځواب مې ورکړ:
ـ يو عادي انسان! مرستې ته اړ يم.
ـ مګر زما ژمنې ته ضرورت څه دی؟ مرسته خو بايد هر څوک پرته له ژمنې وکړي.
زه چوپ پاتې وم، هغه زما د کټ بلې غاړې ته راوګرځېده له زياته يې کړه:
ـ ښاغليه! له دوستۍ درته وايم، دا پنجاب دی- د خپلو پيسو خرڅولو نه مخکې خپله ستونزه حل کوه!
نرسې ډېره پر ځای خبره وکړه، زما يې عقل راوينښ کړ، اوس نو په شپه کې هم نور څه نه و پاتې، پاوکم درې بجې وې، خدای خبر که دا ډول چانس مې بيا تر لاسه کړی وای، ومې ويل:
ـ ناروغ يم خو دومره نه! چې زه دې بايد بستر شم.
هغه زما په خبره کې راولوېده:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نری

ـ نو بيا ؟
ـ زه غواړم صايمه قريشي ووينم.
ـ هغه څوک ده ؟
ومې ويل:
ـ همغه ناروغه؛ چې د پوليسانو تر څارنې لاندې ده.
ترلږ ځنډ چوپتيا وروسته يې شونډې وخوځېدې:
ـ ښه- ښه، هغه په ګوليو چې لګېدلې !
ـ هو ، همغه.
هغې وويل:
ـ هغه څه پېژنې ؟
ماته خندا راغله:
ـ ولې يې نه پېژنم، مورِ دواړه يو د بل په زړونو کې اوسېږو ، هغې له پسخنده خپلې شونډې کږې کړې، ويې ويل:
ـ مګر ته خو مسافر يې !
ـ هو ، زه مسافر يم، خو صايمې ته نه يم پردی.
ـ دومره پر ځان باور لرې؟
و مې ويل:
ـ هيله کوم؛ شپه سبا کېږي، دا هر څه له هغې نه وپوښته هغه به درته ووايي.
نرسه اوچته پاڅېدله، ترشا مې غږ پسې وکړ:
ـ زما نوم دې هېر نشي ! ننګيال
هغې وخندل او همغسې لاړه ووتله.
ښايسته شېبه ووته، وروسته مې کتل چې بېرته په بيړه را ننوتله، غږ يې را باندې وکړ:
ـ راپاځېږه ! هله ژر شه.
يوه سپينه چپنه يې هم د ځانه سره راوړې وه، هغه مې واغوستله او ورسره روان شوم.
په هغه دهلېز کې د دروازې نه بهر يو تن پوليس پر څوکۍ ناست و ، البته پرته له ډاکټرانو يې بل څوک نه ورپرېښودل، ځکه خو نرسې سپينه چپنه مخکې تر مخکې راته راوړې وه. خو پوليس خوارکی پر خپله څوکۍ په ناستې ويده و ، بوی يې هم يو نووړ ، نرسه تر مخ او زه ور پسې خونې ته ننوتلو ، زما خو هېڅ باور نه کېده چې صايمه دې خدای پاک همغسې

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ساتلې وي، لکه چې وه. هغې په خپلو ښکلو سترګو زه ولیدم، په خپلو نازکو شونډو راته موسکۍ شوه او په خپل جذابه غږ يې وار له واره په کراره وويل:
ـ الله ! زما ځان، زما ژوند.
هغه ډېره خوشاله شوه، خو له ځايه نه شوای راپورته کېدلای.
يوه ګولۍ يې په کيڼ تشي او بله يې پر کينه اوږه باندې لګېدلې وي، ډېره ډنګره شوې وه، تکه ژیړه تښتېدلې او سترګې پکې بوتې را ختلې وې. له ډېرې غوصې مې زړه راوپړسېد، ما ویل همدا اوس مې تورمنېجر چېرته موندلی وای، او دا سر مې ترې غوڅ کړی وای. توبه خدايه ! په دې به څه حال تېر شوی وي، څومره زارۍ به يې ورته کړې وي.
په خوا کې يې د کټ پر ژۍ ورسره کښېناستم، هغې خپل ښی لاس زما په لاس کې راکېښود ويې ویل:
ـ ګوره ! دا ستا د بېلتانه پايله ده.
ما هېڅ ونه ويل، دا وخت د ګيلو نه و، چې ما اوس رېښتنۍ ورسره پيل کړې وای، هغه خوارکۍ له ما نه څه خبره وه؟ کنه تورمنېجر خو زما د وژلو هوډ تر دې مخکې کړی و.
د صايمې په سترګو کې اوښکې را پیدا شوې، په ژړغوني غږ يې شونډې وخوځېدې:
ـ ننګياله ! هغه زما په مرګ پسې راغلی و، زه يې وژلم، غټه چاړه ورسره وه.
اوښکې يې د سترګو له کونجونو څخه ښکته راوبهېدلې زياته يې کړه:
ـ زه د کړکۍ له لارې برنډې ته ترې ووتم او له وېرې مې انګړ ته ځان وغورځاوه، هغه وخت پر ځان نه پوهېدم، زما پښه ماته شوې وه، مګر بيا مې هم منډه واخسته، خو هغه تور مخي سره تومانچه وه، تر شا يې راپسې ډزونه وکړل او زه يې ځای پر ځای هملته وغورځولم.
دا وخت نرسه د هغې په خبرو کې راولوېدله:
ـ ښاغلیه ! کیسې اوږدېږي، راځه چې ځو ! زه بايد د نورو ناروغانو احوال واخلم.
صايمې د پوښتنې په موخه نرسې ته وکتل، خو ما پرې نه ښوده چې هغې ته څه ووايي، ومې ويل:
ـ هغه رښتيا وايي، زه په غلا درته راغلی يم، کنه ته هم پوهېږې چې زه ډاکټر نه يم.
صايمې ژر زما چپنې ته وکتل، پوښتنه يې وکړه:
ـ دا د څه لپاره؟
نرسې بيا غږ وکړ:

د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ www.ketabton.com

ـ ښاغليه ! همدا اوس هم يو څوک رانـنوتلای شي، بيا هېڅ بهانه ګټه نه لري، همدومره بس ده - ما مه رسوا کوه.
نور به مې څه ورسره سر تمبه کاوه، هغې رښتيا ويل، يوه شېبه هم باور نه و.
صايمې ته مې وويل:
ـ سبا تر نهو بجو پورې زه په روغتون کې يم، ته کولی شې سبا ته ما وغواړې، اوس درنه ځم.

* * * * *

سهار په تمه وم چې صايمه به مې اوس وبولي، دروازې ته مې سترګې پاتې وې، کتل مې چې همغه نرسه او ناز دا ځل دواړه غبرګې رانـنوتلې، هک پاتې شوم، ما ويل ځه نو خامخا به اوس پوليسان هم ورپسې وي، دواړو په خندا کې زما د ناروغۍ پوښتنه وکړله، څو دقيقې نورې هم واوښتې خو پوليسان راڅرګند نه شول.
نرسې وويل:
ـ دا زما ملګرې تانيا ده، همدلته په روغتون کې کار کوي، ډېره زړه خوږې ده.
ومې خندل:
ـ هو رښتيا هم، له څېرې څخه ډېره مهربانه ښکاري، خو تر تا پورې به ونشي رسېدلی.
دريواړو وخندل، وروسته نرسې شا اوخوا سترګې واړولې، هغې د فشار آله بل ځای پرېښې وه، بېرته ووتله. اوس نو يوازې ناز راته پاتې شوه، څنګه مې ونه ويست، ورته ومې ويل:
ـ اغلې تانيا ! کښېنه کنه؛ بېګانۍ لوبه خو دې بده نه وه.
هغې سترګې راپورې وګنډلې او غږ ترې راپورته شو:
ـ خان ! پر ځای غږېږه، دا ځای د دغو خبرو نه دی.
ـ مګر ما خو تر اوسه څه نه دي ويلي.
هغې وويل:
- دا وو ايه ! تردې ځايه څنګه راورسېدلې؟
دا وخت د ناز ځواب پاتې شو، نرسه رانـنوتله، د فشار کتلو وروسته يې ډاډينه راکړه چې فشار مې سم دی، د هغې د دندې وخت پوره شوی و، بيا نه راتله- ځکه يې خدای پاماني واخسته. ناز هم ورسره ووتله، خو لږ څنډ وروسته مې کتل چې ناز بېرته رانـنوته او وار له واره يې غږ وکړ:

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

ـ خان صاحب ! هغه ستا ملګرى !
كه څه هم هغې اعتبار راته خوړلى و ، خو په سر د هغې يې بيا هم وارخطا كړم، ترې ومې پوښتل:
ـ ولې زما ملګرى؟
هغې وويل:
ـ بيګا شپه دولس بجې وې، په سالار سړک باندې تېرېدم، د مهران هوټل په مخكې مې ستا ملګرى وليد ، هغه درې كسانو ټينګ نيولى و او موټر ته يې ورپورته كړ.
ما خو نه منله، خو هغې چې د مهران نوم واخست، زه پوه شوم چې خامخا څه خبره شته، ترې ومې پوښتل:
ـ تا هلته څه كول !
ـ دا پر تا پورې اړه نه لري، نوره ستا خوښه، خو هغوى خداى خبر كه ستا ملګرى بى مرګه پرېږدي.
ناز نوره يوه شېبه هم په خونه كې تم نه شوه، لاړه ووتله، زما چورت يې راخته كړ، فكر يوورېم چې د صايمې تر احواله انتظار وباسم او كه په منډه يو ځل تر خپلې خونې ورشم.
وار په وار مې زړه نا آرامه كېده، ما ويل هسې نه چې رښتيا وي، راځه يو ځل ورشم، خداى خو دې وكړي چې دروغ وي. روغتون مې مهران هوټل ته د ورتلو په هوډ پرېښود.

* * * * *

هلته هوټل په همغه خپل عادي حالت كې و ، داسې نه برېښېده چې دلته دې هم بيګا شپه كومه پېښه شوې وي، بيخى عادي حالت و. لومړى خپلې خونې ته وروختم، د هغې دراوزه كولپ وه، بېرته هوټلي ته راغلم، هغه ته مې وويل:
ـ زما ملګرى نشته، خونه هم كولپ ده.
هغه هېڅ ونه ويل، سمدستي يې بله كيلي راته ونيوله.
ما بيا ترې پوښتنه وكړه !
ـ زما ملګرى څه شو؟
هوټلي بيخي خپل ځان نا خبره كړ، ويې ويل:
ـ زه نه يم خبر چېرته به تللى وي.
بېرته خونې ته لاړم، هلته هر څه پخپل ځاى ول، كتابونه، د هغه مړي جامې او دواړه بيګونه دا هر څه همغسې چې زه ترې وتلى وم پراته ول. لومړى مې د كټ د سر توشكه راواړوله،

www.ketabton.com د پښتو كتابونو پر ليكه نړى

تومانچه همغسې چې ما ایښې وه، په همغه ځای کې پرته وه، توشکه مې لېرې ګوزار کړله، کاته مې چې د بالښت سره پیسې هم لېرې وغورځېدلې، همغه د مړي پیسې! شنه پنځسویز.
تومانچه مې پرګنډه ووهله او پیسې مې هم په جېبونو کې واچولې، بېرته له هوټل څخه راووتم، بهر ډېر لږ کسان په دې پېښه خبر ول، هغوی همدا یو نوم (کالیابهایي) یاداوه، ویل یې چې دا د ښار نوی ډاکو دی. نور مې نو بیخي له غمه زړه خولې ته راغی، له ډېرو نه مې د کالیابهایي د ځای پوښتنه وکړه، ټولو له پسخنده را پورې وخندل یوازې دوه کسانو راته وویل چې: (هغه یو بې ځالې زمری دی، څوک یې نشي نیولی، ډېر خطرناکه دی).
څه به یې اوږدوم، تر ماښامه ور پسې وګرځېدم، کرۍ ورځ مې د کالیابهایي په لټه کې تېره کړله، د ښار ډېری غله او ډاکوان مې راوکتل، ځینو کالیابهایي نه پېژانده او ځینو یې هم یوازې نوم اورېدلی و، هغوی په دې اند ښښنه کې ول چې څنګه یې ووینې، د هغوی له خولې چې هغه د شپې لخوا ښار ته راوځي او د خپلو ملګرو سره یې توپیر هم نه کېږي، ټول په تورو جامو کې دي، یوازې سترګې یې ښکاري او بس.
بېرته نا هیلی راوګرځېدم، شپه شوه، یو یو ستوری په اسمان کې راوځلېد او څراغونو د ښار ښایست ته یوه بله څېره ورواغوسته.
د ټکسي موټروان ډېرې خبرې کولې، خو زما چې تبیت وران و، د هغه خبرې وار په وار را باندې وغمېدلې، تر ډېره مې حوصله وکړه، نور مې طاقت ونه شو، غږ مې پرې وکړ:
ـ استاذه! همدلته زه ښکته کېږم.
ټکسي یې یوې غاړې ته ودراوه، وروسته یې شاته راوکتل.
ـ ښاغلیه! ته خو سالار سړک ته تللې!
ـ هو، خو ته به مې تر هغه ځایه لیونی کړې.
ټکسي وان په خپل عیب وپوهېد، لومړی یې ښښنه وغوښته، وروسته یې وویل:
ـ نور نه غږېږم، ډېر وبښه، زما پام نه و.
نور یې نو غږ تر خولې را ونه ووت، هغه په خپله موټروانۍ بوخت شو او زه د خپل لاله هانده نصیب په فکر کې لاړم، ماته دا کار پرته له نازه د بل هیچا نه ښکارېده، خو آخر ولې؟ سردار خو هغې ته هېڅ نه دي ویلي، ما خو هم څه نه دي ورته ویلي، هغې نو ولې په موږ پسې راختې ده؟ خو زه پوهېږم؛ ناز یوازې نه ده، خامخا یو څوک یې شاته شته چې هغه خامخا زموږ دښمن دی.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

ډېر مې پر خپل فکر غور وکړ، خو پرته له تورمنېجر څخه ما د بل هيچا سره څه نه درلودل، هرومرو همغه دی، اوس غواړي د کاليابهايي په وسيله ما له منځه يوسي، دا چې يوازې سردار په لاس ورغلی، علت يې همغه زما د نيمې شپې تګ و روغتون ته، کنه دا ځل يې هم پلان پوره بريالی و. اوس يې هم سردار شايد زما لپاره ژوندی پرېښی وي، هغه بې ګناه دی، که وژني نو ما وژني، سردار خوارکي خو تر اوسه ليدلی هم نه دی.
يو وخت ګورم چې ټکسيوان زما پر زنګانه لاس را ايښی دی- خوځوي مې، زه چې په وېښه وېده وم، په رېښو سترګو مې خوبونه ليدل، ټکسيوان لکه له خبرو څخه چې قسمي شوی وي، په پټه خوله يې مهران هوټل ته ګوته ونيوله. ما ته خندا راغله او همغسې مې په شونډو کې پټه کړه، د هغه دوه سوه روپۍ کرايه کېدله، ددې لپاره چې زما تر بېرته راتګه انتظار وباسي، يو سلګون مې بل ورزيات کړ، هوټل ته ښه په بېړه ورننوتم، مخامخ د سور بخوني مېز تر شا يو برېتور سړی ناست و، له هغه مې وپوښتل:
- کاليابهايي څوک دی؟
هغه راولاړ شو، سګرېټ يې په دوو ګوتو کې تر شونډو يووړ او يو لوګی يې تر خولې راووېست، وروسته يې وپوښتل:
- ما ونه پېژندې؟
- ولې! زه په همدغه هوټل کې اوسېږم، ته خپل ميلمه هم نه پېژنې!
هغه سره مې کړس جوړ شو، کتل مې چې همغه سهارنی سړی هم راغی او د برېتور په خوا کې ودرېد، ويې پوښتل:
- څه شور ما شور دې جوړ کړی؛ څه خبره ده؟
ما هم پرته له دې چې ځواب ورکړم د هغه ګرېوان ته مې لاس وروا چاوه، ښه ټينګ مې راونيو، ورته ومې ويل:
- همدا ته مې په کار وې، زما ملګری چا بوولی؟
هغه او ملګري يې دواړو هڅه وکړه چې د هغه ګرېوان زما له منګولو خوشې کړي، خو ما نور پرې نه ښودل، لومړی مې هغه برېتور تر وېښتانو راونيو، ډېر په ځغرده مې په خپل لوري راکش کړ او په نسکورې مې د هغه مخ له مېز سره وجنګاوه، دوهم ځل ته بيا اړتيا هم نه شوه، لکه مړی د مېز تر شا پرېووت. دا بل هم لا زما تر منګولو نه و وتلی، هغه د خپل ملګري په دې حالت ډېر وارخطا شو، چيغې يې کړلې:
- سليم، کامران! هله! د خدای لپاره، ما وژني؟

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

خو نور يې تر خولې بيا غږ راونه خوت، خوله يې همغسې وازه پاتې شوه، ځکه چې ما تومانچه پرسينه ورکېښوده، په بيړه مې ترې وپوښتل:
ـ زما ملګرى څه شو؟
سړي نور په عذر پيل وکړ:
ـ زما ګناه نه وه، کاليابهايي ډېر زورور سړى دى، د هغه مخه هيڅوک نشي نيولى، پرون شپه يې په صفاپالس کې هم يو سړى وواژه.
ما ورته وويل:
ـ مګر کاليا څه خبر و چې موږ دلته اوسېږو؟
ـ زه هم نه پوهېږم، څه کم دولس بجې وې چې هغوى راننوتل- اوستا ملګرى يې وويست.
ـ هغوى! يعنې نور هم څوک ور سره ول؟
د هغه خوله له وېرې وچه شوې وه، ويې ويل:
ـ هو؛ ټول څلور تنه ول، يوه پکې ښځه وه، خو له ځېرې نه يو هم نه پېژندل کېده.
اوس زما په نوم له هر پاکستاني څخه کرکه کېدله، هر يو دروغجن، دهوکه باز او نا ځوانه را سره مخ کېدل، غوصې دومره را وپارولم چې نږدې مې د هغه پر سينه ټوله تومانچه ورتشه کړې وه، خو په سر د هغې مې هم روغ پرې نه ښود، همغسې د هغه بل غوندې مې شونډې او پوزه پرې وروپړسول او شا پر تخته مې ټېله کړ.
هلته نور زما ځنډېدل خطر راته پېښاوه، په منډه بېرته راووتم، باور مې نه کېده چې هغه ټکسي دې د سړک پر غاړه راته ولاړه وي، توره شپه وه، ما به نو په څه ډول هغه ټکسي ليدلاى واى. لږ ځنډ وروسته مې کتل چې يو ټکسي راته ودرېد، کاته مې چې همغه ټکسيوان و، بې پوښتنې وروختلم.
ټکسيوان وويل:
ـ ښاغليه! زه هلته ولاړ وم، همدا چې سړک ته را ووتلې، ما ولېدې.
ما نور غږ ورته ونکړ، وېرېدم چې لکه ماته ژرنده اوس بيا پيل کوي، يوازې د حرکت کولو مې غږ پرې وکړ.
هغه وپوښتل:
ـ چېرته؟
ـ صدر، سيټي ستور ته.
هغه بېرته خپل ټکسي هملته ځاى پر ځاى ګوښه کړ، وروسته يې وويل:

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ هېروييين خو به نه وي درسره؟
زه يې حيران كړم چې دا څه وايي، په لوړ غږ مې ورته وويل:
ـ د څه شي هيروييين؟
ټكسيوان وخندل:
ـ وبښه ښاغليه ! مگر هغه ډېر حرامي سړی و ، ځېره يې د ملنگی وه خو په حراميتوب كې يې پر سر بل نه درلود.
ټكسيوان لږ څه غلی شو ، موټر يې روان كړ او وروسته يې زياته كړه:
ـ ياره ! ډېره ترخه خاطره لرم، هغه سړي هم لكه تا غوندې د سيټي سټور راته وويل، كيسه درته كوم؛ يوه شپه د اكبر پاچا كلا سره را روان وم، يو سړي لاس راكړ، هغه سره يوه كڅوړه هم وه، هغه موټر ته راوخوت او د همغه ځای پته يې راكړه چې همدا اوس ورروان يو، د شپې يوه بجه به وه، ډېر ښه په تبيت روان وم، زما خو همدغه عادت دی، خبرې ډېرې كوم او د هغه هم خبرې خوښېدلې، هغه ځان د سيټي سټور منېجر ښوده، ژمنه يې راسره وكړه چې هلته به مې په يوه ښه دنده بوختوي، خو دومره ژر يې ځېره بدله شوه چې زه يې حيران كړم. هغه يو ناڅاپه پرما چيغه راوكړه:
ـ موټر ورته ونه دروې ! ورځه ! ورځه پرې !
خو ما دا جرات ونشوای كړلای چې پوليسو ته موټر ونه دروم، هغه د شا له خوا زما پر څټ تومانچه راكېښوده، خو په سر د هغې هم ما موټر ودراوه، كاته مې چې دروازه يې پرانسته او منډه يې واخسته، ټولو پوليسانو په هغه پسې واچولې، يوازې يو مشر يې سره د يو بل پوليسه ما ته پاتې شول.
ټكسيوان په خپله كيسه سور راغلی و ، همدا وخت يې پام شو چې پر بله روان دی، موټر يې ژر راوگرځاوه، خو تر هغه وخته غلی و ، تر څو د سيټي سټور لارې ته بېرته سم شو، وروسته يې زياته كړه:
ـ يوه شوې وروره ! د هغه په كڅوړه كې هيروييين ول، د خره بچي ماته په موټر كې پرېښې وه، زه څه خبر وم، كنه ولا كه مې را پورته كړی وای.
زه بې گناه زندان ته لاړم، پوره پنځه مياشتې وروسته ايله را خوشې شوم، ما غوښتل هغه را پيدا كړم او پوليسو ته يې په لاس وركړم، خو زما له وس څخه وتلې خبره وه، زه يو غريب سړی د يو قاچاقبر سره څنگه ځان برابرولای شم؟ هغه چې دا كار كوي حتماً زور هم لري.

www.ketabton.com د پښتو كتابونو پر ليكه نړی

ټکسیوان خپله کیسه د یوه سګرېټ په لګولو تمامه کړه او د هغه د لوګیو سره یې ځان بوخت کړ، زړه کې مې ویل؛ آفرین پنجابیه ! زه په پردیو غمونو نږدې دی چې ځان تبا کړم او تا سره د خپل غم پروا هم نشته.
یوه شېبه چوپتیا خوره شوه او زه یو ځل بیا په چورتونو کې ډوب شوم. د هغه هوټل د کارکوونکي هغه خبره را په یاد شوه: (کالیابهایي په شالیمار هوټل کې هم یو سړی وواژه).
زه حیران په دې وم چې آخر دا کالیابهایي دی څوک؟ زه یې تر اوسه پورې پېژنم نه او هغه زما په مرګ پسې را اخیستې ده، عجیبه ده ! د شاهد او هغه بل په اړه خو یوازې زما او د ناز تر منځ خبره شوې وه، دا کالیابهایي بیا له کومه پکې را ګډ شو.
دا وخت ټکسي د سیټي سټور مخې ته ودرېد، د فکرونو سفر مې هم همدلته پای ته ورسېد. مغازې ته خلک تلل راتلل، زما هېڅ ګومان نه راته چې تورمنېجر به همدلته وي، هسې اټکلي راخوځېدلی وم.
ټکسیوان ته مې وویل:
ـ استاذه ! هغسې پر کینې لاس راوګرځه، شاته یو ګدام دی، زه همله ورځم.
موټروان خپل سر وخوځاوه خو څه یې ونه ویل. د کوڅې په نیمایي کې یې موټر زما په ویلو ودراوه، زه ترې ښکته شوم، وروسته مې له جېبه یو زرګون راوویست او ورته مې نیوه.
ټکسیوان کله پیسو ته وګوري او کله ماته، وروسته یې شونډې وخوځېدې:
ـ ښاغلیه ! ماتې نه لرې؟
په خندا کې مې ورته وویل:
ـ ماتې څه کوې؛ همدا ټولې درواخله !
ـ دا خو بیخي ډېرې دي.
ـ پروا نه لري، ټولې ستا شوې ! مګر هو ؛ زه بېرته راځم ګوره !
ټکسیوان ډېر خوشحاله شو، زه ترې روان شوم، تر شا یې په ډېرې خوښۍ غږ را پسې وکړ:
ـ هر وخت دې چې زړه وغوښتل راوځه، زه درته ولاړ یم.
خو زه نه پوهېدم چې څومره به ځنډېږم؟ هغه ته خو مې ځکه زر روپۍ ورکړلې؛ چې کیدای شي له دې ځایه بل ځای ته لاړ شم، او له هغه ځایه بل ځای ته، ما تورمنېجر لټاوه که هغه د لاهور په هر ګوټ کې وای، ور پسې ورتلم او دا مې هم چورت وهلی و، چې کیدای شي ټکسیوان راته ونه درېږي، خو غم یې نه راته اوس زما هر کار د قمار غونډې شوی و، مجبور وم چې همدا سې مې کړي وای، بله هېڅ لاره مې نه درلودله.

د پښتو کتابونو پر لیکه نړی www.ketabton.com

ټکسي له ګدامه ښايسته ټوټه لېرې پاتې شو، تر هغه ځايه په پښو ورغلم، د ګدام د دروازې زنګ مې وواهه، لږ ځنډ وروسته څوکيدار دروازه راته پرانستله، پر ځای ددې چې زه ترې پوښتنه وکړم، هغه راته وويل:

ـ منېجر صاحب خو نشته!

د څوکيدار په دې خبره شکمن شوم، په زړه کې مې راوګرځېدل چې هغه البته همدلته دی، ځکه يې مخکې تر مخکې داسې خبره وکړه. دا وخت يو بل څوکيدار هم مخامخ راته ودرېد، په څېره کې تر هغه بل پوخ و، ټوپک يې پر غاړه ځړېدلی او په ځير ځير يې راته کتل، مانه غوښتل چې له ده سره په خبرو بوخت شم، هغه بل ته مې مخ وروا ړاوه، ومې ويل:

ـ سمه ده؛ خو چې کله هغه راغی ورته ووايه؛ چې خان پيسې راوړې وې، خو ته نه وې.

زه ترې روان شوم، څوکيدار تر شا غږ را پسې وکړ:

ـ ښاغليه! ته صبر وکړه زه بېرته راځم.

دروازه يې همغسې د دغه بل څوکيدار په ډاډ پرانستې پرېښوده او په منډه دننه لاړ، نور نو ما هم ځنډ ونکړ، ټوپک والا څوکيدار چې خوله په خوله را سره ولاړ و، يو ناڅاپه مې پر مخ يو کلک سوک ورپورې کړ، بيا مې پر سترګو وواهه، تر هغو يې چې ځان خوځاوه، تر ويښتانو مې ټينګ ونيو او ښه په زوره مې دوه درې ځله د هغه سر له ديوال سره وجنګاوه او همغسې بې حاله نسکور پرېووت.

ما ددې لپاره بېړه وکړه چې که رښتيا هم تور منېجر په ګدام کې وي، نو بايد څوکيدار تر هغه ور ونه رسېږي په منډه دننه ورننوتم.

کتل مې چې رښتيا هم هغه د تورمنېجر له دفتر څخه بېرته په راوتلو کې و، ما نو داسې ګمان وکړ، چې البته هغه سره يې ليدلي دي، د ديوال خواته ودرېدم او کتل مې ورته چې څه کېږي؟ خو له دفتره هېڅوک راونه وتل او څوکيدار هم پر بله روان شو.

زړه نا زړه مې غږ وروکړ:

ـ ای وروره! خبره واوره.

څوکيدار چې زه دننه وليدم، بېرته يې په منډه تر ما پورې ځان راورساوه، هغه ډېر پنډ سړی و، پوهېدم چې مړوندو ته مې نه راځي، کنه کله مې دومره ورته کتل.

يو بنډل پيسې مې چې مخکې تر مخکې په لاس کې ورته نيولې وې هغه مې ورکړلې، وروسته مې ګنډې ته لاس کړ، ورته ومې ويل:

ـ هه؛ دا نورې پيسې هم دراخله، ته يې ورکړه زه څمه چې کار لرم.

www.ketabton.com د پښتو كتابونو پر ليکه نری

زه خو پوهېدم چې ډېرى پاكستاني په پرتوګ كې هم يو جېب جوړوي، ځكه مې داسې ورته وويل، خو چې كله يې په تومانچه سترګې ولګېدلې، خوله يې وازه پاتې شوه او هغه زما پيسې يې هم بېرته ترلاسه وغورځېدلې. څوكيدار كه هر څومره پنډ و، خو اوس يې زما د تومانچې له وېرې هېڅ نه شواى كولى، بې ځنډه مې غږ پرې وكړ:

ـ خوله و نه خوځوې، اوار پر ځمكه پرېوځه!

نور نو دوهم ځل ته اړتيا هم نه شوه، هغه همغسې په پټه خوله پرېووت، همدا چې سر يې ځمكې ته ورنږدې شو، بې دريغه مې يوه لته پر څپړغوږي ور پورې كړله، بيا مې وواهه- ور پسې مې بيا وواهه او پرې مې نه ښود چه له ځايه را پورته شي، هلته يوه ډبله اوږده او سپنه پرته وه، په هغې مې د سر پر كاسه وواهه چې همغه ګوزار ؤ او بس، څوكيدار نور شخ پخ وغځېد.

د تور منېجر دفتر تش تور و، له هغه ځايه بېرته راووتم، مخامخ كونج كې د يوې خونې څراغ بلېده، كړكۍ ته يې شنې بخونې پردې ځړېدلې وې، منځ يې نه را ځرګندېده خو ګمان مې كېده چې هرومرو به څوك پكې وي.

ورو- ورو د ديواله خواته ور روان شوم، هلته د جنراتور په خواكې دوه بېلره تېل ايښي ول، زړه مې غوښتل چې راځه دا ټول ګدام ته اور ورواچوم، هسې هم د قاچاقو لوى مركز دى، خو اوس يې وخت نه و او ترې تېر شوم. خونې ته وررسېدلى نه وم چې په هغې پرده كې مې د يوې ښځې سيورى د تېرېدو په حال كې وليد. دوه زړى شوم، چې دا ښځه بيا دلته له كومه شوه؟ دا لكه چې د تورمنېجر ښځه ده كه څنګه؟ خو ډېر چورت ته مې وخت ورنكړ، د كړكۍ تر شامې غوږ ونيو يو نارينه غږ زما تر غوږه شو، چې ويل يې:

ـ نيم ساعت وروسته درځم، زما امانت بايد ټول راته وسپارې، نه نه؛ همدا نن شپه، ياره نور به پاكستان ته رانشم، ځه هغه نورې معاملې دې وي اوس، هو ورووه؛ زه ډېره بېړه لرم، هو بلكل، دا دى زه درغلم.

لږ ځنډ چوپتيا خوره شوه، وروسته بيا همدغه غږ چې د تور منېجر و، را اوچت شو:

ـ اشفاقه څه كوې؟ څه فيل خونه دى، ياره خو! ښه- ښه! شاباس؛ خو خيال كوئ ګوره، څوك مو ونه ويني، ښه- ښه د ريونډ سرك شاته په هغو ونو كې، څه سمه ده، ژر راځۍ چې هغه بل حرامي به خامخا اوس هوټل ته راغلى وي.

ماته هم نوره حوصله را پاتې نه شوه، دروازه مې د تومانچې په ميل ور وټكوله.

تور منېجر غږ وكړ:

د پښتو كتابونو پر ليكه نړۍ www.ketabton.com

ـ څوک؟
په ځواب کې مې بيا دروازه وروټکوله، دا ځل د دروازې کړپا شوه، ځان مې ورته چمتو کړ، مخامخ ورته ودرېدم. همدا چې دروازه په خلاصېدو شوه، ښه په زوره مې په اوږه ووهله، ورننوتم. تورمنېجر شا په تخته د خونې منځ ته ورولوېد، دننه د ناز په ليدلو چې نيمه بربنډه د کټ په خوا کې ولاړه وه، بيخي حيران شوم.
دا وخت تورمنېجر ديواله ته ودرېد، دواړه سترګې يې زما تومانچې ته نيولې وې، خو هېڅ يې له وسې نه کېدل، زړه کې خو به يې هم ويلي وي چې دا د بلا بچی ګوره په هېڅ ډول هم مړ نه شو.
ترې ومې پوښتل:
ـ زما ملګری دې څه کړ؟
هغه هېڅ ځواب رانه کړ، بيا مې په لوړ غږ ورته وويل:
ـ حرامي! تا ته وايم، زما ملګری دې څه کړ؟
دا ځل يې شونډې وخوځېدې، خو زه ور باندې ونه پوهېدم، د هغه خوله ډکه کېدله، پان(يوډول سپکه نشه ده) يې په خوله کې و، لومړی مې هغه ور باندې له خولې ترې وغورځاوه، وروسته مې بيا په لوړ غږ ورته وويل:
ـ ووايه! څه شو زما ملګری؟ بل ځل بيا پوښتنه نه کوم، بيا ته پوهېږې او دا تومانچه.
په کراره يې وويل:
ـ ماته نه دی څرګند.
نور مې ځنډ ونه ويست، پر ماشه مې ګوته کېکاږله، چې له همدې سره زه هم وار خطا شوم، زما تومانچه بنده شوه.
دا وخت ناز په زوره چيغه کړه:
ـ کاليا! مه يې پرېږده.
اوس نو چې کاليا هم تورمنېجر وخوت، زما په ټوله کيسه باندې سر خلاص شو، او د انتقام اور مې په زړه کې لا ورته را وکتېد، تور منېجر دا فکر وکړ چې راځه اوس ور باندې برشوم، ښه په زړورتيا يې پر ما را منډه کړله، خو ما هم سمدلاسه مړوند ورکړ او نور مې پرې نه ښود چې پښې يې پر ځمکه ولګېږي. داسې ټينګ مې پر ځمکه وويشت، چې آن متيازې يې لاړلې. ناز هڅه کوله چې وتښتي، خو هغه مې هم تر ويښتانو را ونيوله او دومره مې ووهله چې تر تور منېجر هغه بدتره شوه. تورمنېجر بل ډول خوله نه چوله کوله، اخر يې

د پښتو كتابونو پر ليكه نری www.ketabton.com

د وهلو له زوره اقرار وکړ؛ چې سردار يې د ريونډ سړک شاته په ونو کې وژلی دی. غوصې بيخي بې صبره کړم، دا چې هغوی دواړه مې شا په شا يو تر بله تړلي ول، د دواړو لاسونه او پښې مې هم په داسې ډول ورمات کړل چې له هر ګوزار سره به له ما څخه هم يوه چيغه وختله، سم ليونتوب مې کاوه.
له خونې راووتم، ما خو يوازې د بېلرونو تېل ليدلي ول، چې هغه هم زما په ګمان ډېزل ول، غوښتل مې همغه پرې وروشيندم او اور ورته واچوم، کاته مې چې هلته ګوښه درې بوشکې نورې هم ايښې وې، هغه د پټرولو څخه ډکې وې، نور مې نو هېڅ چورت پکې ونه واهه، يوه مې راواخستله، لومړی مې پر ناز او تورمنېجر وروشيندل، وروسته مې خونه هم پرې ولړله او همغسې مې پر ځمکه تويول ترې راووتم، د دواړو بېلرونو خولې مې هم ورپرانستلې او پر ځمکه مې څملول. څه به يې اوږدوم، ټول ګدام کې مې همغه دريواړه بوشکې پټرول وشيندل. خو پرته د څوکيدار له خونې څخه چې هغوی دواړه څوکيداران لا ژوندي ول د وژلو زړه مې پرې ونه کړ. هغوی دواړه مې د همدوی خپلې خونې ته راوړل، همغسې لکه تور منېجر او ناز مې چې تړلي ول، له دوی څخه مې هم ځان بېغمه کړ، يو څوکيدار چې لږ په حال راغلی و؛ يوه يوه چيغه يې کوله، د هغه مې خوله په يو دسمال ښه کلکه وروتړله، وروسته کرار همل‌ته کښېناستم.
اورلګيت مې په لاس کې و، په تمه وم چې هغه نور اندېوالان خو يې هم راغوښتي دي، شايد په همدغو څو دقيقو کې را ورسېږي، بيا به نو د ټولو چاره په ګډه وروکړم.
پوره پنځلس دقيقې کښېناستم، هغوی رانغلل، ځمکې هم نور هېڅ ځای نه راکاوه، کله به مې دروازې ته سر ورښکاره کړ او کله به په خونه کې ښکته او پورته ګرځېدم، پنځه دقيقې نورې هم اوښتې وې چې بهر د موټر آرنګونه شول، دوهم ځل آرنګ سره ورووتم، ما پخپله دروازه ورته پرانستله، دروازه خو مې لومړی ليدلې وه چې د بلبلرنګ په وسيله د ديواله يوې خواته راکشکېدله، ما د دروازې شاته ځان نيولی و، زه يې هېڅ ونه ليدم او بل هغوی څه خبر ول، چې زه دلته راغلی يم؟.
موټر دننه د ګدام منځ ته تېر شو، نور نو ما هم صبر ونه کړ، دروازه مې همغسې پرانستې پريښوده، همدا چې هغوی د موټر دروازې پرانستلې، ما ټول اورلګيت ته اور واچاوه او بې ځنډه مې د پټرولو ککړ ځای ته وروغورځاوه.
نور نو په منډه له ګدامه راووتم- ډېر په منډه، چې له يوې سرې لمبې سره يو غړ راپورته شو، زه يې په کوڅه کې وويرولم، داسې اور ما تر اوسه يوازې په فلمونو کې ليدلی و،

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

خدای خبر که هغه دواړه څوکيداران هم ژوندي پاتې شوي وي، د وېرې منډه وه، هغه د چا خبره: د سترګو په رپ کې مې ټکسي ته ځان ورساوه او پکې وختم.
د خدای فضل و ، چې ټکسيوان خوب وړی و کنه وختي به د اور له وېرې هغه هم تښتېدلی و.
هغه لا خوبلنې سترګې موښلې چې ما غږ پرې وکړ:
ـ استاذه ځان باسه !
ټکسيوان چې تر شا د اور لمبو ته وکتل، وارخطا يې موټر چالانه کړ او روان شو، په عمومي سړک تر يوه ځايه لاړ، وروسته يې ټکسي يوې خوا ته ګوښه کړ، ويې ويل:
ـ د تېلو بوی درنه ځي، هغه اور لکه چې تا اچولی.
زه يې په څنګ کې ورسره ناست وم، پوه شوم چې سړی را باندې غل شو، ورته ومې ويل:
ـ درځه استاذه ! زما له اور سره څه دي، درځه زه کار لرم.
خو چې هر څومره مې ورته وويل، هغه همغسې په خپل خره سپور و، البته را څخه ووېرېده، ځکه خو په يوه ساه راته لګيا و چې(ښکته شه- ښکته شه ! کنه نو پوليسو ته دې په لاس ورکوم).
رښتيا هم د پوليسانو ډېر بد حال و، له هرې خوا څخه ايمرجنسي (ببړني) آرنګونه را پورته کېدل، پر دغه سړک هم د پوليسانو موټرنو بد حال جوړ کړی و، فکر مې وکړ چې که چېرې همداسې ترې ښکته کېږم، نو هېڅ شک نشته چې سمدستي مې پوليسو ته په لاس ورکړي.
راځه لومړی بايد د همده کار وروکړم.
يو ناڅاپه مې په يو لاس تر ستوني ونيو او په بل لاس مې د سوکانو پيل پرې وکړ، داسې نه چې د هغه پر مخ ما وينې راوبهولې، هغه هم لکه روی داسې و، زما د مخ او غاړې پوټکي يې په خپلو شوکارو راواړول، خو هغه مې هم داسې کړ چې نه د پېژندو او نه هم د خوځېدو شو، ښه مې وپړساوه.
اوس نو په بيغمه زړه له ټکسي څخه ښکته شوم، او کرار کرار د سړک پر غاړه روان شوم.

* * * * *

زه د سردار خوارکي په غم کې ورک وم، په زړه کې مې همدا دعاګانې کولې چې: خدايه پاکه ! کاشکې هغه ژوندی پاتې وي، ته د تورمنېجر خبره دروغ کړې ! ته يې ژوند ولرې !
خو زما دعاګانې ډېرې ناوخته وې، شايد ملايکو د آمين ويلو پر ځای ښه راپورې خندلې وي.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نری

ښایسته ډېر مزل مې کړی و، یو بل لوی سړک ته وتلی وم، اوس هم د اطفائیو آوازونه په ښارکې خوربدل، اور دومره زور اخیستی و چې د اسمان مخ یې بیخي په لوګیو پنا کړی و.
زه په دې چورت کې وم چې اوس په کومه لاړ شم؟ کاشکې چې ریونډ سړک مې لیدلی وای، ولاچې پلی خو ورغلی وای، هملته د سړک پر غاړه ولاړ وم، یو ریکشا راته ودرېد، ریکشاوان ته البته لیونی ښکاره شوم، ځکه زما ګریوان څیرې او په بد حالت کې وم هغه بېرته مخ رانه واړاوه او روان شو.
دا وخت سمد ستي ورپسې یو ټکسي ودرېد، ټکسیوان هم چې راته وکتل، د ځان سره یې په پښتو ژبه وویل:
ـاوه؛ دا خو لیونی دی.
بې څنډه مې ور غبرګه کړله:
ـلیوني پسې مه ګرځه! پیسې درکوم.
سړي زما له دې خبرې سره سترګې راکې ښخې کړلې، په دې حیران شو چې روغ سړي ته یې لیونی وویل، اوس نه له شرمه تللی شي او نه هم راته وایي چې موټر ته وروخېژم.
ما ورزیاته کړه:
ـریونډ سړک ته ځم.
هغه موسکی شو ویې ویل:
ـراځه کښېنه.
ټکسیوان پر لاره ډېر خوږ - خوږ کېده، داسې برېښېده چې پښتنولۍ پاللو ته ژمن و، خو زه چې د سردار په اندیښنه کې وم د ده یوې خبرې ته مې هم پام نه و.
بیخي ډېر مزل مو وکړ، له ښاره ووتلو، ټکسیوان غږ وکړ:
ـوروره! دا ریونډ سړک دی.
ما چې یوې خوا او بلې خواته وکتل، یوازې کورونه ښکارېدل ورته ومې ویل:
ـ کومه دي؟ دلته خو ونې نشته.
هغه بیا په حیرانۍ راته وویل:
ـد څه شي ونې؟
ـنه یم خبر؛ خو وایي چې د همدغه سړک پر غاړه ګڼې ونې ولاړې دي.
ټکسیوان سر وخوځاوه:
ـ ښه - ښه؛ هغه ځای خو مخکې دی.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

په ځغرده مې ورته وويل:
ـ درځه هملته مې ښکته کړه !
رښتيا هم تر هغه ځايه ډېره لاره وه، لېرې لېرې ځراغونه بلېدل، خو هلته نږدې کومه ودانۍ نه ستړګو کېدله. خداى خبر چې ټکسيوان د پښتنولۍ په خاطر را سره راغى او كه هسې خداى پاک را باندې مهربان کړ، کنه دومره ناوخته کې خو که هيڅا هم راوستلاى واى.
ټکسيوان ته مې يو زرګون ورکړ، هغه هم نرغوندې په جېب کې واچاوه، داېې ونه ويل چې لږدې يا ډېرې، يوې خوا او بلې خوا ته يې ستړګې واړولې، وروسته يې وپوښتل:
ـ ته خو ليونى هم نه يې، دلته نو دا وخت څه کوې؟
په ځواب کې مې ور غبرګه کړه:
ـ دا پرتا اړه نه لري، ته کولى شې چې لاړ شې.
هغه خپل سر په يوه خوا کوږ کړ او هغمسې يې ټکسي پونده کړ، لاړ په يوه دقيقه کې پنا شو. ما هم سړک نور پرېښود او پر ځنګله ورننوتم، ځنګله کې شور ماشور پيل شو، مارغان والوتل، په هوا يې چيغې بوغارې جوړې کړلې، يوازې همدا مارغان نه ول چې له خوارړه خوبه ووتل، زما هر دوهم او دريم قدم سره به د مارغانو يوه ډله پورته کېدله، شر او شور به يې جوړ کړ. د ځنګله منځ کې د اوبو لويه وياله غځېدلې وه، اوبه داسې نرمې پکې بهېدلې چې هېڅ غږ يې نه درلود، سور به يې دوه متره کم او زيات کېده، هغې بلې غاړې ته يې نه شواى پورې وتلاى. بلاخره مې د ځنګله په ښکته خوا کې د ويالې پر سر يو پل وليد، پورې خواته واوښتم، خو ها خواته مې هم سردار ونه موند، ناهيلى بېرته راوګرځېدم. زړه مې خولې ته راغلى و، ژړا مې بيخي تنبتېدلې وه، داسې وم لکه په ستوني کې مې چې کانې بند وي. له ويالې څخه بېرته را پورې وتلى وم، چې پر بوټ پورې مې لکه ختې چې ونښلي او لږ څه ور باندې وښويدم، حال دا چې ځمکه وچه کلکه وه، ژر مې ښکته ځمکې ته وکتل، ما ويل هسې نه چې پر چټليو ختلى يم، ځاى پر ځاى هملته د پښو پر سر کښېناستم، خو نه چټلي وه او نه ختې، همغه يوه ټوټه ځاى په تازه وينو لړلى و او يوه غټه چاړه هم هلته پرته وه، د هغه ځاى شااوخوا مې راوکتلې، خو بيا مې هم سردار ونه موند، فکر مې وکړ چې يا خو ترې تنبتېدلى دى او يا يې هم بل ځاى ته وړى دى، که څه هم د سپوږمۍ رڼا خوره وه، خو ونې ډېرې ګڼې وې، رڼا يې نه پرېښودله چې پر ځمکه را پريوځي.
اړ شوم چې په خاپوړو وينه وڅارم، خو دوه قدمه وړاندې وينه هم سمه نه برېښېدله، له هغې وروسته مې پر يوه څرښندۍ ستړګې ولګېدلې، داسې لکه څوک چې کش کړ شوى وي، د

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ځان سره وانګېرله چې خامخا هغه ژوندی دی، په پښو يې چې وسه نه ده شوې، هرومرو يې هڅه کړې تر څو يوه څرګند ځای ته پر سينه ځان وباسي. ځرښندی د ځنګله تر بره سره بوتلم، اوس مې داسې اټکل وکړ چې هغه به تر سرکه هم ځان رسولی وي، خو افسوس چې هغسې نه و، له ځنګله څخه په وتلو کې ځرښندی ښی خواته ګرځېدلې وه، همدا چې زه وروګرځېدم، په سردار مې سترګې ولګېدلې، هغه يوې ونې ته تکيه کړې وه، سر يې ښکته ځوړند و او پښې يې اوږدې غځولې وې.
خدای منې دا زړه مې اوچته ببرته را پر ځای شو، غږ مې ورباندې وکړ:
ـ سرداره ! سرداره !
خو هغه خوراکی نور ځواب ورکولو ته نه و پاتې، په خټو ککړې سينې څخه يې وينې راخوټېدلې، که څه هم هغه د ژوندي پاتې کېدو ډېره هڅه کړې وه، خو ما ناوخته کړله او پر وخت ورته راونه رسېدم. يا پاکه خدايه ! په څه ناتارو به يې وژلی وي، سينه يې ټوله سوری سوری وه، څومره به يې د ځان سره ويلي وي چې: (بی غير ته ننګياله ! ته خو هم ښه خبر يې، راشه وګوره پر ما څه تېرېږي).
د چا به زړه طاقت وکړي؟ زوی به يې هلته لاره څاري چې پلار به يې د سوغات سره سبا يا بل سبا ورځي، خو خبر نه دی چې دا بې ګناه زما په خاطر په خپلو وينو کې لت پت شو او کورنی خو يې پر ځای پرېږده ! که هغوی راته ووايي چې دا ولې؟ زه به يې بيا په ځواب کې څه وايم؟
په هغې توره شپه کې پرته له خدايه بل هيڅوک زما د ژړا اورېدلو نه و، هلته يوازې زه او زما ژړا ژوندي وو، نور هر څه مړه ول هر څه.

* * * * *

رڼا را خوره شوه، د ځمکې مخ روښانه شو خو لمر لانه و راختلی چې مخامخ يو ځوان راته کښېناست، د هغه له سترګو هم اوښکې وبهېدلې، ويې پوښتل:
ـ وروره ! دا ولې؟
زه ورته ژړغونی شوم:
ـ دا وګوره ! په چړو يې سوری سوری کړی.
ځوان د سردار پر ټټر لاس ورکېښود ويې ويل:
ـ زه هم دا وايم؛ دا چا داسې کړ؟

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

ـ زه يې څه پېژنم، هغوی مور له ښاره دلته راوستلو، ډېر وحشتناکه خلک ول، زه ترې په تېښته بريالی شوم، کنه زه يې چېرته داسې پرېښودم.
ځوان له خبرو څخه ډېر خوا خوږی انسان برېښېده، ويې ويل:
ـ دلته مه کېنېږه، راځه زه درسره مرسته کوم، که پوليسان راغلل بيا به يې له غمه نه شې خلاصېدی.
په لوړ غږ مې وويل:
ـ نو څه وکړم؛ چېرته يې يو سم؟
ويې پوښتل:
ـ ولې؛ ستاسو کور چېرته دی؟
ـ په افغانستان کې.
ځوان اوچته پاڅېد، سوزوکي موټر يې چې د سړک پر غاړه ولاړ و، هغه يې ښه نږدې راووست وروسته يې غږ راوکړ:
ـ ما خپل ورور وګڼه! زه در سره مرسته کوم بېغمه او سېږه.
ما هېڅ ونه ويل هغه زياته کړه:
ـ ای وروره! د پوليسو ځواب بيا زه نشم ويلی، را پاڅېږه ژر شه!
سردار شهيد مو په دواړو د هغه موټر ته ورپورته کړ، جنازه مو د هغه کور ته يووړه، هلته مو کفن ورکړ او وروسته مو په تابوت کې کېښود. ځوان د يو حاجی زوی و، ډېره بشردوسته کورنۍ يې وه، په هغوی کې د انسان دوستۍ احساس و، داسې يې نه ګڼله چې زه د بل هېواد يم. هر يوه به بېلابېل تسليت راکاوه، ډېر خواخوږي خلک ول.
هر څه تيار شول، وروسته حاجي صاحب خپل زوی ته وويل:
ـ دانيال بچيه! ورشه د کاکا پلاينکوچ دې راوله په هغه کې يې يوسې.
همغسې وشول، جنازه مو پلاينکوچ کې کېښوده، وروسته ځوان پخپله شټرنګ ته کېناست او حرکت مو وکړ.
که خدای پاک دا ځوان پر ما نه وای را پېښ کړی، بيا به هم حيران پاتې وم چې څه مې کړي وای؟ رښتيا هم که پوليسان هغه وخت هلته راغلي وای، بيا نو چا دا ورسره سپېنوله؛ چې سردار چا وژلی دی؟ زه به په زندان کې پروت وم او د سردار بدن به د پنجاب خاورو خوړلی و.

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ

لنډه پردې د سردار زوی زمان مو هم له او کاړې څخه راواخيست او د تورخم پر لوري را رهي شوو. تر نيمايې لارې پورې زمان بيا ډېر وژړولم، هغه خوارکي ډېرې سوې سوې چيغې وکړې، کله به د خپل پلار پر تابوت ورنسکور شو او کله به يې زما په غاړه کې لاسونه راواچول، راته ويل به يې:
ـ کاکا؛ دا ولې؟ دا چا داسې کړ؟
خو ما هېڅ ځواب نه شوای ورکولی، په پټه خوله مې له سترګو څخه اوښکې را بهېدلې.
تر هغو چې لږ څه آرامه شو او وروسته مې بيا لنډ - لنډ په کيسه وپوهاوه.

* * * * *

ماخوستن تورخم ته راورسېدلو، که څه هم دانيال ته ما ډېر وويل چې د تورخم له دروازې څخه دېخوا ته يو قدم هم نور زحمت نه درکوم، خو هغه لکه پښتون؛ ډېر سر زوری و، زما خبرې ته يې هېڅ غوږ نه نيوه، همدا يې ويل چې:(نه ! تر کوره مو خامخا رسوم).
ما هم نوره ورسره ونه غځوله، لاړم د دوه ورځو د دخول پاڼه مې راواخستله او افغانستان ته را دننه شولو، سردار خو د خپل اصلي ځای په اړه راته ويلي ول، هغه په ننګرهار کې د خوګيانو ولسوالۍ و، خو دا يو کال کېده چې کور يې د جلال آباد ښار ته راوستلی و، نور نه وم خبر، چې د ښار په کوم ځای کې اوسېده.
د شپې لس نيمې بجې وې، د جلال آباد ښار ته راورسېدلو. زړه مې ډېر نا ارامه و، همدا اندېښنه را سره وه چې څه به اوس پېښېږي؟ داسې يو دم جنازه د چا په کور ورننوتل ! ډېره سخته خبره ده. اوس نو دانيال ته زمان لاره ورښودله، څو ځله په کوڅو کې له زمان څخه هم لاره ورکه شوه، په يوه او په بله؛ چې يو وخت يې په يوه کوڅه کې د لېرې نه يوې دروازې ته ګوته ونيوله او غږ يې وکړ:
ـ هاغه دی، هاغه دی زموږ کور !
باور دې وشه، ټول بدن مې په رېږدېدو شو، حيران پاتې شوم چې کورنۍ ته به يې اوس څه وايم؟ ډېر وېرېدم.
د سردار جنازه مو د کور پر وره ورننويستله، د هغه کور چوپتيا په داسې غږونو بدله شوه، چې پر هغې ټوله سيمه يې وير ګډه کړ، داسې څوک نه و چې هغه وخت يې د هغوی په کړس ژړا ته طاقت کړی وای، يوه له غم او درده ډکه کړنګېدلې شپه جوړه شوه، له هرې خوا څخه

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

خلک رامات شول، کوڅه خلکو پر سر واخیسته، هر چا سره همدغه پوښتنه وه: (دا چا وژلی؟ولې په څه خبره باندې؟)
خو د ځواب سړی یې یوازې د سردار زوی و ، هغه هم دننه د پلار پر مړي یې چیغې او بوغارې وهلې، زه لکه ترهېدلی ځاروی کرار د یوه دېواله خواته غلی ولاړ وم هیڅ نه پېژندلم، او نه هم ما د چا سره په دې اړه خواله کول.
ډېر ځنډ وروسته یو ډاټسن موټر، چې هغه وخت خلکو د بایفور په نوم یاداوه، د سردار د کور دروازې ته مخامخ ودرېد ، درې کسان چې تور پګړې یې پر سر تړلې ول، ترې را ښکته شول. هغوی ما څه پېژندل؟ خو خلکو ویل چې د سردار د تره زوی ملا درویش اخند دی او هغه دوه نور د هغه انډیوالان دي.
یوازې ملا درویش اخند دننه کور ته ورننوت او انډیوالان یې هملته د خلکو سره په خبرو بوخت شول، زه چې له ډېره وخته ولاړ وم، هسې هم ډېر ستړی شوی وم اوس مې بیخي پښې شخې شوې، هملته مې ځای پر ځای دیواله ته ډډه ووهله، کښیناستم. شاوخوا پنځلس دقیقې به وتلې وې چې ملا درویش په منډه له دروازې راووت، غږ یې وکړ:
ـ سردار له پاکستانه چا راووړ؟
زه څه خبر وم چې دا ډېر ناځوانه سړی دی، اوچته ورپاځېدم په ځواب کې مې وویل:
ـ ما راووړ.
له همدې سره یې تومانچه راته ونیوله، خو دابه و چې انډیوال یې په څنګ کې ورسره ولاړ و ، هغه لاس ورواچاوه او د تومانچې خوله یې د ځمکې خواته ټیټه کړله، کنه له نامه پورته یې غلبېلولم، په سر د هغې بیا هم هملته ځای پر ځای پریوتم، خلک را باندې را ټول شول، ما داسې فکر کاوه چې البته پر دواړو پښو لګېدلی یم، ځکه دواړه پښې مې راپسې مړې شوې وې، وروسته مې د خلکو له خولې اورېدل چې ژغورل شوی یم، یوازې د یوې پښې پر ورانه مې ګولۍ لګېدلې وه. کاته مې چې زمان هم په منډه راورسېد ، هغه له یوه او بل څخه پوښتنه کوله:
ـ دا چا وویشته؟دا ولې... ؟
خلکو چې د ملا درویش نوم ورته واخیست، زمان سمدلاسه په ښکنځلو پیل وکړ او په همغه کوڅې ځان یې په ملا درویش منډه وروا خیسته.
متل دی چې(د هلک تر منډې زده او تر پروته نه)دا رښتیا هم ! لومړی یې زه په هغه نامرده پر ځمکه را نسکور کړم او اوس دادی په دوه دوه نه ورته درېده ، چې ولې یې زه وویشتم؟

www.ketabton.com د پښتو کتابونو پر لیکه نړۍ

* * * * *

خو بیا هم هماغسې لکه پلار یې چې له غیرته ډک و، زوی یې هم په هلکتوب کې چې لا د شپاړسو کالونو نه و شوی، د انډیوالۍ او میلمه پالنې (*)پاس یې درلود.
هغه د خپل پلار مړی په کور کې همغسې پرېښود او زما سره روغتون ته لاړ.
د شپې یوولس نیمې بجې وې چې زه را په حال شوم، زمان پوره دوه ساعته راسره تېر کړي ول، کله یې چې زه په هوښ ولیدم، په شونډو کې موسکی او له سترګو یې اوښکې راروانې شوې، ویې ویل:
- کاکا! ما وبښه؛ ټوله ګناه زما ده.
- نه زمانه! دا هر څه د خدای له لوري دي.
- نه کاکا؛ زه رښتیا وایم، ماکه هغه ته ستا کیسه نه وای کړې هغه به ته ولې ویشتلې، هغه ډېر بد انسان دی.
ما یې پر اوږه لاس ورکېښود ورته ومې ویل:
- ګوره زمانه! ګناه ټوله زما ده چې زه بیا هم مړ نه شوم، زه باید مړ وای، زه باید تر سرداره مخکې مړ وای.
زمان ژړغونی شو:
- خدای دې نه کوي، داسې مه وایه!
زما هم له ژړا نه سترګې راډکې شو، دواړو ښه وژړل، وروسته زمان په ژړا وویل:
- کاکا! ته باید بېرته پاکستان ته لاړ شې، دا ډاکټران ستا علاج نشي کولی، نه چې پښه دې پرې شي.
د زمان هوښیارۍ ته بیخي حیران پاتې شوم، د پلار مړی یې په کور کې پروت و او ده دلته زما د پښې

(*) پاس: احترام

غم کاوه، وروسته یې له خپلو جېبونو پیسې راوویستلې او شونډې یې وخوځېدې:
- هه کاکا! دا پیسې دې واخله؛ زه به نور درنه لاړ شم.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com

زه پوه شوم چې د بې هوښۍ پر مهال يې را څخه اخيستې وې، ټولې پيسې مې بېرته ورته ونيولې، په غوصه شوم ورته:
- واخله بې عقله! دا ټولې ستا د پلار دي، هسې مې هم ټولې تاته درکولې؟
د هغه پر سرو باړخوګانو بيا اوښکې را ماتې شوې، ما ورزياته کړه:
- واخله! دا ستا د پلار حق دی، د همدې لپاره مې د ځان سره را اخيستې وې.
خو بيا هم د پلار په هغو يو لکو روپيو چې خبر و، همغه يې واخيستلې او په ژړا ژړا يې خدای پاماني وکړله.
زمان خپل کور ته لاړ او مور بېرته پاکستان ته رهي شولو، دا هر څه خو په تقدير کې ليکلي ول، خو نه به مې د زمان همت او غيرت هېر شي او نه هم د سردار مرګ.
څومره چې زه د سردار مرګ ودردولم، که خو په ټول ژوند کې دردېدلی يم، د هغه سوری سوری سينه او هغې ونې ته يې ناستی، ډېره سخته شېبه وه، خو بيا هم پر ما هېڅ ونه شول، هغه وخت هم را باندې تېر شو چې سردار مې په هغسې تريخ حالت کې ومونډ.

* * * * *

څه به يې اوږدوم، دوه اوونۍ وروسته مې په (مايو) روغتون کې د لکړو سره ښپه پر ځمکه ولګوله، اوس نو د دانيال کورنۍ زما کورنۍ ګرځېدلې وه، هغوی زه ډېر نازولم هره ورځ به زما پوښتنې ته راتلل، پلار- مور او درې خويندې به يې داسې راته خوشاله- خوشاله کېدل، لکه يوه سکني ته. کله کله به د ځان سره فکر يووړم چې: پنجابيان هم عجيب خلک دي، ځوک مې له ډېرې مينې په زړونو کې ځايوي او ځوک مې هم له ډېرې کرکې د مرګ خولې ته ورکوي.
خو دوی بيخي ښه خلک ول، ډېر پاک او صادقه خلک. هغوی زما د نوم جوړښت (ننګيال له دانيال) سره يو الهی پيوستون باله او ويل به يې: (تاسو دواړه خدای پاک يو د بل سره يو ځای کړي ياستۍ، کنه ننګيال چېرته او دانيال چېرته).
د روغتون په انګړ کې به دانيال ښکته او پورته ګرځولم، دا د هغه برکت و چې ښپه مې ورو- ورو په رارغېدو شوه او ورځ تر بلې پياوړی کېدم. دانيال ته مې د صايمې په اړه هر څه وويل، آن ټوله کيسه مې ورته تېره کړله، خو دا مې ونه ويل چې تورمنېجر ما له دنيا نه تېر کړ او نه هم دانيال دا ګمان پر ما کاوه چې زه دې هغومره غټ کار وکړای شم.

* * * * *

د پښتو کتابونو پر ليکه نری www.ketabton.com

د ځلورمې اوونۍ د پنجشنبې ورځ وه، چې زه له روغتون څخه رخصت شوم، او په ډېر عزت يې بيا هم زه خپل کور ته بوتلم. هلته په کور کې يې په سبا شپه زما لپاره يوه په زړه پورې مېله جوړه کړله، مېلمانه يې رابللي ول، مخکې تر مخکې يې ټول بندوبست نيولی و، په ډول ډول طبيعي او مصنوعي ګلونو يې انګړ پوره سنګار کړی و، سرې څوکۍ او په سپين ټوکر کې پېچلي مېزونه، پکې کتار کتار ايښي ول، رنګارنګ ګروپونه پکې را ځړېدل بيخي شانداره شپه وه، حاجي بابا هر مېلمه ته بېل بېل ور پېژندلم، چې زه د دانيال ورور ننګيال يم، زه تر ډېره پورې د حاجي بابا سره په خوا کې د مېلمنو هر کلي ته ولاړ وم، زياتي مې پښه وخوږېدله، پوه شوم چې نوره مې له توانه ووته، معذرت مې وغوښت او ورو- ورو د خونې پر لور وخوځېدم، د دهلېز دروازې ته نږدې شوی وم چې دانيال غږ را پسې وکړ:
- ننګياله!

ما ببرته مخ ور واړاوه، خو هغه لا لېرې و، تر څو را نږدې کېده په خپلو لکړو مې ځان تکيه کړ، هغه له خندا نه شين- شين کېده د رانږدې کېدو سره سم يې وويل:
- ولې وروره! لکه چې زړه دې په تنګ شو.
ما ورغبرګه کړله:
- خامخا؛ ته د مازيګر را هيسې چېرته وې؟
هغه موسکی شو ځواب يې راکړ:
- ګوره وروره! دا د مينې تار نه دی، دا ډېر نازک دی، زه خو پخپله ډېر احتياط کوم.
ما هېڅ ونه ويل هغه زياته کړه:
- دا هم ښه نه ده- چې زما ورينداره په خپله کوژده کې نه وي.
ما بې اختياره سترګې پرې وربرګې کړلې، خو سمدستي يې ښښه راڅخه وغوښتله او په خندا کې يې وويل:
- ټوکه مې وکړه، راځه چې ورشو بابا دې غواړي.
- مګر زه خو همدا اوس ترې راغلم.
دانيال لاس را اوږد کړ تر مټې يې ونيولم.
- وساده! ستا لپاره له ډېر لېرې ځايه يو مېلمه راغلی، راځه يو ځل خو ورشه بيا به ببرته راشې.
آخر ورسره وخوځېدم، خو چې کله د محفل منځ ته ورننوتلو؛ مخامخ مې پر صايمې سترګې ولګېدلې، هغه د حاجي بابا په خوا کې ولاړه وه، بلکل همغه صايمه وه.

د پښتو کتابونو پر ليکه نړۍ www.ketabton.com

نور زه هملته پر خپل ځای وچ کلک پاتې شوم، دانیال ته مې وکتل، هغه خپل سر په یوه خوا کوږ کړ و یې ویل:
-هو وروه ! ما دا هوډ کړی و چې زه به تاسو دواړه هرو مرو همدا نن سره یو ځای کوم، ته زما ورور یې او د ورور لپاره ډېر څه کول په کار دي.
دا وخت حاجي بابا او صایمه د سترګو وړاندې راته ودرېدل، حاجي بابا غږ وکړ:
-زویه ! ولې ګورې؟
بیا یې صایمې ته ګوته ونیوله او زیاته یې کړه:
-دا مېلمنه لکه چې ښه در باندې ونه لګېدله؟
زما چې له ډېرې خوښۍ څخه په ستوني کې غږ بند شوی و، بیا مې هم هېڅ ونه شوای ویلی.
د دانیال اخلاص ته فکر وړی وم، هغه چې پرون په روغتون کې د صایمې د کور پته را څخه واخستله، ما ویل ځه خو دواړه به یو ځای یوه ورځ ورشو، خبر نه وم چې دوی دومره تیاری نیولی دی او صایمه به تردې ځایه راولي، دا وخت د صایمې له سترګو څخه اوښکې را ماتې شوې، بې اختیاره زما غېږې ته راجوخته شوه او په لوی کومي یې په ژړا پیل وکړ.
زما نو چېرته زړه د تېږې و، زه هم ډېر دردېدلی وم، اوښکې مې را څخه بې واکه شوې او همغسې مې پرېښودلې چې مړې، مړې وبهېږي.
د ټولو مېلمنو سترګې موږ دواړو ته را پاتې وې، پر هغوی ټولو باندې د خپګان پرده را خوره شوې وه، آن ځینو یې راته ژړل هم، خو وروسته چې حاجي بابا حاضر مجلس ته زما او د صایمې د کوژدې نوم ورکړ، یو ځل بیا د مېلمنو پر شونډو خندا را خوره شوه، لاسونه یې ښه په کړس وپړکول او د محفل رنګ او خوند یې بېرته را پر ځای کړ.
همغه و چې بیا مو درې نیمې میاشتې وروسته د زمان په ګډون، واده هم د حاجي بابا په کور کې وکړ، الله دې حاجی بابا او د هغه کورنۍ تل خوشاله لري.

د پښتو کتابونو پر لیکه نری www.ketabton.com